

長安

หญิง
งาม
อันดับ
หนึ่ง
แห่ง
ฉางอัน

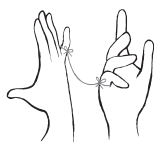
第一美人

2

ฟาด้าเตอะเลยเซียน 發達的淚腺 เียน
เมื่อนั้นราช แผล

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
แล่ะแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

อ่าน 'หญิงงามอันดับหนึ่งแห่งฉางอัน' เล่ม 1 จบแล้วเป็นอย่างไรกันบ้างคะ อย่างที่บอกในคำนำเล่มก่อนว่าพระเอกของเราจะว่าร้ายก็ไม่ร้าย จะว่าดีก็ไม่ดี จนชาวบริสุทธ์ เป็นคนที่มีความเทแบบมนุษย์ทั่วไป สำคัญสุดคือที่ทำไปเพราะรักนางเอกนั้นแหละ แหม ข่างปากแข็งและรู้ตัวซ้ากันจริงๆ พระ-นางของเรา

แต่ในเล่ม 2 นี้เรื่องความหวานของเส้นเงินกับลู่เยียนมีให้เห็นเยอะขึ้นมากๆ เพราะต่างก็มั่นใจในความรู้สึกของตนเองแล้ว ที่เราต้องมาลุ้นกันอีกคู่คือคู่ของเส้นหว่านกับหญ้าเหนือกำแพงอย่างหล่ตั่วทั้งสองคนนี้จะหย่าร้างกันได้สำเร็จหรือไม่ รวมไปถึงโจวซู่ฮั่นที่ดูจะเข้ามามีบทบาทในชีวิตเส้นหว่านมากขึ้นด้วย ส่วนสิ่งเลวร้ายที่สวี่ฮองเฮากับพวกขององค์ชายหกร่วมกันทำก็ยังมีมากขึ้นอย่างไม่ลดละ เมื่อไหร่หนาที่แผนการเหล่านี้จะถึงจุดจบเสียที แต่อย่างไรก็ไม่ต้องเป็นห่วงลู่เยียนของเรา มากเกินไปนะคะ เพราะในเมื่อเขารู้เหตุการณ์ล่วงหน้าจากภาพฝันในอดีตชาติแล้ว เขาย่อมไม่ยินยอมจะเดินซ้ำรอยเดิมแน่นอน โดยเฉพาะเรื่องของเส้นเงิน ครานี้เขาไม่ยอมให้ใครหน้าไหนมาพรากนางไปเด็ดขาด เขาจะต่อสู้เพื่อนางในทุกทาง ทว่าก็มีเรื่องหนึ่งที่ทำให้เขาต้องขบกรรมแน่นและความมั่นใจลดลงไปไม่น้อย นั่นก็คือการพบกันของเส้นเงินกับบุรุษผู้ซึ่งควรจะเป็นคู่หมั้นคู่หมายของนางในยามนี้แล้ว หากไม่เพราะสงคราม ทั้งสองคงแต่งงานอยู่กินกันไปแล้วด้วยซ้ำ เช่นนี้ลู่เยียนจะจัดการอย่างไรต่อไป เมื่อเส้นเงินกับบุรุษผู้นั้นได้พบกันแล้วความสัมพันธ์ของพระ-นางเราจะเปลี่ยนไปหรือไม่ ติดตามได้พร้อมกันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

"เงินเงิน" ชายหนุ่มจุมพิตต้นคอของนางที่หนึ่ง พุดเสียงแหบแห้งว่า "ในใจข้ามีใคร เจ้ายังไม่รู้ชัดเจนน้อหรือ"

คำพูดนี้ออกมา ลู่เยียนคนที่ไม่เคยหน้าแดงมาเกือบยี่สิบปี ไม่เพียงแค่น้ำแดง แม้แต่ขนก็ยังลุกเป็นแผงอีกด้วย

เพื่อปลอบใจสตรีคนหนึ่ง วันนี้เขาถือได้ว่าทรมสุดตัวแล้วจริงๆ

แต่ว่าคนล้วนเป็นเช่นนี้ ทุกเรื่องล้วนมีการเริ่มต้น ขอเพียงเดินก้าวแรกได้ ก้าวต่อไปก็ง่ายขึ้นมาก

เส้นเงินตกใจจนขมับเต้นตุบ นางไม่เคยคิดเลยว่าเขาจะพูดคำเช่นนี้ออกมาได้จริงๆ

จุมพิตโด่งเป็นสันของชายหนุ่มซุกเข้ามาที่ชอกคอของนาง พุดเสียงเข้มว่า "ข้ายังคิดว่าข้าแสดงให้เห็นชัดเจนน้อแล้วเสียอีก"

”

แนะนำตัวละคร

- * เล็นเงิน หญิงงามอันดับหนึ่งแห่งฉางอัน งดงามราวเทพธิดา
ล่ำเส้นบนโลกมนุษย์ เพราะบิดากลายเป็นขุนนางต้องโทษ
จึงต้องกลายมาเป็น 'ภรรยาลับ' ของลู่อิเย่น
- * ลู่อิเย่น ชื่อจื่อแห่งจวนเจิ่นกั้วกง รองผู้ว่าการนครหลวง ภายใต้
หน้ากากบุรุษผู้สง่างามเฉยนี้ เขาเป็นคนที่ดุดันแข็งแกร่งอย่างยิ่ง
มีเพียงเล็นเงินที่ได้พบทุกด้านของเขาจนหมดสิ้นแล้ว
- * เล็นหว่าน บุตรสาวคนโตของเล็นเหวินฉี งดงามเป็นทีก่ล่าวขาน
ในฉางอัน ดังดอกไม้สูงศักดิ์ของสกุล ทั้งยังเป็น
หญิงงามที่เฉลิยวณลาดยิ่ง แต่งเข้าจวนสกุลหลี่ด้วยความ
ความไม่เต็มใจ
- * โจวซู่อัน ตุลาการใหญ่ศาลต้าหลี่คนปัจจุบัน เป็นขุนนางใกล้ชิด
ฮ่องเต้ ทั้งยังเป็นคนหัวรั้นอย่างมากอีกด้วย
- * หลี่ตี้ สามีมังของเล็นหว่าน ชายหนุ่มที่ดูภายนอกราวกับเป็น
ผู้ลุ่มหลงในความรัก สอบได้จิ้นซืออย่างไม่ไปรุ่งไร
- * เทอหวั่นหู ภรรยาคนแรกของหลี่ตี้ อาศัยอยู่ที่จิงโจว เพราะเคย
ช่วยเหลือเหวินซือไฉ่นางจึงรักใคร่ลูกสะใภ้ผู้นี้มาก
- * องค์ชายหก พระโอรสของสวีฮองเฮา อยากเป็นขึ้นสู่ตำแหน่งฮ่องเต้
จึงต้องหาวิธีกำจัดองค์รัชทายาทให้พ้นทาง

53

หลี่ตี้โยนมีดสั้นลงบนพื้นพลาญพุดอย่างดุตัน "หว่านราน ข้าไม่มีทางหย่าขาดจากเจ้า เจ้ารีบหยุดความคิดนี้เถอะ"

เส้นหว่านยกมูมปากยิ้มเอ่ยว่า "ความคิดเช่นนี้ ท่านแม่ของใต้ทำหลี่รู้หรือไม่ ยังมีบุตรสาวสกุลเหอที่รอคอยอย่างทุกซี้ใจ นางรู้หรือไม่"

"ข้ารู้ว่าเจ้าเกลียดข้า" หลี่ตี้กำหมัดแน่น "หว่านราน ตอนที่เจ้าเกลียดข้า ก็คิดให้มากกว่าเจ้ากับข้าเป็นสามีกรรยา กันมาสี่ปี วันคืนนับพันวันนี้จะเป็นเรื่องโกหกได้อย่างไร"

สีหน้าท่าทางของเส้นหว่านเต็มไปด้วยการเยาะหยัน "น้อยๆ หน่อยๆ เอะ"

หลี่ตี้ยกมูมปากยิ้ม โยนมีดสั้นลงบนพื้นเสียงดังเคร้งแล้วหมุนตัวเดินจากไป

หลี่ตี้เดินไปถึงศาลาพักร้อน นั่งลงเงยหน้ามองแสงจันทร์กระจ่าง

บนท้องฟ้าแล้วหัวเราะออกมาทีหนึ่ง

ทุกคนล้วนคิดว่าเขารอให้นานใหญ่สำเร็จและรอให้มีตำแหน่งสูงแล้ว จากนั้นเขาต้องหย่ากับเส้นหร่าน ไปแต่งงานกับเหอห้วนหูแน่นอน แม้แต่ตัวเขาเองในตอนแรกก็มีความคิดอย่างนี้เช่นกัน

ความรู้สึกที่เขามีต่อเหอห้วนหู มีความละเอียดใจ มีความสงสาร และมีความผูกพันของสามีภรรยา แต่ขาดไปเพียงอย่างเดียวคือความรู้สึก ตื่นเต้นที่ไม่อาจสะกดกลั้นได้เหมือนตอนที่เขาอยู่ต่อหน้าเส้นหร่าน ก็เหมือนกับที่เขาพูดไว้เมื่อครู่นี้จะเป็นเรื่องโกหกทั้งหมดได้อย่างไร

ปีที่แล้วสกุลเส้นถูกค้นจวนยึดทรัพย์ อ้วนหยางโหวงเข้าคุก แท้จริงแล้ว เขาไม่ยอมหมกใจกับเส้นหร่านเลย แต่เขาเข้าไปอยู่ท่ามกลางเรื่องนั้น ด้วยความฉลาดของเส้นหร่าน ย่อมไม่มีทางปิดบังนางได้เลย

หากต้องถูกนางเค้นถาม รู้เขาทำเรื่องนี้ให้เด็ดขาดไปเลยดีกว่า

ภรรยาคนงามที่กอดอยู่ในอ้อมกอดมาสี่ปีจู่ๆ ก็เห็นเขาเป็นศัตรู นั้นทำให้เขารู้สึกแย่อยู่บ้างจริงๆ

หลังดึกก็ลงมองผิวหนังด้านบนมือตนเอง เขาไม่เคยเสียใจเลย ที่เดินทางนี้

ย้อนคิดถึงในปีที่เขาแต่งงานกับเส้นหร่าน ทว่าจางอันไม่รู้ว่ามีคนมากมายเท่าใดหัวเราะเยาะความไม่ประมาณตนของเขา หัวเราะเยาะเขา ที่กล้าไปยุ่งกับดอกไม้สูงศักดิ์ของสกุลเส้น ด้วยเหตุนี้เขายังเคยถูก พวกลูกคนหบดในเมืองหลวงล้อม

ตอนที่เขาถูกตีจนหัวแตกเลือดไหล ตอนนั้นก็สาบานว่ารอเขามี ตำแหน่งสูงแล้ว คนเหล่านี้ไม่ว่าจะเป็นคนสกุลใดไม่มีทางรอดพ้นแม้แต่

ผู้เดียว และคุณหนูใหญ่สกุลเส้นผู้นั้นสักวันต้องมานอนอยู่ใต้ร่างเขา
มีบุตรให้สกุลหลืของเขา

นับจากวันนั้นเขาก็ไปเฝ้าที่จวนอวินหยางโหวทุกวัน กลายเป็น
ชายหนุ่มที่ลุ่มหลงในความรักซึ่งหาได้ยากในโลกนี้

ทุกคนล้วนพูดว่าเขาหล่อที่สุดสามารถมีพ่อตาอย่างอวินหยางโหวได้
นับว่ามีวันลอยออกจากสุสานบรรพชน* แล้ว แต่ใครจะรู้ว่าตอนที่
อวินหยางโหวเห็นเขารั้งแรก ในดวงตาเต็มไปด้วยความรังเกียจแรงกล้า
อย่างเห็นได้ชัด!

คำว่า 'รังเกียจ' นี่เป็นคำที่เขาเกลียดจนสละสลวยแล้ว

แต่เขาไม่สนใจ

สนามขุนนางของจางอันล้วนดูดีดุดอย่างมา เป็นคน เป็นสุนัข
ล้วนไม่มีทางรอด

คนที่ทนรับความทุกข์ได้จึงจะเป็นยอดคน

นับจากตอนที่เข้าเมืองหลวงมา เขาก็สะกดความปรารถนาต่อ
อำนาจบาปมีเอาไว้ไม่อยู่

เดินมาถึงวันนี้ เขากลับไปไม่ได้นานแล้ว

องค์ชายหก...เร็วลำนี่เขาขึ้นมาแล้วก็ลงไม่ได้อีก

หลี่ตี้ครุ่นคิดครุ่นหนึ่งก็ลุกขึ้นสั่งให้คนเตรียมรถม้า ก่อนจะพูด
เสียงเข้มว่า "ไปที่ตำหนักเว่ยอ๋องสักหน่อย"

องค์ชายหกเป็นบุตรของสวีฮองเฮา เติบโตข้างกายฮ่องเต้ตั้งแต่เด็ก
อาศัยอยู่ในเขตพระราชฐานชั้นใน ได้รับความรักมากมาย จนกระทั่งต้นปีนี้

* ในทางศาสนาจารย์เชื่อว่าการเกิดควีนพวยพุ่งขึ้นเหนือสุสานบรรพชนเป็นลางมหามงคล หมายถึงจะเกิด
เรื่องดีใหญ่หลวง หรือมีคนได้เป็นขุนนางใหญ่โต

ฮ่องเต้จึงพระราชทานบรรดาศักดิ์ให้เขาเป็นเว่ยอ๋อง และพระราชทาน
ตำแหน่งให้

คำคั้นมีดีมิดค่อยๆ มาเยือน วงล้อรถม้าหมุนดังเอี้ยดอาดมาหยุดที่
ประตูด้านหลังตำหนักเว่ยอ๋อง องค์รักษ์ที่เฝ้าประตูสองคนเห็นรถม้า
ก็เข้าไปขวางเอาไว้และพูดขึ้นพร้อมกันว่า "ใครกัน"

หลี่ตี้สวมชุดคลุมสีดำ หยิบป้ายหยกอันหนึ่งออกมาจากใต้แขนเสื้อ
ยกให้องค์รักษ์เฝ้าประตูดู

องค์รักษ์เฝ้าประตูมองหน้ากัน ก่อนจะโค้งคำนับแล้วปล่อยคน
เข้าไป

สวี่ฮองเฮาได้รับความโปรดปราน องค์ชายหยกยอมได้รับพระเมตตา
ไปด้วย บารมีของตำหนักเว่ยอ๋อง องค์ชายทั่วไปจะเทียบได้อย่างไร แม้แต่
เตากำยานในห้องหนังสือก็ยังล้วนทำจากทองคำบริสุทธิ์ ควันลอยเอื่อย
เต็มห้อง

องค์ชายหยกเหล้มองเขาแวบหนึ่ง พูดเสียงเข้มว่า "ดีกดีขึ้นมาทีนี้
มีอะไรหรือ"

หลี่ตี้โน้มตัวพูดว่า "องค์ชายหยก ภรรยาคิดจะหย่าขาดจากกระหม่อม
ถึงขั้นไม่รู้จักระบายอาย นำเรื่องของบุตรสาวสกุลเหอฟ่งไปถึงที่ว่า
นครหลวงแล้วพะย่ะค่ะ"

องค์ชายหยกคลี่หุบพัดในมือไม่หยุด "อ้อ ฟ่องไปถึงผู้ว่าการเจิ้ง
หรือที่รองผู้ว่าการซุนเล่า"

หลี่ตี้ส่ายหน้าพูดว่า "เป็นรองผู้ว่าการลู่"

ลั่นเสียงพูดของอีกฝ่าย พัดในมือขององค์ชายหยกก็หุบดังพริบ

เขาเลิกคิ้วเอ่ย "ไปหาลู่เยียนหรือ"

หลี่ตี้พยักหน้าตอบกลับ "พะยะค่ะ"

องค์ชายหนึ่งตัวตรง สบสายตาเขา พุดอย่างโกรธกริ้วว่า "สตรีผู้เดียวเจ้ายังเฝ้าไม่ได้! หลี่ตี้ ข้าประเมนเจ้าสูงเกินไปใช่หรือไม่"

"กระหม่อมผิดไปแล้ว"

องค์ชายหนึ่งเสียบไปครู่ใหญ่ก่อนจะเอ่ย "เจ้าส่งบุตรสาวสกุลเหอออกไปเถอะ วันหน้าหลังจากทำการสำเร็จแล้วเจ้าอยากจะได้รับกลับมาข้าจะไม่ยุ่งเกี่ยว แต่ตอนนี้ต้องควบคุมเส้นหว่านไว้ก่อน"

องค์ชายหกเคาะด้ามพัดไม่หยุดพลาญครุ่นคิด "สกุลลู่กับสกุลเหอไม่ได้ติดต่อคบหากัน เจ้าจัดการเรื่องทะเลเบียนเรือนให้สะอาดสักหน่อยคิดว่าลู่เยียนผู้นั้นคงจะไม่ทำให้เจ้าลำบากใจ"

"พวกรุ่นกระหม่อมจะส่งบุตรสาวสกุลเหอออกไป แต่ว่า...กระหม่อมได้ยินว่าทางรัชทายาทพะยะนี่ติดต่อกำลังชิดกับบรองผู้ว่าการลู่มากขึ้น" หลี่ตี้เฝ้าริมฝีปากแล้วพุด

องค์ชายหกหัวเราะเยาะ เขาโยนพัดจีบในมือลงบนโต๊ะและพุดออกมาทีละคำ "หลี่ตี้ ข้าสอนเจ้าอย่างไร เจ้าทำตามก็พอ อย่ายั่วโมโหลู่เยียน แม้จะเป็นขุนนางชั้นสี่เช่นเดียวกัน แต่เขากับเจ้าไม่เหมือนกัน หากเจ้ายั่วให้เขาไม่พอใจ ข้าก็ปกป้องเจ้าไม่ได้แล้ว"

"กระหม่อมเข้าใจแล้ว" หลี่ตี้กำหมัดเอ่ย

หลังจากหลี่ตี้กลับไปแล้วองค์ชายหกก็ขมวดคิ้ว

เดิมทีตามแผนของพวกเขา องค์รัชทายาทป่วยหนักมากถึงขั้นไม่สามารถช่วยได้แล้ว แต่ตอนนี้...ท่านหมอบไปผู้นั้นทำให้องค์รัชทายาท

ที่เต็มไปด้วยไอความตายกลับมามีอำนาจในการขัดขวางขึ้นขึ้นมาหลายส่วน
ทั้งยังดึงจวนเงินกั๊วกงเข้ามาเป็นพวกอีกด้วยหรือ

เหอะ ช่างกล้าเสียจริง

เขาก็มหันหน้าเขียนจดหมายฉบับหนึ่ง จากนั้นพูดกับขันที่ว่า "เอา
จดหมายฉบับนี้ส่งไปที่ตำหนักเสด็จแม่ข้า"

เช้าวันต่อมา ภายในวังหลวง ตำหนักอันหวา

สวีสองเฮาสองนิ้วคืบจดหมายฉบับหนึ่งจ่อไปบนแท่นตะเกียง
บนโบนางงามสดใสนั้นมีความกลัดกลุ้มเพิ่มขึ้นมาหลายส่วน

หลังจากเผาหมดแล้ว นางนวดขมับพูดเสียงเบาว่า "จวงหมั่มมัว
เรื่องที่ข้าคาดหวังมาทุกวันทุกคืนจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรหรือไม่"

จวงหมั่มมัวโน้มตัวเอ่ย "ฮองเฮาคิดมากไปแล้วพะคะ หมอเทวดาที่
ตำหนักบูรพาฝ่าบาทเป็นคนส่งไป ไม่ใช่ชื่อจื่อสกุลลุ่มมอบไปให้พะคะ
นิสัยขององค์หญิงใหญ่พระองค์ก็รู้ดี เรื่องที่หลายปีมานี้ไม่ได้เข้ามา
เกี่ยวข้อง ไม่มีเหตุผลว่ามาถึงตอนนี้จะไปสนับสนุนรัชทายาท"

สวีสองเฮาคลั่งหัวคว่ำ ถอนหายใจกล่าว "มีเพียงดึงจวนเงินกั๊วกง
เข้ามาเป็นพวกได้ ใจข้าจึงจะสงบลงได้ เข้าทางองค์หญิงใหญ่ไม่ได้
ก็ยังมิรู้ชานกลางอยู่ไม่ใช่หรือ"

ในมือเงินกั๊วกงมีทหาร องค์หญิงใหญ่มีความโปรดปรานจาก
ฝ่าบาท ส่วนลูชานกลาง ข้าเรือดองกุมอำนาจสำคัญแน่นอน

จวงหมั่มมัวพูดว่า "ความหมายของฮองเฮาคือ?"

สวีสองเฮาพยักหน้า "พຼ່ງนี้เจ้าส่งคนไปตามหลานสาวของข้าผู้นั้น

เข้าวังมาเถอะ บอกว่าข้าต้องการพบนาง"

จวงหมั้วถาม "สองเฮาหมายถึงหลานคนใดพะคะ"

สวีฮองเฮาเอ่ยตอบ "ตามชีเหนียง* มา แม้นางจะอายุเพียงสิบห้าปี แต่หน้าตาน่ารักที่สุด คนก็เฉลียวฉลาด ข้าชอบนางที่สุด ถ้าไม่มีความสามารถอะไรเลย ลูกหลานของผู้นั้นจะภูมิใจได้หรือ แต่อย่าเป็นเหมือนคนที่ยืนอยู่นอกประตูที่สร้างเรื่องตลกก็แล้วกัน"

คนที่ยืนอยู่นอกประตูคือเมิ่งไฉเหริน** ที่เพิ่งเข้ามาในวัง ชื่อเดิมคือเมิ่งซูชี เพิ่งเข้าวังมาไม่ถึงครึ่งเดือน เรื่องความผิดหวังที่นางไปเจรจา การแต่งงานที่จวงเจิ้นกั๋วกังก็ถูกลี้อกันอย่างดุเดือดไปทั่ววังหลวงแล้ว

พอฟังถึงตรงนี้จวงหมั้วก็หัวเราะออกมา "จะว่าไป เมิ่งไฉเหรินผู้นี้ก็เป็นคนที่ม่ปณิธานมากผู้หนึ่ง สองเฮาไม่สนใจนางมาหลายวันเช่นนี้ ยืนย่นคอยอยู่หน้าประตูทุกวัน"

"นางอยากแต่งกับลูกหลานแต่ไม่สำเร็จจึงเกิดความคิดอยากจะเข้าวัง ฝ่าบาทเพียงทรงเห็นแก่ที่บิดานางยังใช้ประโยชน์ได้จึงให้ตำแหน่ง คิดจะได้รับความปลอดภัยหรือ ยิ่งเร็วเกินไปกระมัง" สวีฮองเฮาแหย่ยิ้มเอ่ย "เจ้าก็ให้นางยืนอยู่นอกประตูเถอะ ข้าจะลองดูว่านางจะยืนได้กี่วัน"

ต้นหลิวในอุทยานเจิ้งยวนแตกหน่อใหม่แล้ว กิ่งหลิวเขียวอ่อนพลิ้วไหวไปตามแรงลม บันไดหินหน้าเรือนหลังเยี่ยถูกกวาดจนไม่เห็นฝุ่นเลยแม้แต่หย่อม

ตกกลางคืน โคมไฟตรงมุขหลังคาซานเรือนถูกจุดสว่างขึ้น

*ชีเหนียง หมายถึงบุตรสาวลำดับที่เจ็ดของสกุล บางครั้งอาจเพิ่มแซ่หน้าเพื่อระบุให้ชัดขึ้น

**ไฉเหริน ตำแหน่งของสตรีฝ่ายใน ลำดับศักดิ์รองจากชั้นสนม ในที่นี้อาจเทียบได้กับตำแหน่งนางกำนัลชั้นสูง

เส้นเงินกินอาหารเย็นเสร็จก็ลุกเดินไปห้องอาบน้ำ นางถอดชุดกระโปรงลายดอกเบญจมาศขาวปักดินทอง ค่อยๆ ก้าวเข้าไปในถังอาบน้ำ หลังจากลงไปใต้น้ำจึงถอดบั้งทรงออก

ไม่เอวียพูดอยู่ด้านข้างว่า "คุณหนู ผักเจ้าเจียววางไว้ให้ท่านตรงนี้แล้วเจ้าคะ"

เส้นเงินพูดขอบคุณเสียงอ่อนหวาน นางตักน้ำหนึ่งขัน ค่อยๆ ราดลงมา มองดูรอยแดงคล้ำตรงเนินอกที่ยังไม่จางหายไปแล้วสุดท้ายใจเข้าลึก

คนผู้นั้นไม่ได้มาห้าวันแล้ว รอยนี้ยังไม่หายไป แค่คิดก็รู้ได้ว่าเขาใช้แรงมากเกินไป...

เมื่อคิดถึงตรงนี้ภาพที่เส้นเงินไม่เคยกล้าคิดอย่างละเอียดเหล่านั้นก็ปรากฏขึ้นตรงหน้าที่ละภาพ

เส้นเงินหน้าแดง รีบอาบน้ำอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็ลุกขึ้น

เส้นเงินสวมเสื้อผ้าเสร็จแล้วค่อยๆ เดินไปที่ประตู พอได้ยินเสียงพูดจากข้างนอก มือที่แตะลงบนประตูก็ชะงักไป

เนื่องจากที่ผ่านมานางจะอาบน้ำค่อนข้างพิถีพิถัน ไม่เอวียกับถึงเอวียจึงคิดว่าอย่างน้อยต้องครึ่งชั่วโมงนางจึงจะออกมา

ไม่เอวียพูด "เจ้าว่าวันหน้าพวกเราจะได้ตามเข้าจวนไปปรนนิบัติคุณหนูเส้นหรือไม่"

ถึงเอวียเอ่ยตอบ "น่าจะได้ ตามความคิดข้า ซื่อจื่อคงไม่ให้คุณหนูเส้นพักอยู่ที่นี้ตลอดไปหรอก"

"สามารถปรนนิบัติคุณหนูเส้นไปตลอดได้เป็นเรื่องดี นายที่นิสัยดี

เช่นนี้ จุดโคมหากี่หาไม่เจอ* ไม่เอวียถอนหายใจ "แต่ไม่รู้ว่...ว่าที่ฮูหยิน
ชื่อจื่อจะยอมรับนางได้หรือไม่"

ทั้งสองคนคิดถึงท่าทีที่ชื่อจื่อมีต่อเส้นเงินแล้วต่างก็นั่งเงียบไป

อี่เหินยงฟังดงามเพียงนั้นใครจะยอมรับได้บ้างเล่า

การต่อสู้ระหว่างผู้เป็นฮูหยินกับอี่เหินยงเรียกได้ว่าไม่เคยหยุดมาก่อน
แย่งชิงความรักของสามี แย่งชิงอำนาจในการเลี้ยงดูลูก แต่ด้วยสภาพ
ครอบครัวของสกุลลู่คงไม่ยอมให้ผู้เป็นภรรยาเอกได้รับความเจ็บช้ำน้ำใจ
เด็ดขาด

หากอี่เหินยงข้ามหน้า องค์หญิงใหญ่ต้องออกโรงลงมือแน่นอน

"คุณหนูได้รับการขนานนามว่าเป็นหญิงงามอันดับหนึ่งแห่งฉางอัน
ชื่อจื่อรักนางก็เป็นเรื่องปกติมาก อันที่จริงไม่เข้าจวนก็เป็นเรื่องดีเช่นกัน"

ไม่เอวียถอนใจเอ่ยบ้าง "เป็นอี่เหินยงก็มีความลำบากของการเป็น
อี่เหินยง แต่อยู่นอกจวนก็มีความลำบากของการอยู่นอกจวนเช่นเดียวกัน
เจ้าลองคิดดูสิ วันหน้าถ้าคุณหนูเลินมีลูก อยู่นอกจวนเช่นนี้จะถูกคน
เรียกว่าเป็นลูกนอกสมรส อีกทั้งโลกนี้ไม่มีกระดาดที่สามารถห่อไฟได้**
ถ้าองค์หญิงใหญ่รู้เข้าจะทำอย่างไร"

ผ่านไปครู่หนึ่งถึงเยวียมอดดูโคมไฟตรงมุมหลังคาชานเรือน
"ไม่ว่าเจ้าจะเชื่อหรือไม่ ข้าคิดว่าชื่อจื่อคงไม่ปล่อยให้คุณหนูเลินได้รับ
ความเจ็บช้ำน้ำใจแน่นอน"

ไม่เอวียถาม "เพราะเหตุใดหรือ"

"เจ้าไม่ได้ติดตามไปหยางโจวด้วยยอมไม่รู้ ข้าจะบอกความลับ

* จุดโคมหากี่หาไม่เจอ เป็นสำนวน หมายถึงหายาก มีจำนวนน้อย

** มาจากสำนวน 'กระดาดไม่อาจห่อไฟได้' หมายถึงไม่สามารถปกปิดความจริงได้

เจ้าเรื่องหนึ่ง แต่เจ้าห้ามบอกใครนะ"

"ในเรื่องนี้มีแค่เราสองคนกับผางหมั้วหมั้วอีกคน ข้าจะบอกใครได้อีกอย่างเรื่องของชื่อจื่อ ข้าจะกล้าพูดหรือ"

ถึงเยวี่กระซิบพูดข้างหูอยู่พักหนึ่ง

ไม่เยวี่เยออย่างตกใจ "เจ้าบอกว่าตอนที่หนีตายไปเมืองฮู่ ชื่อจื่อส่งองครักษ์หยาंगไปอยู่ข้างกายคุณหนูหรือ"

ถึงเยวี่พยักหน้า "วรยุทธ์ขององครักษ์หยาंगเจ้าก็รู้ดี นั่นเป็นคนที่ก๊วंगของพวกเราเลือกมา ถ้ามีเขาอยู่ ชื่อจื่ออาจจะไม่ถูกกระบี่ฟันสองที่เช่นนั้นก็ได้"

ไม่ตรึงจิตในเรื่องนี้ ไม่พูดก็เข้าใจได้แล้ว

ไม่เยวี่พูดเสียงเบาว่า "หลายเดือนมานี้ข้างกายชื่อจื่อดูเหมือนจะมีคุณหนูเดินเพียงผู้เดียว"

ถึงเยวี่สองมือเท้าคาง หน้าแดง เสียงพูดเบาลงอย่างไม่รู้ตัว "เจ้าจำได้หรือไม่ ตอนที่ชื่อจื่อกับคุณหนูเดินเพ็งมีเรื่องอย่างว่ากัน ชื่อจื่อยังมาก้า้ขับพวกเรา บอกว่าคุณหนูอายุยังน้อย ห้ามพูดล้อเลียน"

"จะจำไม่ได้ได้อย่างไร เดือนนั้นเงินรายเดือนของข้าเพิ่มขึ้นด้วย"

ถึงเยวี่กอดตัวนางไว้ "เจ้าได้เงินเพิ่มเช่นกันหรือ รีบบอกข้ามาของเจ้าเพิ่มขึ้นเท่าใด..."

คำพูดเช่นนี้เพียงพอจะทำให้เงินที่อยู๋หลังประตูสีหน้าเปลี่ยนจากเขียวเป็นขาว ขาวเป็นแดง เปลี่ยนไปมาหลายตลบ

มิน่าเล่า ตอนที่นางเพ็งเข้ามาอยู่คฤหาสน์เจียงยวน ไม่เยวี่กับถึงเยวี่จึงไม่ค่อยพูดอะไรกับนาง แม้แต่ตอนเปลี่ยนเครื่องนอนให้นาง

หวั่นกัมกัณจนต่ำ...ที่แท้เขาเคยกำชับเอาไว้เอง

ท้องฟ้าค่อยๆ มีดลง เส้นเงินกลับมาที่เตียง นางเหม่อมองดูหมอม
ป้องกันการจัดครุฑที่อยู่ข้างหมอน

ทันใดนั้นก็นึกถึงเมื่อหลายเดือนก่อน

พูดตามจริงแล้ว นางในตอนนั้นขอเพียงเห็นหน้าของเขาก็อดไม่ได้
ที่จะกลัว

ภาพแต่ละฉากปรากฏขึ้นตรงหน้า

เขาสวมชุดขุนนาง บุกเข้ามาในร้านไปเสียงอย่างไร้สาเหตุ ตอนแรก
บอกว่าเครื่องหอมของนางมีปัญหา จากนั้นก็ค้นตัวนางอย่างไม่ยอมให้
ปฏิเสธ

ผ่านไปสองสามวันเขาก็มาปรากฏตัวตรงหน้านางอีกครั้งท่ามกลาง
พายุหิมะยามค่ำคืน จับตัวนางที่กำลังจะหนีออกจากฉางอันเอาไว้

ลู่เยียนตอนนั้นในสายตาของเส้นเงินก็เหมือนยมทูตคนหนึ่ง
เหมือนว่าเขาไปยืนอยู่ที่ใดก็ไม่มีทางเกิดเรื่องดีขึ้นได้ ชนิกของนางถูกเขา
กุมไว้ในมือ ไม่ช้านางก็กลายเป็นภรรยาลับของเขา กฎระเบียบของเข
มีมากมาย ทั้งห้ามร้องไห้ ห้ามเลือกกิน ห้ามโต้แย้งเขา แม้แต่เรื่องอย่างว่
ก็ต้องเป็นเขาที่บอกว่าหยุดเมื่อใดก็หยุดได้เมื่อนั้น...

บางครั้งหากไม่พอใจก็จะเอ่ยปากพูดคำที่แสดงหุ

แต่ไม่รู้ว่าจะเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อใด เขาเปลี่ยนเป็นคนละคน นางเอง
ก็ไม่กลัวเขามากอย่างนั้นเช่นกัน

เส้นเงินใช้สองมือปิดหน้า บดคลั่งแค้น กล่อมให้ตนเองรีบหยุด
ความคิดที่ไม่ควรมีนั้นไว้ แต่เพียงพริบตานางก็เห็นผลไม้เชื่อมที่เขาสั่ง

ให้คนส่งมาให้วันนี้

ห้าวันห้าถึง เขาไม่สนใจว่านางจะกินหมดหรือไม่
และไม่รู้เพราะเหตุใด เลื่อนเงินมองดูผลไม้เชื่อนั้น มองไปมองมา
ขอบตาก็แดงขึ้นมากระนั้น

บางครั้งนางหวังจริงๆ ว่าเขาอย่าดีต่อกนางเช่นนี้ อย่าเลยจริงๆ
หลังดับเทียนแล้ว เลื่อนเงินนอนลงพลงใช้มือจับมุมผ้าห่ม ทันใดนั้น
ก็รู้สึกว้างทั้งห้องล้วนมีกลิ่นกายของเขา

กลิ่นจันทร์หอมที่นางคุ้นเคยเป็นอย่างดีกลิ่นนั้น
ไม่รู้ว่าคำคืนที่มีดมิด แสงจันทร์สุกสกาว เทียนที่ดับลง หรือชายหนุ่ม
ที่ไม่ได้เห็นหน้ามาห้าวัน สิ่งใดกันที่ทำให้หญิงสาวเสียใจ และทำให้นาง
ฉวยโอกาสตอนที่รอบข้างไม่มีใครร้องไห้อย่างเงียบๆ ยกใหญ่

อีกฟากหนึ่ง ณ จวนเจิ้นกั๋วกง ในห้องหนังสือ
ลู่อื่นยืนเฝ้าไว้งัดและที่ขมับ อ่านเอกสารที่อยู่ในมือและกำลัง
จมอยู่ในความคิด ทันใดนั้นเขาก็ขมวดคิ้ว ยกมือขึ้นทาบทรวงอก เขา
วางพู่กันขนหมาป่าในมือลง สะบัดข้อมือที่รู้สึกปวดและแค้นเสียงหัวเราะ
ออกจมูก

ไฉน ให้ข้าเดาซิว่าวันนี้ร้องไห้เพราะเหตุใดอีก

54

ณ จวนเจิ้นกั๊วกง ในห้องหนังสือ
แสงเทียนบนโต๊ะไหวเอน มีเสียงเคาะประตูจากด้านนอกดังขึ้น
ทันใด

"เข้ามา" ลู่เยียนพูด

หยางจงฉลักเปิดประตู ก้าวยาวมาหา ยื่นจดหมายปักหนึ่งให้ลู่เยียน
"นี่คือเหตุผลที่ได้ทำให้ลู่ลาออกจากราชการ เพราะเป็นโรคปอดขอรับ
ส่วนนี้เป็นผลการสืบของสายลับในร้านยาแต่ละแห่งของฉางอัน"

ลู่เยียนฉีกจดหมายออกดู หลบตาลงอ่านเงิบๆ ผ่านไปนานจึง
ข้อนตาขึ้นพูดว่า "ท่านหมอที่ไปรักษาในจวนสกุลหลู่ตอนนั้นยังหาตัวเจอ
ได้หรือไม่"

หยางจงสายหน้า "เดือนสิบปีที่แล้วกลับบ้านเกิดที่สวีโจวไปแล้ว
ขอรับ"

สิ้นคำพูดนี้ ลางสังหรณ์ไม่ดีก็พุ่งขึ้นมาในใจเขาทันที
บนโลกนี้ไม่มีเรื่องบังเอิญเช่นนี้ พออวินหยางโหวล้มก็มีคนเกษียณ
ตนเองกลับบ้านเกิดไปที่ละคนหรือ

เกรงว่าการลาออกจากราชการก็เพื่อป้องกันตนเองมากกว่ากระมัง
ผ่านไปครู่ใหญ่ลู่อู๋เยียนจึงพูดพึมพำกับตนเองว่า "ด้วยความสามารถ
ของหลี่ตี้ สามารถสอบได้จิ้นชื่อจริงหรือ"

ตอนที่เขาพูดประโยคนี้ออกมา อันที่จริงก็มีคำตอบอยู่แล้ว หาก
หลี่ตี้มีความสามารถได้ครั้งหนึ่งของอวินหยางโหวคงไม่ทำให้งานสำคัญ
หลายงานของกรมโยธาในปีนี้อ่าแย่ไม่เข้าตาเช่นนั้น

ฮ่องเต้ไม่ได้เอาผิด คิดว่าคงเป็นเพราะองค์ชายหกกอยหนุนหลัง
ให้เขา

หลี่ตี้ผู้นี้ หากพูดถึงความคิดอ่าน การวางแผน และวิธีการล้วนเป็น
มือดีอันดับต้นๆ แต่ขาดเพียงความรู้จริง

ความซื่อสัตย์เถรตรงของอวินหยางโหวเขาเคยได้ยินมาก่อนหน้านี้
แล้ว ทำให้ในตอนแรกเขาไม่เคยสงสัยในผลการสอบขุนนางของหลี่ตี้เลย
อย่างไรเสียขุนนางที่สอบได้จิ้นชื่อแต่ไม่สามารถทำผลงานอะไรได้ก็ใช่ว่า
จะไม่มี

ลู่อู๋เยียนใช้นิ้วชี้เคาะโต๊ะ ลองร่างภาพเหตุการณ์ต่างๆ ในหัว
อวินหยางโหวกับบุตรสาวมาก ยอมใช้ความสัมพันธ์ที่มีกับหลู่อู๋ซือ
'สนับสนุน' หลี่ตี้ จากนั้นอวินหยางโหวถูกค้นจวนยึดทรัพย์ หลู่อู๋ซือ
เห็นท่าไม่ดีจึงลาออกจากราชการ เลื่อนหว่านถูกหลี่ตี้ข่มขู่ จึงไม่กล้าไป
ขอหย่าอย่างที่ว่าการ...

ถึงแม้ลูเอียนจะไม่อยากคิดเช่นนี้ แต่ในตอนนี้มีเพียงผลลัพธ์เช่นนี้
จึงจะอธิบายเรื่องทั้งหมดได้

ลูเอียนฉีกเปิดจดหมายฉบับสุดท้าย หัวคิ้วขมวดปม
หลิต์ก่อนจะแต่งงานกับเสี่ยวหว่านยังคงแต่งภรรยาแล้วหรือ
ถึงแม้เขาจะเคยคิดว่าคุณหนูใหญ่สกุลเสี่ยวอยู่ในจวนสกุลหลินคงมีชีวิต
ไม่สู้ดีนัก แต่กลับไม่เคยคิดว่าสกุลหลินจะทำถึงขั้นนี้ได้

ในตอนนี้อองหัวใจของลูเอียนก็เจ็บยิ่งขึ้น จึงขยำจดหมายในมือ
หยางจงพูดอย่างเป็นห่วง "โรคเจ็บหัวใจของซือจื่อกำเริบอีกแล้ว
หรือขอรับ ต้องตามท่านหมอมารหรือไม่"

ลูเอียนยกมือขึ้น "เตรียมรถม้าให้ข้า"
หมออยู่ที่ใด เขารู้กระจ่างดีที่สุด
รถม้าเคลื่อนไปบนทางขรุขระไม่เรียบ โคลงเคลงเล็กน้อย หัวใจ
ของลูเอียนเจ็บมากขึ้น ตรงหน้าผากมีเหงื่อผุดออกมาบ้างแล้ว...
จะว่าไปโรคเจ็บหัวใจของเขาเริ่มขึ้นตั้งแต่เมื่อใดกันหนอ
คำนวณดูแล้ว เริ่มจากวันที่จวนอวี่นหยางโหวถูกค้นจวนยึดทรัพย์
ไม่ใช่หรือ

ตอนที่เจ็บรุนแรงแม้จะยืนก็ยังยืนไม่อยู่ อย่างเบาก็คือเจ็บแปลบๆ
อยู่ตลอด เขายังเคยหาหมอ เขียนใบสั่งยาระงับความเจ็บปวดหลายทีียบ
ตอนนี้คิดดูแล้วล้วนเป็นการดื่มเสียเปล่าจริงๆ

ลูเอียนหัวเราะเย็นชา ที่แท้ความเจ็บช้ำน้ำใจที่บุตรสาวสกุลเสี่ยวอย่าง
นางได้รับ เขาเองก็พลอยได้รับตามไปด้วยนี่เอง

ณ คฤหาสน์เจิ้งย่วน

เส้นเงินพอร้องไห้ก็หยุดไม่ได้ นางเอาผ้าห่มคลุมหน้า สะอื้นไห้อยุ
เป็นนาน ตอนที่นางค่อยๆ สงบลงก็มีเสียงเคาะประตูดังมาจากข้างนอก
ก๊อกๆ

เส้นเงินช่วงไหลแฉ่งเกร็ง ใบหน้าเล็กยื่นออกมาจากใต้ผ้าห่ม

ในเวลานี้ คนที่เคาะประตูจะเป็นใครได้

หากเป็นโม่เยวี่หรือถังเยวี่ย่อมต้องเอ่ยปากเรียก 'คุณหนู
คุณหนูเส้น' หากเป็นคนผู้นั้นก็คงเดินเข้ามาแล้ว

เส้นเงินนั่งตัวตรง ใช้หลังมือเช็ดน้ำตา จ้องไปที่ประตูอย่างสงสัย

เสียงเหล็กกระทบของหวงประตูดังขึ้นอีกพักหนึ่ง ดูร้อนรนขึ้นทุกที

แสงจันทร์ส่องสว่าง เส้นเงินมองดูเงาร่างสูงโปร่งตรงประตู รู้สึก
หวาดกลัวขึ้นมาเล็กน้อย ประตูไม่ได้ลงกลอน หากผู้มาเยือนไม่ได้มาดี
ต่อให้นางหลบเข้าไปในตู้ก็ไร้ประโยชน์

หลังจากครุ่นคิดครุ่นหนึ่งแล้วนางก็พูดขึ้นทันที "ถังเยวี่!" น่าเสียดาย
ใครบางคนตอนที่กำลังจะเข้าประตูมาก็ไล่ถังเยวี่กับโม่เยวี่ออกไปแล้ว

ในตอนนี้อเองคนข้างนอกก็ใช้นิ้วชี้ผลักเปิดประตูเสียงดังแอด
แต่ตัวคนกลับไม่ได้เดินเข้ามา

เส้นเงินตกใจจนพลิกเปิดผ้าห่ม กระโดดลงพื้นและหยิบแจกัน
ดอกไม้ด้านข้างขึ้นมา

ตอนนี้เป็นปลายเดือนสาม บนพื้นยังเย็นอยู่ ลู่เยี่ยนพอเข้ามาในห้อง
สิ่งที่เห็นก็คือภาพเหตุการณ์นี้ นางยืนเท้าเปล่า ในมือถือแจกันดอกไม้
กระเบื้องเคลือบใบใหญ่ใบหนึ่ง สีหน้าค่อนข้างซีดขาว

ในตอนທີ່สี่ตาประสานกันนางก็คลายมือ แจกกันดอกไม้ตกลงพื้น
แตกดังเพลิง

ลู่เยียนขมวดหัวคิ้ว เดินก้าวยาวเข้ามาโอบเอวอุ้มนางขึ้นมา
มือของเขาตีไปที่ก้นของนางทีหนึ่ง แขนสองข้างของเส้นเงิน
คล้องอยู่ที่คอของเขา

"ลงพื้นไม่รู้จักสวมรองเท้าหรือ" ลู่เยียนพูดเสียงเข้ม
"ใต้เท้าจงใจใช่หรือไม่ นี้อ?" เส้นเงินเพิ่งร้องให้ไป เสียงพูดปนร้องให้
ยังไม่จางหาย

ลู่เยียนยึดตัวตรง จ้องตรงไปยังคนตัวเล็กที่ห้อยอยู่บนตัวของเขา
ริมฝีปากบางเริ่มเล็กน้อย

ถูกเขาอุ้มไว้เช่นนี้ เส้นเงินรู้สึกไม่ค่อยสบายใจนัก นางขยับตัว
จะลงพื้น แต่กลับถูกคนผู้นี้วางตัวลงบนโต๊ะ

บนโต๊ะ ทำนี้อีกแล้ว...

เส้นเงินกัดริมฝีปากล่าง หันหน้าไปทางอื่น นิ้วเท้าทั้งสิบที่งาม
เหมือนกลีบดอกไม้งอเข้าหากัน

ลู่เยียนสองมือยึดขอบโต๊ะ โน้มตัวลงมา มองดูลำคอระหงขาวเนียน
ของนางแล้วพูดว่า "หันหน้ามา ให้ข้าดูหน้าเจ้าหน่อย"

เส้นเงินไม่ยอม ลู่เยียนจึงใช้มือจับปลายคางนางให้หันกลับมา
เขาหยิบแท่นตะเกียงบนโต๊ะมาจุดไฟสว่าง จากนั้นยกไปที่
ข้างโบริหน้าของหญิงสาว

"ร้องให้หรือ" ลู่เยียนพูดเสียงเบา

สี่ตาประสานกัน เส้นเงินอาศัยแสงเทียนมองไปที่ดวงตาของเขา

รูปโฉมของลูเอียนเรียกได้ว่าเป็นหน้าตาที่หญิงสาวบนโลกนี้ชอบที่สุด มุมปากที่ได้รูปฉายความร้ายกาจเอาไว้ สองตาที่เย็นชาลึกล้ำแฝงความอ่อนโยนที่ยากจะสังเกตได้เอาไว้

มองไปมองมา หัวใจของเส้นเงินก็เต้นผิดไปหนึ่งจังหวะ

ความคิดของสตรีก็เหมือนเปลวไฟ พอลุ่ดขึ้นสามารถลามทุ่งไปได้

"เจ้ามองข้าเช่นนี้ด้วยเหตุใด" ลูเอียนหัวเราะเบาๆ

สายตาของนางเต็มไปด้วยความว่าวุ่น มองไปทางอื่นราวกับกลัวว่าจะถูกคนมองทะลุปรุโปร่ง

ลูเอียนกอดตัวนางไว้ จมพิศดวงตาของนางอย่างอ่อนโยน "ร้องให้จนตาบวมแล้ว"

เส้นเงินตัวแข็งเกร็ง นิ้วเท้าที่เดิมทีขอเข้าหากันดูเหมือนจะเริ่มคลายตัวออกแล้ว

ไม่รู้เพราะเหตุใด วันนี้นางได้กลิ่นจันทร์หอมนี้จากตัวเธอแล้วในใจรู้สึกปวดขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ พอปวดมากขึ้น ขอบตาก็แดงขึ้นอีก

ทรวงอกของลูเอียนเจ็บแปลบๆ

นี่จะร้องทั้งคืนหรือ จะทรมาณข้าทั้งคืนหรือ

ลูเอียนยึดตัวขึ้น ขมวดหัวคิ้วมองนางพลาญเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา "เส้นเงิน เก่งแล้วสินะ กลางดึกอย่างนี้ ไม่มีใครสักคนก็ร้องให้จนเป็นเช่นนี้ได้"

ถูกเขาดำหนิเช่นนี้ เส้นเงินกลับรู้สึกสบายตัวขึ้นมาทันใด ในดวงตาฉายความสบายใจออกมาบ้าง

นางยกสองมือเล็กขาวขึ้นมาจับคอเสื้อของเขาแล้วพูดว่า "ได้เท้า

ท่านดูข้าอีกสักหน่อยเถอะ ท่านดูข้าอีกหน่อยข้าก็ดีขึ้นแล้ว"

สิ้นเสียงพูด สีหน้าของชายหนุ่มก็เปลี่ยนไปทันที คิ้วเหมือนขมวด แต่ก็เหมือนเลิกขึ้น แววตาเหมือนตกใจ แต่ก็เหมือนโมโห

ผ่านไปครู่ใหญ่เขาจึงพูดว่า "เอาจริงหรือ"

เส้นเงินพยักหน้า "เอาจริง"

ลู่เยียนยิ้มกว้าง ฝ่ามือใหญ่คู่นั้นจับเอวของนาง จับไปที่ตึ่งหนูของนาง "เส้นเงิน เจ้ายังมีความชอบประหลาดอย่างนี้ด้วยหรือ..."

ฝ่ามือของชายหนุ่มร้อนขึ้นทุกที สองมือตึงตัวนางขึ้น อุ่มกลับไปบนเตียง เขาออกแรงกดนิ้วเรียวของนางไว้ สิบนิ้วประสานกัน...

จนกระทั่งครึ่งคืนหลัง เส้นเงินทนฟังต่อไปไม่ได้จึงเอามือปิดหูของตนเอง

ใครอยากจะทำท่านพูดเช่นนั้นกัน!

เช้าวันต่อมา ลู่เยียนตื่นมา ในอ้อมกอดคือเส้นเงินที่นอนหลับอย่างสบายใจ

เขาใช้นิ้วชี้คลึงหว่างคิ้ว ถอนหายใจทีหนึ่ง เมื่อคืนثمانอย่างนั้น เขากลับลืมนึกไปว่าเหตุใดนางจึงร้องไห้

แต่ไม่ถาม เขาก็พอเดาได้เจ็ดแปดส่วน คงไม่พ้นเรื่องคนไม่กินเหล้านั้น

คงจะคิดถึงท่านพ่อท่านแม่ของนาง หรือไม่ก็คิดถึงพี่สาวทั้งสองคนของนาง ไมอย่างนั้นก็คงจะคิดถึงเส้นหงที่อยู่ห่างไกล

ลู่เยียนนึกได้ว่าวันนี้ยังมีการประชุมเช้า จึงลุกจากเตียงก่อนนาง

และเดินเข้าไปในห้องอาบน้ำ

พอข้างกายว่างเปล่า เส้นเงินก็ลืมหูลืมตาขึ้นเช่นกัน เศษแจกันดอกไม้
บนพื้นถูกเก็บกวาดจนสะอาดแล้ว

ผ่านไปครู่หนึ่ง ลู่เยียนก็เดินเข้ามาและพูดเสียงเรียบว่า "ตื่นแล้วหรือ"
นางลูกนั้ มองเห็นเขาที่มีท่าทางสดชื่นสดใส เหมือนนีกอะไรขึ้นได้
จึงหลับตาลงอย่างเสียใจ

ลู่เยียนไม่ได้ให้โอกาสนางได้คิดทบทวน ยื่นมือมาลูบผมของนาง
"มาช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ข้า วันนี้มีประชุมเช้า"

พอได้ยินคำว่า 'ประชุมเช้า' เส้นเงินจะกล้ำซักซ้ำได้อย่างไร
นางพลิกเปิดผ้าห่มลงจากเตียง หยิบชุดขุนนางที่อยู่ด้านข้างขึ้นมา
ช่วยเปลี่ยนให้เขา ตอนที่กำลังดีดแถบคาดเอว มือของนางก็ชะงักไป ถาม
เสียงเบาว่า "บาดแผลที่แผ่นหลังของใต้เท้ายังเจ็บอยู่หรือไม่"

ลู่เยียนแค้นเสียงหัวเราะเย็นชาออกทางจมูก ในที่สุดก็คิดถึงข้า
ขึ้นมาได้แล้วหรือ

เหตุใดเล่า ในวันฝนตกเช่นเดียวกัน บาดแผลเก่าของอวินหยางไหว
ยังเจ็บได้ บาดแผลใหม่ของข้าจะเจ็บไม่ได้หรือไร

ลู่เยียนสีหน้าเรียบเฉยดังเดิม พูดเสียงเรียบว่า "เจ้าไม่พูดถึงข้าก็
เกือบลืมนไปแล้ว"

"ลืมหูลืมตาแล้ว" เส้นเงินเงยหน้าขึ้นมองเขา

"วันนี้ยังไม่ได้ทายา"

เส้นเงินพูดด้วยสีหน้าจริงจังว่า "ทายาตอนนี้ยังทันหรือไม่"

"เช่นนั้นเจ้าทำเร็วหน่อยได้หรือไม่เล่า" ลู่เยียนถาม

เส้นเงินพยักหน้า หมุนตัวไปหยิบขวดยาออกมาจากในลิ้นชัก
เปิดลิ้นชักของเขากออกอย่างระวัง พอมองไปก็ได้อะไรบางอย่างออกมา

อันที่จริงบาดแผลหายดีพอสมควรแล้ว แต่ตอนนี้ในช่วงที่
สร้างเนื้อใหม่ จึงดูแล้วรุนแรงกว่าช่วงหลายวันก่อนอยู่บ้าง...

นิ้วชี้เรียวยาวของเส้นเงินยื่นเข้าไปในขวดยา ค่อยๆ ดึงยาขนาด
เท่าเม็ดถั่วเหลืองออกมาและทาเบาๆ ไปบนผิวหนังแผลของเขา

ลู่อื่นสวมชุดขุนนางเสร็จแล้วหมุนตัวจะเดินจากไป เส้นเงิน
กลับคว้าแขนเสื้อของเขาเอาไว้เหมือนถูกผีผลัก

ลู่อื่นชะงักงันทำพริ้มหน้ามามองนาง "มีอะไรหรือ"

เส้นเงินใจเต้นแรงไม่หยุด นิ้วโป้งบดนิ้วชี้ พุดเสียงอ่อนหวาน
"ได้เท่า วันนี้จะกลับมาอีกหรือไม่"

นางรู้ดีว่านางที่เป็นภรรยาลับไม่ควรจะถามเช่นนี้ ไม่ควรถาม...

ลู่อื่นหมุนตัวกลับมา จ้องไปในดวงตาของนาง นี่เป็นครั้งแรก
ที่นางพุดคำเช่นนี้ออกมา

"เจ้ามีเรื่องอะไรหรือ" ลู่อื่นพุดเสียงเข้ม

เส้นเงินถูกสายตาสีบคันของเขาทำให้ร้อนรนใจ ไม่ช้าก็พุดเหมือนกับ
ไม่มีอะไรเกิดขึ้นว่า "ถ้าได้ทำงานยุ่งก็อย่าลืมเอายาไปด้วย" พุดจบนางก็
ยัดขวดยาในมือใส่มือของเขา

ลู่อื่นก้มลงมองขวดยาในมือแล้วมองนางอีกครั้ง

ยานี้ไปเต้านเหียนให้เขาไว้หกขวดเต็มๆ ต่อหน้านาง ที่นาง
มีสองขวด ที่จวนเงินก็วงสองขวด ที่หยางจางสองขวด

เขาไม่ขาดยานี้ นางน่าจะจำได้

• นกเงือกมอญตัวหนึ่งนั่งฉวางอัน 2

ชายหนุ่มลูบไล้ขวิดยาแล้วพูดแฝงความหมายลึกซึ้ง "ข้าจะกลับมา
ให้เรารู้สึกหน่อย"

55

ในการประชุมเข้า รอบข้างเจียบสนิทไร้เสียง
สวีกกง* ยื่นฎีกาฉบับหนึ่งขึ้นไป เวลาแค่เพียงไม่นานฮ่องเต้
เจิงหยวนก็ยกมือขว้างฎีกานี้ลงบนพื้น
เสียงดังปึกนี้ทำให้รองเสนาบดีกรมอาญาที่คุกเข่าอยู่บนพื้นต้อง
หมอบลงเอาหน้าผากแตะพื้น

"เดิมทีเจ้าเป็นรองเสนาบดีกรมอาญาอยู่แล้ว แต่กลับทำผิดกฎหมาย
เสียเอง รับสินบน หาประโยชน์ส่วนตัว" ฮ่องเต้เจิงหยวนชะงักไปครู่หนึ่ง
จากนั้นพูดด้วยเสียงดุดัน "ใครทำให้เจ้ากล้าเช่นนั้น!"

"ฝ่าบาทโปรดอภัยด้วย กระหม่อมสมควรตาย ความผิดไม่ควรให้อภัย
แต่วันนั้นกระหม่อมเพียงแค่นี้มากเกินไป ไม่ได้ตั้งใจจะรับเงินของ
สกุลหลี่! ฟ้าดินเป็นพยานได้พะย่ะค่ะ!"

* กงกง เป็นคำเรียกขันที

คนที่ตะโกนร้องแซ่จุ ชื่อเม่า เดิมทีเป็นปู้หลวงจงลำดับรองชั้นห้า ดูแลจัดการเกี่ยวกับการเก็บภาษี งบประมาณ เงินรายเดือน บำเหน็จ รวมถึงเงินอุดหนุนทางทหารและอาวุธเป็นต้น สองปีมานี้ทำงานให้กับ องค์ชายหกไว้มาน้อย

เหวินหยวนรองเสนาบดีกรมอาญาคนก่อนเพราะเลี้ยงภรรยาลับ จนเกิดเป็นคดีข้อหา ถูกปลดตำแหน่งและให้ออกจากเมืองหลวงไป องค์ชายหกจึงฉวยโอกาสสนับสนุนจูเม่าขึ้นมาในตำแหน่งรองเสนาบดี กรมอาญา

ไหนเลยจะรู้ว่าจูเม่าผู้นี้ไม่ซื่อตรงไว้เล่ห์เหลี่ยมเหมือนรูปลักษณ์ ภายนอก เพิ่งขึ้นนั่งตำแหน่งเพียงไม่กี่วันก็รับสินบนอย่างเปิดเผย องค์ชายหกเพิ่งได้ยินข่าว ยังไม่ทันลงมือก็ถูกสำนักตรวจการจับได้ เสียก่อน

"เรื่องนี้เว่ยอ๋องมีความคิดเช่นใด" สายตาของฮ่งเต๋เจิงหยวน เหล่มองไปทางองค์ชายหก

องค์ชายหกเอ่ยตอบ "จูเม่าละโมภรับสินบน ตัวคนหลักฐาน พร้อม สมควรจะริบตำแหน่ง คำนวณยึดทรัพย์ลงโทษอย่างหนัก ถลกหนัง ออกมา เป็นการเตือนใจคนที่คิดจะทำผิด"

เพียงชั่วขณะ อุณหภูมิรอบข้างราวกับเข้าสู่ฤดูหนาวเดือนสิบสอง จะเหลือความอบอุ่นของแสงอาทิตย์ฤดูใบไม้ผลิอยู่ได้อย่างไร

ฮ่งเต๋เจิงหยวนรับคำสั่งว่า "อืม" ในดวงตามองความรู้สึกไม่ออก ก่อนจะหันไปพูดกับองค์รัชทายาท "รัชทายาท"

"กระหม่อมอยู่ที่นี่พะยะค่ะ"

"คดีนี้ เจ้าสอบสวนเองเถอะ"

สิ้นเสียงพูด ทุกคนก็หลบเข้าเลื่องมององค์ชายหกที่ได้รับความโปรดปรานมาตลอดโดยไม่ได้นัดหมาย ไม่กล้าหายใจเสียงดังแม้แต่ค่อย

เมื่อครูฮองได้ถามความเห็นขององค์ชายหกแล้วทั่วๆ แต่เพียงพริบตา กลับมอมคดีนี้ให้องค์ชายหกเป็นคนทำ นี่ไม่ต่างอะไรกับการตบหน้าองค์ชายหก

ทว่าวิธีการสร้างความสมดุลของฮองเต้เจิ้งหยวนที่ผ่านมามีส่วนเดินในทางผู้เผ่าหยาปลาได้ประโยชน์* ขยับริมฝีปากก็สามารถควนน้ำในราชสำนักให้ชุ่มได้แล้ว

ราชสำนักต้าจิ้น ตอนนี้เป็นครึ่งล้วนกลายเป็นของในกระเป๋าสององค์ชายหกแล้ว ใครจะคิดว่าในตอนที่คุณคิดว่าองค์ชายหกชั่วเร็วต้องได้เป็นองค์ชายหกคนถัดไปแน่นอน ฮองเต้กลับช่วยเชิญหมอเทวดาผู้หนึ่งมาที่ตำหนักบุรพา

อำนาจขององค์ชายหกแม้จะด้อยกว่าองค์ชายหกอยู่บ้าง แต่ก็เป็นตัวจริงแต่เดิม เมื่อนั่งมั่นในตำแหน่งรัชทายาท คนที่ปกป้องเขาก็ใช้ว่าจะมีน้อย

การประชุมดำเนินต่อไป

ต้าจิ้นระยะนี้มีภัยพิบัติต่อเนื่อง ปีที่แล้วคลองเจิ้งซีพังทลายทำให้การขนส่งทางน้ำติดขัด สูญเงินเปล่าไปจำนวนมาก ตามมาด้วยฉางผิงโหว

* มาจากสำนวน 'นกปากซ่อมกับหอยกาบย้อยแย้งกัน' ผู้เผ่าหยาปลาได้ประโยชน์ เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงสองฝ่ายมีแต่ต่อสู้ไม่ยอมลงให้กันจนฝ่ายที่สามฉกฉวยผลประโยชน์โดยไม่ต้องลงแรง มีเรื่องเล่าว่าหอยกาบอำเภอลือกอกผิงแดด นกปากซ่อมเข้ามาหวังจิกกินเป็นอาหาร หอยจึงจับเปลือกเข้ามาหนีปากนกเอาไว้ทั้งสองต่างไม่ยอมอ่อนข้อให้กัน ชาวประมงผ่านมาเห็นจึงจับไปเป็นอาหารทั้งคู่

** ของในกระเป๋าคือ คำเปรียบเปรย หมายถึงสิ่งที่ได้มาโดยไม่ต้องลงแรงอะไรมากมาย

ผู้ศีกจนตัวตายในสนามรบ ทำศึกแพติดต่อกันสองครั้ง

ทุกคนต่างรู้ดี ต้าจิ้นหากยังสู้กับเกาโกวหลีและแคว้นเหลียงต่อไป
ห้องพระคลังหลวงคงจะสูญสิ้น ไม่เช่นนั้นฮ่องเต้เจิงหยวนคงไม่สืบหา
การทุจริตทั้งวัน เห็นได้ชัดว่านี่ทำเพราะขาดเงินแล้ว

ยิ่งฟังสีหน้าของฮ่องเต้เจิงหยวนก็ยิ่งเคร่งเครียด

ในตอนนี้องทหารสายสืบผู้หนึ่งยกรายงานการศึกขึ้นเหนือหัว
เคาะเปิดประตูตำหนักใหญ่

ฮ่องเต้เจิงหยวนมองดูเขา เดาว์ว่าแนวหน้าคงจะส่งข่าวมา "รีบ
รายงานมา!"

ทุกคนหันมองไป เกรงว่าจะเป็นข่าวที่เหมือนกับหลายครั้งก่อน

ทหารสายสืบคุกเข่าลงบนพื้น พูดทั้งน้ำตาว่า "พุลฝ่าบาท ขณะแล้ว
พะยะค่ะ! ขางผิงโหวซือจื่อต้อนแคว้นเหลียงและเกาโกวหลีถอยร่น
กลับเข้าเขตแดนตนเองได้ที่ด่านจยาซู ยังตัดคอกของแม่ทัพผู้หนึ่งลงมาได้
อีกด้วย ตอนนี้กำลังรอบัญชากลับเมืองหลวงพะยะค่ะ!"

พูดถึงตอนท้าย เสียงของเขาก็สูงขึ้นอย่างตื่นเต้น

ทหารสายสืบพูดจบ ทุกคนก็มีสีหน้าแตกต่างกันไป

บางคนมีสีหน้ายินดี แอบชื่นชมในใจว่า ซือจื่อสกุลผู้นี้เก่งมาก
เวลาเพียงไม่กี่เดือนก็สามารถแก้แค้นแทนบิดาได้แล้ว วันหน้าต้องเป็น
เสาหลักของแผ่นดินแน่นอน

บางคนมีสีหน้าเคร่งขรึม อย่างเช่นองค์ชายหก สกุลซูกกับองค์รัชทายาท
มีความสัมพันธ์กันไม่น้อย...

ตอนนี้ซูเหิงนำทหารมีความชอบกลับมา สำหรับเขาแล้วไม่มี

ประโยชน์อะไรแม้แต่หน่อย

และมีบางคนมีสีหน้าเคร่งเครียดทันที อย่างเช่นลู่อิเย่น ช่วงนั้นที่ได้ยินคำว่า 'ฉางผิงโหวซื่อจื่อ' และ 'กลับเมืองหลวง' นี่แล้ว...หนังดาข้างขาวของเขาก็เด่นกระตักขึ้นมาอย่างไร้สาเหตุ

หลังเลิกการประชุม ลู่อิเย่นกับสุยอวี๋เซวียนผิงโหวซื่อจื่อเดินเคียงกันออกมาจากวังต้าหมิง เพิ่งเดินมาถึงข้างรถม้าก็ได้ยินเสียงฝีเท้าร้อนใจดังมาจากข้างหลัง

"ได้เท่าลู่"

ลู่อิเย่นหันหน้ากลับไปตั้งใจมอง

ผู้มาก็คือหลี่ตี้นั่นเอง

หลี่ตี้เดินเข้าไปหาแล้วเอ่ย "ได้เท่าลู่สะดวกพูดคุยกักรู้หรือไม่"

สุยอวี๋ยืมแล้วตอบโหล่งของลู่อิเย่นหนึ่งที่ "ภรรยาข้าเมื่อวานป่วยเพราะได้รับไอเย็น ลือเย่น ข้ากลับก่อนล่ะ"

ลู่อิเย่นพยักหน้า จากนั้นหันหน้ามาพูดว่า "ได้เท่าหลี่มาพบข้า มีธุระอะไรหรือ"

"เมื่อหลายวันก่อนภรรยาของข้าไปที่ว่าการนครหลวงมาใช้หรือไม่" หลี่ตี้พูดหยั่งเชิง

พูดตามความจริง ที่เลิ่นหฺวานบอกว่าไปฟ้องหย่าที่ว่าการนครหลวง หลี่ตี้ไม่เชื่อคำพูดนั้น เขารู้สึกว่า เลิ่นหฺวานยังมีเรื่องปิดบังเขาอยู่

แต่การพูดหยั่งเชิงเช่นนี้ไม่มีประโยชน์อะไรต่อลู่อิเย่นเลย

ลู่อิเย่นย้อนถามว่า "เรื่องของหลี่ฮุ่ยหนิน ได้เท่าหลี่ควรจะรู้กระจ่าง

ที่สุดไม่ใช่หรือ"

พอได้ยินน้ำเสียงนี้ หัวใจของหลี่ตี้ก็รู้สึกแครงแครงตามไปด้วย

หรือเส้นหร่านไปที่ที่ว่าการนครหลวงมาจริงๆ!

ลู่อียนขมวดคิ้วเล็กน้อยพลางกล่าว "ได้เท่าหลี่ยังมีธุระอื่นหรือไม่"

น้ำเสียงที่ดูหงุดหงิดของอีกฝ่ายตัดทอนเวลาในการครุ่นคิดของหลี่ตี้ลงมาก

หลี่ตี้ใช้นิ้วชี้คลึงหว่างคิ้ว ยิ้มอย่างสนใจแล้วพูดว่า "หลายวันก่อน ข้ากับภรรยาทะเลาะกัน เกิดความเข้าใจผิดขึ้นเล็กน้อย คิดไม่ถึงว่านางจะโวยวายไปถึงที่ว่าการนครหลวง ทำให้เป็นเรื่องตลกขึ้นจริงๆ"

ดูสิ น้ำเสียงเช่นนี้ของหลี่ตี้เหมือนสามีที่มีความรักอย่างเต็มเปี่ยมต่อสุหยินของตนเอง บนใบหน้านั้น ความเท็จแม้เพียงน้อยนิดก็ยังมองไม่ออก

ลู่อียนครุ่นคิดถึงคำพูดของหลี่ตี้ ในใจเกิดความเข้าใจขึ้นสามส่วน คำพูดของหลี่ตี้ฟังคล้ายกำลังอธิบาย แต่แท้จริงแล้วเขาเองก็ยังไม่รู้แน่ชัด เขากำลังหยิ่งแข็งอยู่

นี่หมายความว่าหลี่ตี้ไม่รู้เลยว่าเส้นหร่านไปทำอะไรที่ที่ว่าการนครหลวง ความรู้สึกของลู่อียนบอกเขาว่าเส้นหร่านใช้เขาเป็นโล่กำบัง

ลู่อียนสายตาแครงแครงพูดต่อคำของเขาว่า "ที่ว่าการนครหลวง รับหน้าที่รักษาความสงบและงานของทางการยี่สิบสองอำเภอในฉางอัน ไม่มีเวลามาจัดการ 'ความเข้าใจผิด' เหล่านี้ วันหน้ารบกวนให้หลี่สุหยินคิดให้ดีกว่าแล้วค่อยมาที่ที่ว่าการ"

ได้ยินคำพูดไม่เกรงใจเช่นนี้ ในใจหลี่ตี้ก็รู้สึกไม่ค่อยพอใจ

นับตั้งแต่เขาได้เป็นรองเสนาบดีกรมโยธา จะเคยได้รับการปฏิบัติ
อย่างหมางเมินเช่นนี้ได้อย่างไร

ทว่าคนตรงหน้า เขาไม่อาจล่วงเกินได้ จำต้องยี้มแล้วพูดส่ายไป
หลายคำ

ลู่เยียนขึ้นรถม้าด้วยลมหายใจหนักอึ้ง ในหัวเต็มไปด้วยชื่อของ
ชูเหิง...

หลังจากลู่เยียนจากไป เส้นเงินก็น้ำแดงเรื่อหนึ่งเหม่ออยู่น้ำกระຈก
เป็นเวลาเต็มหนึ่งชั่วยามไม่ขยับแม้แต่หน่อย

ผ่านไปครู่ใหญ่ นางจึงหุบผลไม้เชื่อมชิ้นหนึ่งเข้าปาก ด้วยถูก
ความวุ่นภายในใจรุ่มร่าจึงชิมรสหวานอะไรไม่ได้เลย

ผ่านไปอีกครู่หนึ่งก็มองไปที่ประตู

ยามนี้ผลไม้เชื่อมหนึ่งถูกกินหมดแล้ว เส้นเงินเหลือบมองท้องฟ้า
อาทิตย์สดสีข้างนอกแล้วหมุนตัวกลับไปบนเตียง ครว้าผ้าห่มมา
หลับตาลงแล้วนอนหลับไป

อาจเพราะมีเรื่องให้คิดมากไป เส้นเงินจึงฝันถึงเรื่องมากมาย

นางในตอนนั้นอายุเพียงเก้าขวบ...

เส้นเงินเกิดมาก็ไม่ถูกกับพวกชนแวมชนสุนัข พอสัมผัสแล้วจะ
ไอจามไม่หยุด เป็นผื่นทั่วตัว ดังนั้นฐยินอวินหยางโหวจึงมีคำสั่งไว้ว่า
ภายในจวนห้ามเลี้ยงสัตว์เหล่านี้

ดังนั้นแมวของเส้นเงินก็ถูกบังคับให้เอาออกไป

ส่วนใหญ่ตอนอายุน้อย ความรู้สึกชอบที่มีต่อแมวสุนัขจะมากกว่า

ตอนโตแล้วสักหน่อย เพราะเส้นเงินตัดใจไม่ลงจริงๆ จึงแอบออกจากจวนไปเอาแมวสองตัวนั้นกลับมา

หากนางจริงจางต่อสิ่งใดแล้ว ในดวงตาก็จะมีความดีอันมากขึ้น

หากไม่ใช่เพราะป่วยก็ยังคิดจะปิดบังทุกคนเลี้ยงพวกมันต่อไป

ซูหยินท่านโหวฟังเสียงแหบแห้งของนาง มองดูฝุ่นแดงที่ขึ้นเต็มคอของนางก็โมโหมาก เอนางไปซังไว้ในศาลบรรพชน

หนึ่งวันหนึ่งคืนผ่านไป ซูหยินท่านโหวยังไม่ใจอ่อน ทำให้เส้นเงินล้มป่วย

เส้นเงินนอนอยู่ อวินหยางโหวพูดทอดถอนใจว่า "เรื่องเล็กน้อยเท่านี้ เจ้าต้องลงโทษให้นางไปคุกเข้าในศาลบรรพชนเลยหรือ ลูกบ้านอื่นเข้าศาลบรรพชนนั้นต้องทำผิดใหญ่โต เข้าไปคุกเข้าเพราะแมวเช่นนี้พูดออกไปคงเป็นเรื่องแปลกใหม่มากเกินไป"

ซูหยินท่านโหวนิ่งเงียบ

อวินหยางโหวพูดต่ออีกว่า "วันนี้ถ้านางไม่เห็นผู้ใหญ่อยู่ในสายตา เจ้าจะลงโทษนางอย่างไรก็ได้ ข้าจะไม่พูดแทนนางเลย แต่ด้วยนิสัยของนาง..."

ซูหยินท่านโหวตาแดง อ้อยตดบทคำพูดของเขา "นางแค้นแล้วเชื่อฟัง แท้จริงแล้วดีอันเหมือนท่านโหว ไม่ฉลาดเหมือนพี่สาวสองคนของนาง แม้แต่น้อย ข้าโกรธที่นางเลี้ยงแมวเหล่านี้เสียที่ไหน ที่ข้าโกรธคือนิสัยนาง ทั้งที่รู้ว่าทำไม่ได้ แต่กลับจะทำ!"

"ไม่ชนกำแพงทิศใต้ไม่หันกลับ* ข้าเร็วต้องก่อเรื่องแน่นอน"

* ไม่ชนกำแพงทิศใต้ไม่หันกลับ เป็นสำนวน หมายถึงต้องไม่ฟังความคิดเห็นผู้อื่น

เส้นเงินนอนราบอยู่บนเตียง สิ้นเสียงพูดนี้ก็รู้สึกวุ่นวายอย่างรอบข้าง
เหมือนกลายเป็นร่างเลื่อนไม่ชัดเจน

นางมองไปทางแสงเทียน มองไปยังที่ไม่ไกลออกไป เหมือนเห็น
ท่านแม่ของนางเดินมาช้าๆ

ป้ายเหนือประตูจวนอวินหยางโหวสั่นคลอนแทบจะตกลงมา
กลายเป็นตัวอักษรว่าคฤหาสน์เจิ้งยวน

เส้นเงินตอนแก่ขบาก็เป็นเด็กหญิงที่สง่างามแล้ว

ซูหยินท่านโหวตรงหน้าผากมีผมขาวหลายเส้น เดินมาทางนาง
พลางพูดเสียงอ่อนหวาน "เงินเออร์ บอกแม่มา ที่นี่คือที่ใด เหตุใด
เจ้าจึงมาอยู่ที่นี่"

เส้นเงินหลบสายตา เผยปากแต่ไม่ได้ส่งเสียงออกมา

ทันใดนั้นเงาร่างของลู่เยียนก็ปรากฏขึ้นตรงประตูในทันใด ซูหยิน
ท่านโหวพูดอีกว่า "เงินเออร์ เขาเป็นใคร"

เส้นเงินส่ายหน้าทำอะไรไม่ถูก พูดว่า "ไม่รู้"

ข้างกายลู่เยียนปรากฏหญิงสาวท่องโตขึ้นผู้หนึ่ง นางร้องให้เคঁตาม
เขาว่า "นางเป็นใคร!"

ในตอนนี้อะไรก็ดูเหมือนจะจบลงแล้ว ซูหยินท่านโหวก็เดินเข้ามาเช่นกัน พูดกับนาง
ที่ละคำ "หญิงสาวที่สื่อเขียนเลี้ยงไว้จนจนใช้เจ้าหรือไม่"

ทุกคำพูดล้วนเหมือนเสียงฟ้าผ่าอยู่ในหัวของนางดังครืนๆ

เส้นเงินลืมหูลืมตาขึ้นก่อนจะลุกพรวดขึ้นนั่ง หอบลมหายใจเข้าปาก
หลายที

ยามนี้นางตื่นจากฝันแล้ว

ที่นั่นคือคฤหาสน์เจิงย่วน ในเรือนหลังเยวี่ยนนอกจากนางแล้วไม่มีใคร
อื่นอยู่เลย

นางมองออกไปนอกหน้าต่าง ชำงนอกมีดครีမ် ผ่นตกลงมาหนักมาก
ผ่นที่สามารถทำให้นางตื่นได้

ลู่อิเยียนเดินมาถึงหน้าประตู เก็บร่ม ช้อนตาขึ้นก็เห็นใบหน้าขาวซีด
ของเลิ่นเจิน สองตาที่แดงก่ำ และท่าทางเหมือนหัวใจสลายนั้น

เขารีบเดินเข้าไป พูดอย่างตื่นตระหนกว่า "นี่เป็นอะไรไปหรือ"

เลิ่นเจินยังสั่นเทาไปทั้งตัว ตรงลำคอเหมือนมีหินก้อนหนึ่งติดอยู่
ทำให้นางพูดอะไรไม่ออก

ลู่อิเยียนไม่เคยเห็นนางเป็นเช่นนี้มาก่อนจึงรีบโอบตัวนางไว้
ลูบแผ่นหลังของนางแล้วพูดว่า "เจ้าฝันร้ายใช่หรือไม่"

นางเหมือนสูญเสียแรงทั้งหมดไป

นี่ไม่ใช่ฝันร้าย แต่หากปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไปทุกอย่างจะกลายเป็นฝันร้าย

ลู่อิเยียนบีบฝ่ามือของนาง "มีข้าอยู่ เจ้าไม่ต้องกลัว"

56

เดินเงินตื่นตระหนกทำอะไรไม่ถูกอยู่นานไม่หายเสียที ลู่เขียนยื่นมือไปอุ้มนางมาไว้บนตักของตนเอง

"เดินเงิน" เขาถูบแผ่นหลังของนางแล้วเอ่ย "เจ้าฝันเห็นอะไรหรือ"
แท้จริงแล้วตอนที่เขาเอ่ยปากถามประโยคนี้ เขากลับมากกว่านาง
จะฝันเช่นเดียวกับเขา

"ไม่ต้องกลัว ค่อยๆ พูด"

นางขอบตาแดงเรื่อ หายใจหอบใหญ่และเอ่ย "ข้าฝันเห็นท่านแม่"

"อืม จากนั้นเล่า" ลู่เขียนพูดไปลอบต่อไป

"นางอยู่ในห้องนี้"

คำพูดนี้ออกมา ลู่เขียนก็มองเดินเงินด้วยสีหน้าซับซ้อน อยู่กับเขา
แล้วมีความมกดันมากเช่นนี้จริงหรือ

"ยังมีอะไรอีก"

เส้นเงินสายหน้า คำพูดที่เหลือ นางพูดออกมาไม่ได้อีกแล้ว

"ไม่เคยได้ยินหรือ ความฝันมักจะตรงข้ามกับความจริง" ลู่เยียนพูดด้วยรอยยิ้ม

เส้นเงินซ่อนตาขึ้นมองเขา

ลู่เยียนจับมือเล็กของนางแล้วพูดว่า "ข้าซื้อของว่างของร้านหลิวฟางมาให้เจ้า" พูดจบลู่เยียนก็ยื่นมือไปหยิบกล่องของว่างบนม้านั่งกลมมา

เส้นเงินรับมาอย่างว่าง่าย

"ลูกขึ้นมากินเถอะ"

คืนนั้นนางมีเรื่องในใจมากมาย ลู่เยียนมองออก หากเพียงแค่มองเห็นมารดาคงไม่ตกใจจนมีสภาพเช่นนี้

บางทีเส้นเงินเองอาจจะไม่รู้ว่ามีเดิมนางมีความเคยชินในการนอนละเมอ ลู่เยียนเชื่อว่าจะไม่เคยได้ยินนางตะโกนเรียกคนยามค่าคืน

แต่ว่าเทียบกับในครั้งนี่ คิดว่าคงจะไม่เหมือนกัน

หลังจากล้างหน้าแล้ว ลู่เยียนก็ถอดตัวนาง วางปลายเตียงไว้บนไหล่ของนางและจับใบหูของนาง "มีเรื่องอะไรก็พูดกับข้า อย่าคิดส่งเดชคนเดียว"

"ข้ารู้แล้ว" เส้นเงินพูด

ดวงตาของเส้นเงินงดงามมาก รวากับโปรยเกล็ดทองไปบนผิวทะเลสาบ ถึงแม้บางครั้งลู่เยียนจะคิดในทางไม่ดีว่าเวลานางร้องให้ขึ้นมาทำให้คนสงสารได้มากกว่า แต่หากร้องให้ขึ้นมาจริงๆ เขากลับทำใจไม่ได้

ก่อนจะดับไฟ ลู่เยียนบีบปลายจมูกของนางที่หนึ่ง ไม่เบาไป

ไม่แรงไป เหมือนเป็นการถามอย่างอ่อนโยน

เส้นเงินไม่ได้หลบเลี่ยง ปลอຍให้เขาทำตามใจ

เขาหยุดมือ นางก้มหน้าจัดผ้าห่มของพวกเขาสองคน

นางไม่อยากพูด เขาก็ไม่ได้บังคับนาง อย่างไรก็ตามเสียมีเรื่องมากมาย
ระหว่างพวกเขา เวลาไม่ถูกต้อง หากพูดออกมาจะทำให้เรื่องราวซับซ้อน
ยิ่งขึ้น...

ภายในห้องมืดสนิท เส้นเงินพลิกตัวไปมา ลู่เยียนเอามือโอบตัวนาง
เอาไว้ พูดอย่างจริงจังว่า "นอนเถอะ"

ผ่านไปพักใหญ่ รอคจนลมหายใจของนางสม่ำเสมอแล้วเขาจึง
ถอนหายใจเฮือกหนึ่งและพึมพำว่า "รออีกนิดนะ..."

ท้องฟ้ามืดมิด คำคืบยาวนาน

ในคืนนั้นลู่เยียนก็ฝันเช่นกัน...

รอบข้างมีเสียงจกจั่นในฤดูร้อน มองไปตามช่องว่างระหว่างกิ่งไม้
เขามองเห็นเส้นเงินยืนอยู่ในป่าทึบกับชายหนุ่มชุดขาวผู้หนึ่ง

คนผู้นั้นสูงกว่านางมาก และไม่รู้ว่ก้มหน้าพูดอะไรทำให้นาง
มีใบหน้ายิ้มสดใสออกมา

ภาพทั้งหมดตรงหน้าเลื่อนรางแต่ชัดเจน เขากำสองมือแน่น
ก้าวเดินอย่างยากลำบาก

ไม่ช้า เขาเห็นมือของชายหนุ่มผู้นั้นแตะลงบนใบหูของนาง...

ลู่เยียนลื้มตาขึ้นทันที หันหน้าไป ย้อนคิดถึงภาพในความฝัน
อย่างไม่อยากจะเชื่อแล้วมองไปที่ใบหูของนางแวบหนึ่ง

"เถอะ" เขาหัวเราะใส่ด้านหลัง ความฝันของนางต่อให้หน้าตกใจ

เพียงใดล้วนเป็นเรื่องไม่จริง แต่ในความฝันของเขาทั้งหมดเป็นความจริง
ท้องฟ้ายังไม่สว่างสู่เยียนก็ลุกขึ้นมาแล้ว
หยางจงโค้งตัวเอ่ย "ชื่อจื่อ สิทธิการเข้าเยี่ยมอวีนหยางไว
มาถึงแล้วขอรับ"

สู่เยียนเลิกคิ้ว "รัชทายาททำอะไรล้วนทำได้เร็วมากจริงๆ"

ข่าวเช่นนี้ย่อมไปถึงจวนสกุลหลี่
เดิมทีท้องฟ้ายังปลอดโปร่งอยู่ จู่ๆ กลับมีฝนตกอย่างหนักขึ้นมา
ทันใด ฝนเม็ดโตตกลงบนหลังคาเรือน พังแล้วให้ความรู้สีกว้างเปล่า
และเศร้าสลด

"หร่านราน อีกครู่ได้พบท่านพ่อตา รู้ว่าควรจะพูดอะไรสินะ"
เส้นหร่านแน่นริมฝีปาก ไม่อยากจะเสแสร้งแกล้งทำอะไรกับเขา
รถม้าเคลื่อนไปดั่งเหยียดอาด หลี่ตี่นั่งอยู่กับเส้นหร่าน มองดูใบหน้า
ด้านข้างของนาง ทันใดนั้นก็พูดทำลายความเงียบขึ้นมา

"สกุลเส้นคงไม่ได้ฝากความหวังไว้ที่รัชทายาทผู้เดียวกระมัง"
เส้นหร่านสบสายตากับเขา "ได้เท่าหลี่ ตอนนี้อั้วลุกขึ้นทุกทีแล้วนะ"
หลี่ตี่หัวเราะออกมา
รถม้าเลี้ยวผ่านถนนที่มีคนเบียดเสียด เคลื่อนผ่านถนนจู่เหวีย ค่อยๆ
เคลื่อนไปทางคุกศาลต้าหลี่

หน้าประตูมีผู้คุมยืนอยู่สองคน
เส้นหร่านยกชายกระโปรงลงจากรถอย่างช้าๆ หลังจากลงถึงพื้น
ก็ทอดหมวกม่านแพรออก

ผู้คุมหยิบผู้กันขึ้นมาเตรียมเชียนบันทึกลงและเอ่ยถามว่า "ผู้ที่มาคือใคร"

"บุตรสาวเส้นเหวินฉี เส้นหรวน"

"บุตรเขยเส้นเหวินฉี หลี่ตี้"

เพ่งลั่นเสียงพูด เส้นหรวนก็เหล่มองเขาแวบหนึ่ง รู้สึกเพียงว่าเหตุการณ์นี้ช่างน่าเยาะหยันเหลือเกิน

ผู้คุมนำทาง พวกเขาค่อยๆ เดินเข้าไปข้างใน

ศาลตำหลิมีการแบ่งการควบคุมนักโทษ คนที่มียศและตำแหน่งสูงกว่าชั้นเจ็ดอย่างอวินหยางโหวล้วนต้องคุมขังเดี่ยว

พวกเขามาหยุดยืนหน้าประตูไม้บานหนึ่ง ผู้คุมพูดว่า "ครั้งหนึ่งเข้าได้เพียงคนเดียว และมีเวลาเพียงหนึ่งเค่อ ใครจะเข้าก่อน"

หลี่ตี้ขมวดหัวคิ้ว หยิบถุงเงินออกมาจากอกเสื้อยึดใส่มือของผู้คุม "ข้าจะเข้าไปพร้อมนาง"

ผู้คุมบิดกลับไป ถุงเงินตกลงพื้นเสียงดังดับ

ในตอนนี้อเองโจวซู่อันเดินออกมาจากห้องข้างอีกห้องหนึ่งพอดีจึงเดินมาหาอย่างเป็นธรรมชาติ ก่อนที่จะยืนตัวตรงด้วยท่าทางสง่างามยิ่ง

เหมือนที่พูดว่า 'ตำแหน่งใหญ่กว่าหนึ่งชั้นกดคนตายได้' พบกับขุนนางอย่างโจวซู่อันที่ในมือกุมอำนาจแท้จริงซึ่งฮ่องเต้เป็นผู้มอบตำแหน่งให้โดยตรง เขาหลี่ตี้จะใช้ตำแหน่งวางอำนาจที่นี้ไม่ได้จริงๆ

"ได้เท่าใจ" หลี่ตี้ประสานมือพูด

โจวซู่อันก้มลงเก็บถุงเงินขึ้นมาวางลงบนมือของหลี่ตี้ และไม่ได้พูดประชดเขา แต่พูดตามตรงว่า "รองเสนาบดีหลี่ นี่เป็นพระบัญชา

ของฝ่าบาท"

เส้นหว่านหันหน้าไปเอ่ย "ได้ทำโจว เช่นนั้นข้าเข้าไปก่อนได้หรือไม่"
โจวชูอันพยักหน้า หมุนตัวหยิบกุญแจไปไขเปิดกลอนด้วยตนเอง
ภายในห้องซึ่งที่พิเศษนี้มีอวิ้นหยางโหวเพียงผู้เดียว เขานั่งอยู่บนเตียง
ผมขาวบนหัวยุ่งเหยิงเล็กน้อย แม้จะดูย่ำแย่แต่ยากจะปกปิดความอ่อนโยน
สง่างามบนตัวของเขาได้

"ท่านพ่อ" เส้นหว่านเดินเข้าไปหา ดวงตาแดงขึ้นมาทันที "สุขภาพ
ท่านดีอยู่หรือไม่"

พูดตามจริงแล้ว สภาพในนี้ดีกว่าที่นางคาดไว้มากอย่างเห็นได้ชัด
หลังสบตากันอยู่นาน นิ้วมือของอวิ้นหยางโหวขยับเล็กน้อย พูดด้วย
เสียงแหบแห้ง "หว่านราน"

เขาอยู่ในคุก บุตรชายหญิงของเขานอกคุก ความเป็นห่วงและ
คิดถึงในใจเพิ่มมากขึ้นทุกวัน แต่พ่อได้พบหน้าจริง ๆ เขากลับไม่ยอมให้
ลูกของตนเองได้เห็นเขาในสภาพเช่นนี้

อวิ้นหยางโหวยกมือขึ้นรวบผมของตนเอง ก่อนจะชี้นิ้วไปทาง
ขวดยาบนโต๊ะให้นางดูแล้วพูดกับเส้นหว่านว่า "ช่วงก่อนมีคนส่งท่านหมอ
เข้ามาที่นี่"

เส้นหว่านตกใจอย่างมาก

ช่วงก่อนฮ่องเต้ยังไม่อนุญาตให้มีคนมาเยี่ยมคุก การเข้ามาเยี่ยม
โดยพลการหรือส่งท่านหมอเข้ามาในคุกย่อมไม่ใช่ความผิดเล็กๆ เลย

อวิ้นหยางโหวเห็นนางตะลึงไป ในใจรู้สึกแค้นแค้นยิ่งเอ่ยปาก
อย่างยากลำบากว่า "เงินเอ๋อร์ละ นางอยู่ที่ใด"

"นางสบายดี ท่านพ่อไม่ต้องเป็นห่วงเจ้าค่ะ" เส้นหว่านสะกดกลิ้ง น้ำตาที่ตาโกมอยู่ในทรวงอก พุดเสียงอ่อนโยนว่า "อาการป่วยของ รัชทายาทดีขึ้นแล้ว ท่านพ่อ ทุกอย่างต้องผ่านพ้นไปได้"

สี่ตาประสานกัน อวีนหยางโหวริมฝีปากกลางสิ้นเทา "ล้วนเป็น ความผิดของพ่อเอง"

เวลากระชั้น เส้นหว่านจึงเอ่ยถามทันทีว่า "ภาพร่างแบบคลอง ฉบับแรกของท่านอยู่ที่ใด"

"หว่านราน พรงี้รัชทายาทจะมา เรื่องเหล่านี้เจ้าไม่ต้องยุ่งหรอก" อวีนหยางโหวชะงักไปแล้วพุดอีกว่า "เจ้าใช้ชีวิตของเจ้าให้ดีเถอะ"

ผู้คุมพุดเตือนอยู่ด้านข้าง "หมดเวลาหนึ่งเค่อแล้ว"

เส้นหว่านกำหมัดแน่น ชยับไปแนบข้างหูของบิดาแล้วพุดว่า "คำพุดของหลั่ ท่านอย่าเชื่ออะไรเลย"

หลังเส้นหว่านออกมาแล้ว หลั่ก็เข้าไป

โจวซู่อันพลิกอ่านหลายคดีที่รอกการพิจารณาของศาลด้านหลืออยู่ ด้านข้าง เส้นหว่านก็เอ่ยปากพุดขึ้นทันใด "ขอถามใต้เท้าโจว หลายวันก่อน ท่านหมอบเข้ามาที่นี่ได้อย่างไร"

โจวซู่อันหลุบตาพลิกเปิดเอกสารหนึ่งหน้า "ข้าฯโจวเคยติดค้าง น้ำใจคนผู้หนึ่ง ต้องใช้คืน ดังนั้นจึงปล่อยคนเข้ามา" สามารถพุดถึง การทำผิดด้วยเรื่องส่วนตัวออกมาตามตรงเช่นนี้ก็สามารถคิดได้ว่าคนผู้นี้ มีความมั่นใจในตนเองมากเพียงใด

ทั้งราชสำนักต้าจิ้น คนที่สามารถทำให้โจวซู่อันติดค้างน้ำใจได้ เส้นหว่านลงนับนิ้วดูก็สามารถนับไปถึงตัวลู่อื่นได้แล้ว

"ขอบคุณได้ทำใจที่บอก" เส้นหว่านพูด
รอบด้านจมอยู่ในความเงียบงัน
ไม่รู้เพราะเหตุใด เมื่อครู่ตอนที่อยู่ในนั้น เวลาหนึ่งเค่อสั้นมาก แต่
ตอนนี้อยู่ข้างนอก เวลาหนึ่งเค่อช้ายาวนานเหลือเกิน

เวลาค่อยๆ ผ่านไป ใจชูอันปิดเอกสารในมือลงทันใดแล้วมองไป
ที่เส้นหว่าน "หลักฐานก็นิดค้ำน้ำใจซ้ำครั้งหนึ่งไม่ใช่หรือ"

เส้นหว่านขมวดคิ้ว "เมื่อใด"

ใจชูอันเดินช้าๆ มาข้างกายนาง แววดาค่อยๆ เครื่องขริมพลางพูด
เสียงเข้มว่า "ร้านยา"

พอพูดถึงเรื่องนี้ เส้นหว่านก็รู้สึกจุกที่อก ดูทว่าวันนั้นคนที่แจ้งฟ้อง
นางกับทางที่ว่าการนครหลวงเป็นเขาจริงดังคาด

อันที่จริงเส้นหว่านก็เข้าใจดี หากนางวางยาพิษฆ่าหลั้ตัจจริง ถึงแม้
จะปิดบังไปได้ช่วงเวลาหนึ่ง แต่ก็ปิดบังไม่ได้ชั่วชีวิต หากองค์ชายหก
ตามสืบต่อ ช้าเร็วชีวิตนางคงต้องจบลง

นางถอยไปครึ่งก้าว พูดเสียงราบเรียบ "เรื่องในวันนั้นเป็นเพียง
ความเข้าใจผิด"

ใจชูอันก็ไม่ได้เปิดโปงนาง พูดอย่างไม่รีบร้อนว่า "อย่างนั้นหรือ"
หมดเวลาหนึ่งเค่อ หลั้ต้อออกมาแล้ว เขากวาดตามอง เห็นใจชูอัน
กำลังก้มลงมองเส้นหว่านพอดี เป็นชายเช่นเดียวกัน หลั้ต้อรู้ว่าด้วยความงาม
เหมือนเช่นเส้นหว่านนี้ ต่อให้เป็นภรรยาของผู้อื่นแล้วก็ไม่ทำให้คน
ลดความสนใจลงได้แม้แต่น้อย

เขาเดินไปข้างกายเส้นหว่าน เอามือโอบเอวของนางเอาไว้ พูดเสียง

อ่อนโยนว่า "หรรณว ไปได้แล้ว"

เดินหรรณวตัวแข็งเกร็ง ถลึงตาจ้องเขา แต่มือของหลี่ตีกลับกุมแน่นขึ้น
หลังจากทั้งสองเดินออกจากศาลต้าหลี่แล้ว โจวซู่อันก็พูดกับฉู่อี้
ที่อยู่ข้างกายเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น "หลักฐานการขโมยของจูเม่า
เตรียมพร้อมหรือยัง ฟรังก์นี้รัชทายาทจะมาสอบสวนด้วยตนเอง"

"เรียนได้เท่า เตรียมพร้อมแล้วขอรับ" ฉู่อี้ติดตามข้างกายโจวซู่อัน
มาหลายปีแล้ว เห็นได้เท่าของตนเองเป็นฝ่ายเข้าไปพูดคุยกับผู้อื่นก่อน
น้อยมาก คิดถึงเหตุการณ์เมื่อครู่แล้วรู้สึกค่อนข้างสงสัยจริง ๆ จึงพูดว่า
"ได้เท่ารู้จักฐานหยินรองเสนาบดีหลี่เป็นการส่วนตัวมาก่อนหรือขอรับ"

โจวซู่อันพยักหน้าอย่างเปิดเผย "แค่เคยพบไม่กี่ครั้ง"

ปีที่พบนาง บังเอิญเจอการแพร่ระบาดของโรคนอกเมืองฉางอัน
เขาเร่งเดินทางมาสอบในเมืองหลวง ระหว่างทางได้พบกับเดินหรรณว
ที่กำลังเดินทางเข้าเมือง

รถม้าที่ติดผ้าไหมดินทองไว้รอบคันคันหนึ่งเคลื่อนผ่านหน้าเขาไป
แล้วค่อยๆ หยุดลง คนข้างในพลิกเปิดม่านแล้วเดินลงมา

'ข้างหน้าเกิดอะไรขึ้น' นั่นเป็นเสียงที่มีความอ่อนโยนอย่างมาก

'คุณหนู โรคระบาดมาถึงฉางอันแล้วเจ้าค่ะ วันนี้ปิดประตูก่อนเวลา
แล้ว ถ้าจะเข้าเมือง อย่างไรก็ต้องรอถึงฟรังก์นี้เจ้าค่ะ'

นางมองไปไกลแวบหนึ่ง 'เช่นนั้นรีบหาโรงเตี๊ยมสักแห่งพักเถอะ'

ผู้ติดตามที่เดินหรรณวพามาด้วยมีไม่น้อย กลุ่มคนจำนวนมากเข้าพัก
ในโรงเตี๊ยมพร้อมกัน

ขอทานนอกเมืองมีไปทั่ว ผู้มีเงินทองมากมายอย่างบุตรสาวสกุลเลิน

ไปที่ใดก็เป็นจุดสนใจได้จริงๆ

ผู้ติดตามของนางมีมาก พวกอันธพาลท้องที่เหล่านั้ไม่กล้าเข้ามา
แย่งชิงอย่างเปิดเผย ดังนั้นพวกเขาจึงยุให้เด็กที่น่าสงสารซึ่งหาไม่ได้
หลายคนเข้าไปขอเงิน

'ผู้สูงศักดิ์ ผู้สูงศักดิ์ขอรับ ข้าไม่ได้กินอะไรมาสัปดาห์แล้ว แทบจะ
เดินไม่ไหวแล้ว...' เด็กหนุ่มเสื้อผ้ารองเท้าไม่เรียบร้อย ใบหน้าเล็กตบ
ดวงตาโตเหมือนกระพรวนทองแดง

'ข้าไม่ได้กินอะไร แต่ข้ายังมีน้องสาวอีกหนึ่งคน นางเพิ่งสามขวบ
ผู้สูงศักดิ์ช่วยด้วย'

พอเห็นภาพนี้แล้วจึงลี้ภัยรีบควักถุงเงินออกมาทันที รอเพียงให้
เส้นหว่านพุดอนุญาตเท่านั้น

ไหนเลยจะรู้ว่าเส้นหว่านทำเหมือนมองไม่เห็นและเดินอ้อมหนีไป

นางสวมกระโปรงยาวถึงพื้นสีเหลืองขนห่านลายดอกให้ถึง
ช่วงบนสวมเสื้อคลุมสีขาวดินทอง บนหัวปักปิ่นทองฝังมุก บนข้อมือเนียน
สวมกำไลหยกสีเลือด ขบสีผิวให้ยิ่งดูขาวเนียน

บนใบหน้าฉายความหยิ่งทะนงและงดงาม เป็นท่าทีของหญิงสาว
ชั้นสูงที่มีอำนาจจริงๆ

ใบหน้านางงามราวดอกไม้ หัวใจเย็นชา

ใจซู่อันมีรอยยิ้มเยาะหยันที่มุมปาก

เช้าวันต่อมา เส้นหว่านลงมาชั้นล่าง นางพูดเสียงเบาว่า 'พวกเรา
เข้าเมืองได้หรือยัง'

'ได้แล้วเจ้าคะ ยืนทะเบียนเรือนไปแล้ว ทหารเฝ้าประตูพอได้ยินว่า

พวกเราเป็นคนของจวนอินหยางโหวก็พ่ายหน้าไม่ได้พูดอะไรอีกเจ้าคะ'

'เช่นนั้นก่อนพวกเราไป เอาของกินและผ้าไหมที่เหลือบนรถม้าไปแบ่งให้เด็กเหล่านั้นเถอะ'

ซึ่งลี้พูดอย่างสงสัยว่า 'ในเมื่อคุณหนูอยากจะให้อาหารแก่เด็กเหล่านั้น เหตุใดเมื่อวานจึงไม่ให้เล่าเจ้าคะ'

'ดั่งคำที่บอกว่าคนไม่กลัวความจน แต่กลัวจะได้รับการแบ่งไม่เท่าเทียม ถ้าเมื่อวานให้ไป วันนี้ไม่รู้ว่าจะมาอีกกี่คน พวกเราอาจจะออกประตูใหญ่ของโรงเตี๊ยมไม่ได้ก็ได้'

ซึ่งลี้เข้าใจในทันที

'เออละ รีบไปกันเถอะ' เลื่อนห่านกระตุกแขนเสื้อของซึ่งลี้

'ได้ยินดังนั้นโจวซู่อันที่อยู่ในมุ่มมืดก็ยกมูมปากยิ้มอีกครั้ง 'ไม่รู้ว่าจะหัวเราะนางหรือหัวเราะตนเองกันแน่

ทว่ารอจนเขาได้ยินชื่อของนางครึ่งต่อมาจากปากของผู้เข้าสอบเหล่านั้น

'นี่ ได้ยินเรื่องนี้หรือยัง คุณหนูใหญ่จวนอินหยางโหวกับหลี่ตี้... หลี่ตี้ที่ช่วงก่อนหน้านี้เคยดื่มสุรากับพวกเรา ทั้งสองแลกเปลี่ยนเทียบชะตากันแล้ว'

ตอนนั้นนางกลายเป็นภรรยาผู้อื่นไปแล้ว

57

วันที่สิบสองเดือนสี่ ดูแล้วเป็นวันที่ลมเย็นแดดงาม สวีฮองเฮา จึงจัดงานชมดอกไม้ขึ้นที่หอจิ้นหลันในตำหนักประจิม ดวงอาทิตย์ ลอยสูงอยู่เหนือฟ้า แต่จู่ๆ กลับถูกเมฆดำบดบัง ลมวูบหนึ่งพัดผ่าน นกน้อยบนกิ่งไม้พากันกระพือปีกพิบพิบ

ขณะที่เหล่าสนมชายากำลังท่องกลอนชมดอกไม้จื่อเว่ย* แมวใน อ้อมกอดของหลิวเจาเอี๋** ไม่รู้เป็นอะไร จู่ๆ ก็กระโจนใส่ตัวไทเฮาราวกับ คลุ้มคลั่ง

ไทเฮาอายุมากแล้วจะทนรับความตกใจเช่นนี้ได้อย่างไร พอเจ้าแมว กางกรงเล็บก็หยายหลังล้มลงพื้นไปทันที

ตามหลักแล้วหอจิ้นหลันในตำหนักประจิมไม่มีก้อนหินขรุขระเหล่านั้น ต่อให้ไทเฮาล้มลงบนพื้น อย่างมากก็แค่ขาเท้ากระแทก เป็นแผลถลอก

* ดอกจื่อเว่ย หมายถึงดอกยี่เข่ง

** เจาเอี๋ เป็นตำแหน่งสตรีฝ่ายในรองจากชั้นสนมเอก จัดเป็นชั้นสูงสุดของตำแหน่งนางสนมทั้งเก้า

เล็กน้อย แต่เรื่องต่างๆ บนโลกนี้ใช้ว่าจะกะเกณฑ์ได้เสมอไป

ใครก็คาดไม่ถึงว่าตรงจุดที่ไทเฮาหงายหลังล้มลง บังเอิญมีหิน
ปลายแหลมอยู่ก้อนหนึ่ง ส่วนหลังหัวของไทเฮาก็กระแทกลงบนหินนี้พอดี

แมวดำนั่นพองขนตัวดิกรงเล็บ ขณะที่เหล่าสนมชายากำลังตกใจ
หลานสาวที่อยู่ข้างกายของเฮา คุณหนูเจ็ดสกุลสวี่...สวี่อึ้งซิงตะโกน
เสียงดังขึ้นในทันที "อย่าขยับตัวของไทเฮา! อย่าขยับแม้แต่หน่อย รีบตาม
หมอหลวงมา!"

จากนั้นนางก็เดินไปย่อดำนั่งลงและใช้มือประคองหลังหัวของ
ไทเฮาเอาไว้

หม่อมมั่วสูงวัยที่อยู่ข้างกายไทเฮาพูดเสียงเบาว่า "บ่าวขอลามสักนิด
คุณหนูเจ็ดวิชาแพทย์หรือ"

สวี่อึ้งซิงพยักหน้า "พอรู้มาบ้าง"

สวี่ฮองเฮามองนางอย่างตื่นตระหนกแวบหนึ่ง "ซิงเอ๋อร์"

หากไทเฮาเป็นอะไรไป ฮองเต้ต้องทรงโกรธมากแน่นอน หากจะ
ลงโทษใครจริง หลัวเจาอี้ผู้นั้นหนีไม่รอด สวี่อึ้งซิงที่ยื่นมือเข้าไปเกี่ยวข้อ
ก็หนีไม่รอดเช่นกัน

สวี่อึ้งซิงส่งสายตาให้สวี่ฮองเฮาแวบหนึ่ง เป็นสัญญาณให้นางวางใจ

ผ่านไปครู่ใหญ่ หัวหน้าสำนักแพทย์หลวงนำหมอหลวงสองคน
รีบรุดมา ก่อนจะยกตัวไทเฮาไปในตำหนักอวิฐที่อยู่ใกล้ที่สุดอย่าง
ระมัดระวัง

ตอนที่ฮองเต้แจ้งหยวนรุดมาถึง สีหน้าอึมครึมยิ่งกว่าห้องฟ้า
ข้างนอกเสียอีก เดินอย่างรีบร้อนหลายก้าวมาตรงหน้าไทเฮาแล้วเอ่ยปาก

"ไทเฮาเป็นอย่างไบบ้าง"

หัวหน้าสำนักแพทย์หลวงกลิ่นน้ำลายก่อนจะพูดว่า "ทูลฝ่าบาท พระชนมชีพตอนนี้แม้จะรักษาไว้ได้ แต่ไทเฮาทรงอายุมากแล้ว ปกติ ชนิตชนน้อยก็ยังไม่ไหว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงวันนี้ที่..." คำพูดที่เหลือ หัวหน้าสำนักแพทย์หลวงไม่กล้าพูดต่อไปแล้ว

"พูดเฉพาะที่สำคัญ" ฮองเต้เจิงหยวนกล่าว

หัวหน้าหมอหลวงโน้มตัวพูดว่า "ที่สำคัญคือคืนนี้จะทรงฟื้นขึ้นมา ได้หรือไม่พะย่ะค่ะ"

สวีฮองเฮาริบเอ๋อขึ้น "เรื่องวันนี้หม่อมฉันมีความผิดยากจะหนีได้ ขอฝ่าบาททรงลงพระอาญาด้วยเพคะ"

"โทษของเจ้าวันนี้ค่อนข้างว่ากัน" ฮองเต้เจิงหยวนสูดหายใจลึกหนึ่งที ซึ่ไปข้างนอกแล้วพูดว่า "ก็บริเวณหลั้วเจาอี่ไว้ในตำหนักหวาซิงก่อน อดอาหารสามวัน หลังจากสามวันเราจะสอบสวนนางเอง ไม่ต้องคุกเข่า อยู่ข้างนอกให้ชัดตา"

คนตาคีลั้วรู้ว่ายามนี้ฮองเต้โกรธมากแล้ว

สวีฮองเฮาริบส่งสายตาให้จงหมั่มัว ให้นางไปแจ้งข้างนอก

ผ่านไปอีกครู่หนึ่งฮองเต้เจิงหยวนก็กระแอมกลั้วคอและบอกให้ทุกคน ลูกขึ้น

ฮองเต้นั่งอยู่บนขอบเตียง มองไปโดยรอบ สายตาเลื่อนไปยัง หญิงสาวผู้หนึ่งที่หน้าตาสดใสดงามราวกับดอกบัวที่โผล่พ้นน้ำ

"เจ้าคือซีเหินยงสกุลสวีหรือ"

สวีอี่ซิงย่อค่านับตอบรับ "เพคะ"

"รู้วิชาแพทย์ด้วยหรือ"

"หม่อมฉันเคยเรียนจากท่านแม่มาบ้างตั้งแต่เด็กเพคะ"

ฮ่องเต้เจิงหยวนเม้มปาก หรีตาลง ท่านแม่ของนาง? คนที่บุตรชาย
คนรองสกุลสวีแต่งงานด้วยดูเหมือนจะเป็นบุตรสาวของหัวหน้าสำนัก
แพทย์หลวงคนก่อนกระมัง

พอคิดถึงตรงนี้ฮ่องเต้เจิงหยวนก็เหล่มองหัวหน้าสำนักแพทย์หลวง
แวบหนึ่ง

หัวหน้าสำนักแพทย์หลวงรีบพูดว่า "เมื่อครู่โชคดียี่คุณหนูสวีไม่ได้
ให้คนขยับพระวรกายของไทเฮา การจัดการแผลก็ทันเวลา ไม่เช่นนั้น
สถานการณ์เกรงว่าคงจะร้ายแรงกว่านี้พะยะค่ะ"

ฮ่องเต้เจิงหยวนส่งเสียง "อืม" หันไปมองไทเฮาที่ยังหมดสติอยู่
แล้วพูดกับชั้นที่ว่า "ไปจวนเจิ้นกั๊วกง ตามองค์หญิงใหญ่มาที่นี่"

หลังจากองค์หญิงใหญ่จิ้งอันได้รับข่าวก็รีบนำลู่อื่นเข้าวังมาทันที

พอเข้าประตูมาขอบตาก็แดงเรื่อ นางรู้ว่าหากไม่ใช่เสด็จแม่อาการ
บาดเจ็บรุนแรง พี่ชายคงไม่รีบร้อนเรียกตัวนางมาเช่นนี้

ฮ่องเต้เจิงหยวนมีความรักลึกซึ้งต่อน้องสาวตนเองมาก พอเห็นนาง
มาแล้วเรื่องราวในอดีตนานหลายปีก็ทะลักขึ้นมาในใจ ในลำคอรู้สึก
แข็งเกร็งอยู่บ้าง เอ่ยพูดว่า "จิ้งอัน เสด็จแม่โปรดเจ้ามาตลอด คึ่นี้
เจ้าก็เฝ้าอยู่ที่นี่เถอะ"

"เพคะ" องค์หญิงใหญ่จิ้งอันพูดเสียงละอ่อน

สวีฮ่องเฮาแตะข้อศอกของสวีจิ้งอันซึ่งเป็นสัญญาณให้นางมองลู่อื่น

แวบหนึ่ง

เป็นจริงดังคาด หญิงสาวมีสีหน้าเงินอายอย่างมาก

ฮ้องเต้เจิงหยวนตะไหล่ของลู่เยียนแล้วพูดว่า "วันนี้ไม่ต้องมีพิธีรีตอง ไปดูเสด็จยายของเจ้าสิ"

ดูท่าทีของฮ้องเต้เจิงหยวนที่มีต่อลู่เยียนและองค์หญิงใหญ่จึงอันแล้ว สวีฮองเสาก็จิกปลายนิ้ว ตนเองเสียสละไปกว่าครึ่งชีวิต แต่ถึงที่สุดแล้วยังสู้น้องสาวของเขาที่แต่งงานไปไม่ได้เลย

ฮ้องเต้เจิงหยวนหันหน้ามาทันใด มองไปทางข้างหลังสวีฮองเสา และพูดเสียงเบาว่า "ใครยืนอยู่ที่นั่น บนพื้นเหตุไฉนยังมีเลือดอีก"

ทุกคนหันมองไปตามสายตาของฮ้องเต้เจิงหยวน

ในตอนนี้อเองเม้งซูซี้ก็ยกชายกระบองเดินออกมา

"ทูลฝ่าบาท หม่อมฉันโง่ทึ่ม เมื่อครู่เพื่อจับแมวด่วนนั้น ไม่ระวัง จึงหกล้มเพคะ" ขณะที่พูด เม้งซูซี้ก็คว้าชายเสื้อที่มีเลือดออกเอาไว้

ฮ้องเต้เจิงหยวนสบตานางครู่หนึ่ง จากนั้นจึงพูดกับรองหัวหน้าสำนักแพทย์หลวงว่า "ทำแผลให้นางสักหน่อย"

เม้งซูซี้โน้มตัวพูดว่า "หม่อมฉันขอบพระทัยฝ่าบาทเพคะ"

อาจเป็นเพราะเสียงคุ้นหูเกินไปทำให้องค์หญิงใหญ่จึงอันต้องหันไปมองแวบหนึ่ง

การมองครั้งนี้ทำให้สายตาของนางชะงักงัน ที่แท้เป็นหลานสาวของเวินซื่อ เม้งซูซี้นั่นเอง

หญิงสาวที่หลายวันก่อนเพิ่งจะมาพูดเรื่องแต่งงานกับบุตรชายของนาง เพียงพริบตาก็กลายมาเป็นสตรีในวังแล้ว พูดไปแล้วก็ทำให้

รู้สึกเสียดาย

องค์หญิงใหญ่มองแล้วก็คิดถึงชาวสือที่ออกมาจากในวังช่วงก่อน
ตอนนี้ไทเฮายังไม่ฟื้น ไม่มีใครกล้าแสดงรอยยิ้ม แต่ว่าในใจนี้
กลับส่งเสียงหัวเราะเยาะหลายที

ตกกลางคืน สวีฮองเฮากลับไปตำหนักอันหวา

ชั้นที่พูดว่า "ฮองเฮา เว่ยต้องมาพะยะค่ะ"

สวีฮองเฮาพยักหน้า พูดกับสวีอี้ชิงว่า "วันนี้ออกจากวังไม่ได้แล้ว
เจ้าพักก่อนก่อนเถอะ ข้ายังมีเรื่องจะพูดคุยกับพี่ชายของเจ้า"

"ชิงเอ๋อร์ทราบแล้วพะคะ"

สวีฮองเฮาก้าวเข้าประตู องค์ชายหกก็ลุกขึ้นเลิกคิ้วเอ่ย "ลูกได้ยินว่า
วันนี้้องสาวสร้างความชอบเอาไว้หรือพะยะค่ะ"

สวีฮองเฮานั่งลง ดื่มน้ำหนึ่งอีก นวดขาไปพลางพูดว่า "วันนี้โชคดี
ที่มีชีเหนียง ไม่เช่นนั้นพระวรกายของไทเฮาก็พูดยากจริงๆ"

"แมวของหลิวเจาอีเหตูไฉ่จู่ๆ จึงคลุ้มคลั่งได้"

สวีฮองเฮาคิดถึงเมิ่งซูซี หัวเราะเยาะหยันแล้วพูดว่า "ใครจะรู้เล่า
ในวังหลวงนี้ภัยธรรมชาติภัยคนสร้าง ที่ผ่านมัล้วนคาดเดาได้ยาก"

"จูเม่าถูกคันเรือนยึดทรัพย์ ทางรัชทายาทส่งคนของตนเองเข้าไปที่
กรมอาญา เสด็จพ่อทรงอนุญาตแล้ว" องค์ชายหกกำหมัดแล้วเอ่ยต่อ
"ใครจะคิดว่าหมอเทวดาผู้นั้นจะร้ายกาจเช่นนั้น"

"ฟังคำแม่ เจ้าปล่อยให้รัชทายาททวนวายไปเถอะ" สวีฮองเฮาจัดแขนเสื้อ
ให้องค์ชายหก "คนที่ขวางทางเจ้าไม่ใช่เจ้าสาม และไม่ใช่รัชทายาท"

องค์ชายหกพูดว่า "เสด็จแม่จะทรงประมาทศัตรูไม่ได้ เวลาเพียงไม่กี่วันนี้รัชทายาทก็มีคนในราชสำนักคอยปกป้องเพิ่มขึ้นไม่น้อย เสด็จแม่ นั่นคือกรรมอาญานะ ลูกเท่ากับเสียตาไปหนึ่งข้างเลย!"

"แล้วอย่างไรเล่า" สวีฮองเฮาหัวเราะ "สู้กับเจ้าสามเสร็จแล้ว เจ้าจะสู้กับรัชทายาทอีกหรือ ถ้ารัชทายาทล้มแล้วเล่า คนต่อไปจะเป็นใคร"

องค์ชายหกชะงักไป "โอรสของเสด็จพ่อแม้จะมีมาก แต่คนที่อายุเข้าขั้นผู้ใหญ่ นอกจากรัชทายาทแล้วก็เหลือเพียงเจ้าเจ็ดเท่านั้น แต่มารดาของเจ้าเจ็ดเป็นเพียงบุตรสาวขุนนางต้องโทษ หรือว่าแม้แต่คนผู้นี้...ลูกก็ต้องให้ความสำคัญด้วย"

"เยี่ยเออร์" สวีฮองเฮาสีหน้าเคร่งขรึม "แม้คิดไม่ตกมาตลอด ฮองเต้ก็มีแผนการใหญ่ในใจอย่างเสด็จพ่อของเจ้า เหตุใดหลังจากแต่งตั้งรัชทายาทแล้วยังให้ความหวังแก่บุตรชายแต่ละคนอีก สร้างความสั่นคลอนให้แคว้นเช่นนี้ ราชสำนักของต้าจิ้นไม่อาจสงบสุขได้เลย ดูมาหลายปีเช่นนี้ สุดท้ายแม่ก็เข้าใจแล้ว"

"เสด็จแม่คิดจะพูดอะไรหรือ"

"ทุกคนล้วนคิดว่าฝ่าบาทไม่โปรดรัชทายาท แต่โปรดเจ้า แท้จริงแล้วไม่ใช่อย่างนั้น" สวีฮองเฮาสองมือประสานกันวางลงบนตัก ยกมุมปากยิ้มแล้วพูดว่า "เสด็จพ่อของเจ้าน่ะ เขาไม่เคยคิดจะวางอำนาจ ต่อให้เจ้าแย้งชิงอย่างไร จะสู้อย่างไร ล้วนไร้ประโยชน์ ก็เป็นไปได้แค่มากที่คานอำนาจคนอื่นตัวหนึ่งในมือของเขาเท่านั้น ก็เหมือนตัวแม่ที่อยู่ด้านหลังใน"

สิ่งที่สวีฮองเฮาพูด องค์ชายหกจะไม่เข้าใจแม้สักนิดได้อย่างไร

"เช่นนั้นความหมายของเสด็จแม่คือจะไม่แย่งชิงแล้วหรือ จะยกทุกอย่างให้รัชทายาทหรือไร"

สวีฮองเฮามองหน้าต่างแวบหนึ่งแล้วเปลี่ยนหัวข้อสนทนาพูดอย่างซ้ำๆ ว่า "ในเมื่อเสด็จพ่อของเจ้าอยากจะมีชีวิตเป็นอมตะเช่นนั้นพวกเราก็คงจะช่วยเหลืออีกแรงจึงจะถูก"

องค์ชายหกส่ายหน้าพูดด้วยรอยยิ้ม "เสด็จแม่เชื่อเรื่องการมีชีวิตเป็นอมตะด้วยหรือ"

"แม่เชื่อหรือไม่สำคัญ มีคนทำให้เสด็จพ่อเจ้าเชื่อได้จึงจะเป็นสิ่งสำคัญที่สุด"

องค์ชายหกสั่นหน้ากระด้างไป พูดอย่างเคร่งเครียดว่า "ความหมายของเสด็จแม่คือ..."

"อีกไม่กี่วันเกอเทียนซือ* จะเข้าเมืองหลวงแล้ว เจ้าส่งคนมากน้อยไปกระจายข่าวทั่วฉางอันถึงวิชาการมีชีวิตเป็นอมตะของเขา ตอนนี้ไทเฮาแทบจะเอาชีวิตไม่รอด เป็นโอกาสดี ฝ่าบาทเพื่อ 'แสดงความกตัญญู' ต้องไปหาเขาอย่างแนบนอน เยี้ยเออร์ คิดจะทำการใหญ่ จะลังเลใจไม่ได้"

องค์ชายหกพยักหน้า "ลูกเข้าใจแล้ว"

"ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง" สวีฮองเฮาพูดอีกว่า "วันนี้ลู่อานหลางเข้าวังแล้ว แม่เห็นว่าเขากับซีเหินยิงเหมาะสมกันดี จึงถามความเห็นของซีเหินยิง"

"แล้วน้องสาวว่าอย่างไร" องค์ชายหกถาม

สวีฮองเฮาดวงตาดกโค้ง พูดเสียงอ่อนโยนว่า "นางพยักหน้าแล้ว"

องค์ชายหกก็ยิ้มตามไปด้วย "ถ้าสามารถดึงจวนเจิ้นกั๋ววงมาได้"

* เทียนซือ แปลตรงตัวว่าเทพาจารย์หรือครูเทพ หมายถึงปรมาจารย์ผู้ล่วงรู้หลักแห่งธรรมชาติ ใช้เป็นคำเรียกยกย่องนักพรตเต๋า

อย่าว่าแต่กรรมอาญาเลย ลูกเสียดวงตาไปหนึ่งข้างก็ได้ แต่ว่า... การแต่งงานของลูเอียน มืองค์หญิงใหญ่อยู่ ฝ่าบาทจะทรงอนุญาต ให้เสด็จแม่ยื่นมือเข้าไปยุ่งหรือ"

สวี่ฮองเฮาพูดอย่างแฝงความหมายลึกซึ้ง "มีบางเรื่อง ตอนนี้ ดูเหมือนเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ รอเกอเทียนซือเข้าเมืองหลวงแล้ว เรื่องราวจะเป็นอย่างไรยังไม่อาจรู้ได้"

ภายในวังมีลมแรงเมฆครึ้ม ทว่าคฤหาสน์เจิ้งยวนกลับสงบเงียบดี เข้าตรู่ ถึงเวียกับโมเวียหอบผ้าสองกองเดินเข้ามา อวิ้นหู สู่จิ้น เค่อซือ* เส้นเงินเพียงมองก็รู้ว่าเหล่านี้ล้วนมีเนื้อผ้า ชั้นเลิศ

"นี่ล้วนเป็นสิ่งที่ซื้อจ้อให้คนส่งมาให้เจ้าคะ" ถึงเวียวางผ้าลง แล้วก็หยิบสายวัดออกมา เดินไปข้างกายของเส้นเงิน "บ่าวจะวัดตัว ให้คุณหนูนะเจ้าคะ"

"เสื้อผ้าในตู้นี้ก็มิ ไม่ต้องตัดใหม่แล้ว" เส้นเงินหยุดไปครู่หนึ่ง พูดอย่างจริงจังว่า "ข้าไม่ได้ออกนอกเรือน ไม่จำเป็นต้องตัดมากมาย อย่างนี้..."

โมเวียพูดเสียงอ่อนโยน "ในเมื่อซื้อจ้อส่งเอาไว้ อย่างไรก็ตามก็ต้อง ทำตาม คุณหนูอย่าทำให้บ่าวลำบากใจเลย พวกเราวัดตัวกันได้หรือไม่ เจ้าคะ"

เส้นเงินสะอึกไป รู้ว่าตนเองพูดมากไปก็รีบระยชนจึงจำต้องลุกขึ้น

* อวิ้นหู สู่จิ้น เค่อซือ เป็นชื่อผ้าไหมที่ขึ้นชื่อของจีน

และกางแขนขึ้นมา

ถึงเวรียขยับสายวัดไปพลางพูดว่า "คุณหนูสูงขึ้นเล็กน้อยจริงๆ"

"ใช่หรือ" เส้นเงินถาม

ถึงเวรียพยักหน้า พูดด้วยรอยยิ้ม "ใช่เจ้าค่ะ คุณหนูถอดเสื้อ
ออกเถอะเจ้าค่ะ ยังต้องวัดรอบอกและรอบเอวอีก"

ตั้งแต่เด็กจนโต เส้นเงินล้วนวัดสัดส่วนส่วนเช่นนี้ จึงพยักหน้าแล้ว
ถอดชุดกระโปรงบนตัวออก

ถึงเวรียวัดรอบเอวก่อน หันไปบอกตัวเลข แล้วพูดทอดถอนใจว่า
"เอวของคุณหนูเล็กจริง"

เส้นเงินมองหน้าถึงเวรียแล้วเอ่ย "กลางคืนเจ้ากินน้อยหน้อย
ก็จะผอมลงได้เช่นกัน"

ไม่เวรียอยู่ข้างๆ พูดด้วยรอยยิ้มว่า "คุณหนูยังดูออกกว่าระยะนี้
เจ้าอ้วนแล้ว"

ถึงเวรียหน้าแดง ขยับสายวัดขึ้นด้านบน วัดรอบอกของเส้นเงิน
พอวัดแล้วใบหน้าของถึงเวรียก็แดงกำ

นางแจ้งตัวเลขออกมา

ไม่เวรียฟังไม่ชัดเจนจึงพูดอีกว่า "เท่าใดนะ"

ถึงเวรียพูดอีกรอบ

ไม่เวรียมองดูตัวเลขก่อนหน้านี้อย่างขมวดคิ้วแล้วพูดว่า "เจ้ามั่นใจ
หรือว่าไม่ได้วัดผิด"

"วัดสองครั้งแล้ว!"

ไม่เวรียมองดูหน้าอกของเส้นเงิน สูดหายใจเข้าอย่างตกใจแล้ว

พูดว่า "เทียบกับเมื่อก่อน ใหญ่ขึ้นมากเช่นนี้เลยหรือ"

"หน้าอกเดิมของคุณหนูก็ไม่เล็กอยู่แล้ว" ถึงเยวียพูดอย่างเป็นธรรมชาติ
"อีกอย่าง ชื่อจื่อเองก็รักคุณหนูมาก"

คำว่า 'รัก' ทำให้คุณหนูมีในหิ้งนี้เพิ่มสูงขึ้นทันที รวากับพื้นแห่ง
เป็นกองถูกคนจุดไฟเผา

ลำคอของเส้นเงินแดงไปถึงโคน

เส้นเงินเห็นถึงเยวียจะเอ่ยปากพูดอีกจึงยกมืออุดปากของนาง
เอาไว้ ถลึงตาใส่แล้วพูดว่า "หยุด ไม่ต้องพูดแล้ว"

ถึงเยวียกะพริบตาถี่ ส่งเสียงอื้ออึงออกมาไม่หยุด

"เจ้ายังอยากจะพูดอยู่ใช่ไหม" เส้นเงินถลึงตามองต่อไป

ถึงเยวียกะพริบตาต่อ

เส้นเงินขมวดคิ้ว กำลังคิดว่าเหตุใดวันนี้ถึงเยวียจึงดื้อรั้นเช่นนี้
ก็ได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ของชายหนุ่มดังมาจากข้างหลัง

58

ร่างกายของเส้นเงินแข็งเกร็ง ใบหน้าฉายความก้าวเขิน ส่งเสียงเรียกเบาๆ "ได้เท่า"

ลู่เยียนพูดว่า "วัดเสร็จหรือยัง" เสียงของเขาเย็นชามาก แต่กลับทำให้เส้นเงินหูแดงกำ

ถึงเยวียพยักหน้าเอ่ยตอบ "เรียนชื่อจื่อ ชาติสะโพกยังไม่ได้วัดเจ้าคะ"

ลู่เยียนพยักหน้า "เช่นนั้นก็เร็วสักนิดเถอะ"

ถึงเยวียรีบยกสายวัดขึ้นพันรอบสะโพกของเส้นเงิน พอวัดเสร็จก็แจ้งตัวเลขแก่มิเยวียอีกครั้ง

หลังเสียงแจ้งตัวเลขจบลงแล้ว ภายในห้องก็จมอยู่ในความอึดอัด

ทั้งสองคนถอยออกไปอย่างรู้กาลเทศะ

ลู่เยียนเดินมาข้างโตะแล้วนั่งลง

เส้นเงินยื่นมือไปหยิบเสื้อผ้าบนเตียงขึ้นมาแล้วรีบสวมใส่บนตัว
ของตนเอง

แม้จะหันหลังให้เขา แต่นางยังคงรับรู้ถึงรสชาติการถูกลายตา
คมกริบที่มแทงแผ่นหลังได้ สวมเสื้อเสร็จแล้วจึงหมุนตัวกลับมา

เส้นเงินเกล้าผมอย่างง่าย ๆ บนผมปักปิ่นหยกขาวเอียงข้างไว้
หนึ่งอัน ดูแล้วเรียบง่ายสง่างามเป็นพิเศษ "ได้เท่า วันนี้เหตุใดจึง
มีเวลาว่างมาที่นี้ได้"

เหตุใดเส้นเงินจึงพูดประโยคนี้ออกมา...

ไม่มีเหตุผลอื่นใด เป็นเพราะหลายวันนี้ลู่เยียนมีข้ออ้างว่ามี
งานราชการมาก หายตัวไปหลายวัน

แท้จริงแล้วนับจากลู่เยียนมารับตำแหน่งรองผู้ว่าการนครหลวง
ก็ไม่เคยมีเวลาว่างเลย แต่ไม่ถึงขั้นคืนชนวันไม่หลับไม่นอน...หากจะ
ถามเขาว่าเหตุใดจู่ๆ จึงมีงานยุ่งจนไม่มีเวลาว่างมาหานาง ก็ต้องพูดถึง
ฝันร้ายของเส้นเงินในครั้งนั้น

หลังจากฝันร้ายครั้งนั้นเส้นเงินมักจะมีสีหน้ากลัดกลุ้มยากจะ
ปิดบังได้ ถึงแม้ท่าทีที่มีต่อเขายังคงเหมือนที่ผ่านมา ยอมตามโอนอ่อน
แต่นางคิดอย่างไรกันแน่ ลู่เยียนใช่ว่าจะไม่รู้

ความหวาดกลัวของนางก็คือเกรงว่าวันหนึ่งจะถูกคนพบว่านางมา
เป็นภรรยาลับของเขา

แต่เรื่องนี้ก็ดำเนินมาถึงจุดที่ไม่อาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้แล้ว

เขาไม่อาจปล่อยนางไปได้ และไม่สามารถเอ่ยปากสัญญาใน
บางเรื่องที่เป็นไปได้มากกว่าจะกลายเป็นความว่างเปล่า

ในมุมมองของลูเอียน หากจะเสียเวลามาลอบไถนา สู้ทำอะไรบางอย่างให้เห็นจริงดีกว่า อย่างไรก็ตามเสียตามความเข้าใจที่เขามีต่อเส้นเงิน ปล่อยนางไว้สักกระยะ นางก็จะดีขึ้นเอง

เมื่อครู่เส้นเงินสวมเสื้อเร็วเกินไป คอเสื้อยังมีส่วนหนึ่งพลิกอยู่ ลูเอียนจึงส่งสัญญาณให้นางนั่งลงแล้วยกมือจัดคอเสื้อให้นาง

ชายหนุ่มยกมูปากยิ้ม "ต้องถึงขั้นนี้เลยหรือ เจ้ามีอะไรที่ข้าไม่เคยเห็นบ้าง"

เส้นเงินถูกเขาพูดจนขัดเงินไปหมด ทำได้เพียงหาทางแก้เงินให้แก่ตนเอง

นางยกมือขารวาท่อนรากบัวไปยกกาน้ำชาบนโต๊ะขึ้นมาเทให้เขาหนึ่งถ้วยแล้วพูดว่า "ได้เท่าตม้น้ำชาสักคำเถอะ"

ลูเอียนรับมาจิบหนึ่งอีก จากนั้นหยิบกล่องอาหารมากล่องหนึ่งวางไว้ตรงหน้านาง

เส้นเงินเปิดออก ช่างในมีเห็ดหูหนูขาวต้มเม็ดบัวอยู่ถ้วยหนึ่ง อีกช่องหนึ่งวางขนมถั่วแดงกวนที่หั่นไว้สามชิ้น ตัวขนมยังห่อด้วยแผ่นแป้งสีรากบัวอีกชั้นหนึ่ง ดูแล้วน่าจะทำจากเผือก

เขารู้ว่าปตินางชอบกินอาหารหวานเหล่านี้ "ในฉางอันมีหอสุราเปิดใหม่ร้านหนึ่ง ทำอาหารหวานเหล่านี้โดยเฉพาะ"

เส้นเงินพูดขอบคุณ กำลังจะหยิบช้อนขึ้นชิมหนึ่งคำ ลูเอียนก็ยื่นมือมาแตะไปที่ขอบถ้วย "วางไว้นานจนเย็นแล้ว ให้ห้องครัวเล็กเอาไปอุ่นให้เจ้าสักนิด"

"เห็ดหูหนูขาวต้มเม็ดบัวนี่ เย็นแล้วยังอร่อย" เส้นเงินพูดเสียงเบา

"เหอะ" ลูเอียนส่งสายตาแหลมคมให้นาง "เจ้านี่แปลเป็นหายแล้ว
ลืมความเจ็บหรือ เดือนก่อนตอนที่เจ็บ ยังบอกข้าว่าจะไม่กินของเย็นแล้ว"

พอเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ เธอจึงรีบปิดฝาถ้วยต้มเม็ดบัว
ในมือแล้ววางไว้ในถาดอาหาร

เขาเรียกถึงเยวียให้เข้ามาเอาไป

ลูเอียนลุกขึ้นพูดซ้ำๆ ว่า "ข้ายังมีธุระต้องออกไปสักนิด ดึกหน่อย
จะกลับมาอยู่กับเจ้า"

"อืม" เส้นเงินพูด

ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงเยวียก็ยกต้มเม็ดบัวที่อุ่นร้อนแล้วเข้ามา "คุณหนู
กินตอนร้อนเถอะเจ้าคะ ร้อนกำลังดี"

เส้นเงินหยิบช้อนขึ้นมาตักหนึ่งช้อน ทันใดนั้นก็ย้อนนึกถึงครั้งแรก
ที่กินอาหารกับเขาในวันนั้น

วันนั้นฝนหว่ามัวในท้องครว้งงาน อาหารบนโต๊ะเป็นอาหารที่
ไม่เยวียทำ มันค่อนข้างไม่อร่อยจริงๆ และนางก็ไม่อยากอาหารจึง
วางตะเกียบลง

เดิมทีนางไม่คิดอะไรมากนัก ใครจะรู้ว่าเขากลับเอ่ยพูดเสียงเข้ม
อยู่ด้านข้าง...

'ปกติเจ้าเลือกกินอาหารแบบนี้หรือ'

'ต่อให้ไม่ชอบกิน อย่างน้อยตอนนี้มันยังร้อนอยู่ อย่ารอให้มันห
วตลายแล้วมากินอาหารตอนเย็นซี'

การประชดในคำพูด นางยังจำได้จนถึงวันนี้

เส้นเงินก้มหน้ามองดูต้มเม็ดบัวที่ยังมีไอร้อนลอยขึ้นมาแล้วอด

ถอนหายใจออกมาไม่ได้

ไม่อาจไม่พูดว่าลู้อยู่ในเส้นทางการเติบโตของเงิน
รับบทบาทที่สำคัญมาก ขณะเดียวกันก็สอนนางไม่น้อย

อย่างเช่นในช่วงตกอับ คนจะเอาแต่ใจไม่ได้

อย่างเช่นการเป็นภรรยาดีของเขา ก็ต้องรู้ถึงฐานะของตนเอง
อย่างดีตลอดเวลา

หรืออย่างเช่นบุรุษผู้นี้ปฏิบัติต่อสตรีไม่ว่าจะมีใจหรือไม่มีใจ
คิดร้ายหรือคิดดี ล้วนเป็นความคิดเพียงชั่วขณะนั้นของเขาเท่านั้น

เส้นเงินเคยเห็นความเย็นชาที่สุดของเขา คนผู้นั้นกดนางลงบนเตียง
ไม่ยอมให้นางร้องไห้ ไม่ยอมให้นางหลบ และเคยเห็นความอ่อนโยนที่สุด
ของเขา เดือนที่แล้วเขายังช่วยนวดท้องให้นางอยู่ครั้งคืน

แม้จะแตกต่างกันอย่างชัดเจน แต่นั่นล้วนเป็นเขา

ตกกลางคืน ท้องฟ้าค่อนข้างอึมครึม ในอากาศเริ่มมีความชื้น
และไม่ผิดไปจากที่คาด เวลาผ่านไปไม่นานข้างนอกก็เริ่มมีฝนพรำลงมา
น้ำฝนตกกระทบแผ่นกระเบื้องบนหลังคาแล้วกระเด็นขึ้นมา หยดแล้ว
หยดเล่า เกิดระลอกน้ำเป็นวงกว้าง

ลู้อยู่บนเตียงเฝ้ายามเข้ามา ปิดประตูลง บนใบหน้าเต็มไปด้วย
ความอ่อนล้า มองหน้านางแล้วพูดว่า "ช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ข้า"

เส้นเงินลุกขึ้น เปลี่ยนเสื้อผ้าให้เขาพลางเอ่ย "น้ำในห้องอาบนํ้า
เตรียมให้ท่านเสร็จแล้ว"

"อืม" ลู้อยู่จับผมที่ยังไม่แห้งปอยหนึ่งขึ้นมาพูดว่า "เจ้าอาบนํ้า

ก่อนแล้วหรือ"

เส้นเงินพยักหน้าตอบ

ลู่อื่นแตะเอวของนาง "รอข้าสักครู่"

ลู่อื่นกลับมาจากห้องอาบนํ้า เส้นเงินกำลังนั่งนิ่งรอเขาอยู่ตรง
ขอบเตียง รู้สึกเบื่ออย่างมาก นางง่วงจนหนังตาแทบปิดแล้ว

ลู่อื่นนั่งลงข้างกายนาง โอบเอวของนางเอาไว้

เส้นเงินลืมตาขึ้น "ได้ทำอาบเสร็จแล้วหรือ"

"อืม"

สายตาของชายหนุ่มเลื่อนจากลำคอของเส้นเงิน กวาดมอมมาถึง
ช่วงอกของนาง

ตรงหน้าปรากฏภาพนางวัดช่วงอกช่วงเอวตอนกลางวัน ข้างหูได้ยิน
เสียงตัวเลขสามชุดนั้นดังขึ้น หัวใจก็เต้นแรง แววดาร้อนแรงขึ้นทุกที

เขายื่นนิ้วยาวออกไปกระตุกเชือกรัดที่บอบบางตรงหน้า ถอด
เสื้อตัวกลางออก ข้างในเป็นชิ้นผ้าสีเขียวหยกชิ้นหนึ่ง สีเช่นนี้ขับให้
ผิวขาวเนียนของนางเฝ้าวนใจยิ่งขึ้น ทำให้คนไม่อาจเลื่อนสายตาหนีได้

พอเห็นเนืงอกนั้นแล้วเขาก็พูดเสียงเรียบว่า "ใหญ่ขึ้นบ้างจริงๆ"

เส้นเงินหน้าแดงก่ำ พูดขอร้องเสียงเบา "ท่านอย่าพูดเลย
ได้หรือไม่..."

ชายหนุ่มหัวเราะ พูดอย่างไม่เปลี่ยนสีหน้าว่า "เจ้าชอบฟังไม่ใช่หรือ"

คิดถึงเรื่องครั่งก่อน เส้นเงินก็ถลึงตาใส่เขา ทว่าสองตาที่แฝง
ความปรารถนาดี ต่อให้ถลึงตาดูเพียงใดก็เป็นเพียงการเพิ่มความสุข

ให้เขาเท่านั้น

"เส้นเงิน" เสียงของเขาทุ้มต่ำราวกับกำลังละเมอ "เจ้าอยากหรือไม่"
ลมหายใจของลู่อิเียนรดอยู่ที่ข้างหูของนาง จากนั้นนับตึงหูของนาง
เอาไว้

คำว่า 'อยากหรือไม่' ลู่อิเียนไม่ได้หวังให้นางตอบ อย่างไรก็ตามเสียเขา
สามารถใช้วิธีอื่นมาดูว่านางอยากหรือไม่ได้

มันเป็นเพียงถูกปล่อยลง เขากุมหน้าเท้าของนางแล้วยกขึ้นเบาๆ
ทำเรื่องเช่นนี้ ปกติลู่อิเียนจะพูดน้อยมาก แต่วันนี้กลับถามนาง
ตอนอารมณ์ถึงขีดสุด "ปลายเดือนนี้ก็จะถึงวันเกิดครบสิบเจ็ดปีของเจ้า
อยากได้อะไร"

เส้นเงินตัวกระตุก ประสานสายตากับเขา "ได้ทำรู้ได้อย่างไร"
"ข้าตรวจดูทะเบียนเรือนของเจ้า" เขาคลึงตึงหูของนาง "ข้าพาเจ้า
ออกจากเรือนดีหรือไม่"

"ได้จริงหรือ"

"ข้าเคยโกหกเจ้าเมื่อใด" ลู่อิเียนพูด
ดูช่วงเวลาในการพูดของคนผู้นี้ก็รู้แล้วว่าเขามีแผนในใจลึกซึ้ง
เพียงใด

ผ่านไปครู่ใหญ่ เขากอดเส้นเงินที่เหนื่อยจนหมดแรงแล้วพูดว่า
"เงินเงิน เจ้าหมุนตัวไป"

ยังไม่ต้องพูดถึงแรงของเส้นเงินที่เดิมทีก็ไม่อาจต่อต้านเขาได้แล้ว
แค่พูดถึงวิธีแย่งผลสม่อนที่เขาใช้ จะยอมให้นางส่ายหน้าได้อย่างไร
ชายหนุ่มทั้งกลมและหลอก รังแกนางไปสามารถอบเต็มๆ

พอเห็นในขอบตาของเส้นเงินมีน้ำตารัน เขาก็โน้มตัวจุมพิตเปลือกตา
ของนางทันทีแล้วหยุดลง "เออล่ะ ข้าไม่ทราบมาเจ้าแล้ว"

เทียนดับแล้ว ภายในห้องจมอยู่ในความมืดอีกครั้ง

ลู่อื่นนกอคนาง มือที่วางอยู่บนแผ่นหลังของนางลูบไล้ไปมา
เหมือนอยากจะทำใจอยู่หลายส่วน

"เส้นเงิน" เขาเรียกนางเสียงเบา

คนในอ้อมกอดไม่ได้สนใจเขา

"คุณหนูสาม"

เส้นเงินแม้จะไม่ใช่นกิงงามที่ขี้ไวยวาย แต่เมื่อครู่ถูกเขาหยอก
จนรู้สึกโกรธบ้างแล้ว ตั้งที่ว่าไว้ว่ากระต่ายตกใจแล้วยังรู้จักกัดคน
นางโกรธมากจนยกมือขึ้นหยิกแขนของเขา

ด้วยสัญชาตญาณ พอนางหยิกเขาก็เบี่ยงแขนหลบโดยไม่ตั้งใจ
ทำให้นางหยิกได้ไม่ถนัด...

เส้นเงินขมวดหัวคิ้วเล็กน้อย รู้สึกน้อยใจอยู่บ้าง

ชายหนุ่มผู้นี้หัวใจแข็ง แม้แต่เนื้อก็ยังแข็งอีกด้วย

พอเห็นเช่นนี้ลู่อื่นจึงเอามือเล็กของนางวางไว้บนแขนของตนเอง
อีกครั้งแล้วพูดด้วยสายตาดำใจว่า "ครั้งนี้ข้าไม่หลบแล้ว"

โอกาสเช่นนี้มีเพียงครั้งเดียว อาจจะไม่มีการที่สอง ในเมื่อเขา
พูดเอง เช่นนั้นจะมาโทษนางไม่ได้

เส้นเงินบิดไปหนึ่งที่ ใช้แรงหนักมาก

"เจ้าร้ายมาก"

เส้นเงินสบตากับเขา "ได้ทำเป็นคนพูดเองนะ"

สองคนสืตาประสานกัน
ชายหนุ่มจับหน้าของนางด้วยมือข้างเดียว แค้นเสียงหัวเราะเบาๆ
ทางจมูก แล้วก้มลงจูมพิตนาง

"นอนเถอะ" เขากอดนางจากทางด้านหลัง
เลินเงินใช้ข้อศอกกระทุ้งแผ่นอกของเขา

"ถ้าเจ้าคิดจะสะบัดให้หลุดจากข้า อย่างไรก็ควรจะใช้แรงเหมือน
เมื่อครู่ออกมาจึงจะได้" พุดจบลู่เยียนก็พบเป็นครั้งแรกว่าตนเองไม่ควร
พุดเช่นนั้น เมื่อครู่ยั่วโมโหนางไปแล้ว ไม่ควรจะยั่วอีก

"เอาละ เจ้ากระทุ้งเถอะ ข้าไม่ว่าแล้ว"
เลินเงินหน้าองลงทันทใด...
ลู่เยียนหลับตา เข้าสู่ภาพความฝันอีกครั้ง...

รัชศกหยวนชิงปีที่สิบหก เดือนห้า
ถึงฤดูร้อนของทุกปีส่วสองเฮาจะจัดการแข่งขันขี่ม้าดีคลี ตระกูลใหญ่
ในเมืองหลวงรวมถึงหญิงในตระกูลล้วนได้รับคำเชิญมาร่วมงาน งานจัด
ยิ่งใหญ่อย่างมาก

ลู่เยียนติดตามองค์หญิงใหญ่นั่งอยู่ในตำแหน่งเบื้องสูง องค์ชายหก
ก็อยู่เช่นกัน

ส่วสองเฮามองดูเบื้องล่างแท่นนั่งแล้วพุดว่า "นางผิงโหวร้ายกาจ
จริงๆ แม่ทัพอายุนี้เวลานี้ขี่ม้าดีคลี ทำให้คนอื่นรับมือไม่ได้จริงๆ"

ซู่เหิงในตอนนีได้รับบรรดาศักดิ์ เปลี่ยนจากนางผิงโหวชื่อจื่อ
เป็นนางผิงโหวแล้ว

องค์หญิงใหญ่จึงอันพยักหน้าเช่นกัน "คิดถึงตอนที่เธอออกจากเมืองหลวง ยังเป็นเพียงหนูเม่นน้อยวัยสวมหมวก ผ่านไปไม่กี่ปีรูปร่างหน้าตาเปลี่ยนไปหมดแล้ว"

"ทหารของต้าจิ้น ผลงานทางการทหารล้วนหามาด้วยตนเอง ในเมื่อเป็นสิ่งที่ได้กลับมาจากการฆ่าฟันในสนามรบ ความอ่อนโยนงามสง่าบนตัวนั้นจะมีเหลืออยู่ได้อย่างไร" สวีฮ่องเฮาพูดทอดถอนใจ

ซีเฟย* ที่อยู่ด้านข้างพูดต่อไปว่า "ฉางผิงโหวมีคู่หมายหรือยังเพคะ" "ยังไม่มี" อันเจออีกยกถ้วยชาตรงหน้าขึ้นมา พูดเสียงเบาว่า "แต่ได้ยินว่าเธอได้สอบถามฝ่าบาทถึงร่องรอยของคุณหนูสกุลเสิ่นผู้นั้นแล้ว"

"หม่อมฉันเกือบลืมไปเลยเพคะ ฉางผิงโหวผู้เผ่เข้ากับสกุลเสิ่นเป็นสหายกัน มีความผูกพันกันไม่น้อย" ซีเฟยพูดเสียงเบา

เธอผลงานการรบที่ยิ่งใหญ่มาปกป้องชีวิตคนผู้หนึ่งก็สามารถปกป้องได้เช่นกัน

ลู่อื่นลูกกระเดือกขยับเล็กน้อย ตัวแข็งเกร็ง

ผ่านไปครู่หนึ่ง หญิงสาวผู้หนึ่งก็มาปรากฏตัวด้านหลังผ้าม่าน

"ฮ่องเฮาเพคะ"

"เข้ามาสิ" สวีฮ่องเฮาซ้อนตาขึ้น "ชิงเออร์ มีอะไรหรือ"

"ฮ่องเฮา พี่ชายข้าขอทำพริกกะทันหัน ไม่สามารถลงสนามขี่ม้าตีคลีกับข้าได้แล้ว ข้าอยากจะถามองค์ชายว่าจะช่วยข้าสักนิดได้หรือไม่" สวีชิงพูดพลางหันมองไปทางองค์ชายหก

องค์ชายหกผายมือแล้วพูดว่า "ไม่ใช่พี่ชายไม่ช่วยเจ้า ช่วงก่อนหน้านี้

* เฟย แปลว่าชายา คือภรรยาเจ้า ในตำแหน่งในของจีนมีศักดิ์รองจากฮ่องเฮา (อัครมเหสี) และก๊วยเฟย (อัครชายา)

พี่บาดเจ็บที่แขนขวา หมอหลวงเคยกำชับเป็นพิเศษ ห้ามพี่แต่ต้องการ
ขี่ม้าตีกอล์ฟหรือเตะลูกหนัง แฮ้อ...แต่เจ้าลองถามสื่อเขียนดูได้ การขี่ม้าตีกอล์ฟ
ของเขาทำได้ดีมากเช่นกัน"

เงินก๊วกงมีฝีมือด้านการทหาร วิชาการขี่ม้าของลู่อื่นนี่เขาเป็น
คนสอนเอง

ดังนั้นหากจะพูดถึงวิชาการขี่ม้าตีกอล์ฟนี้ ทัวเมืองหลวงมีไม่กี่คน
ที่เก่งกว่าลู่อื่น นอกจากคนที่อยู่ในสนามผู้นั้น

ลู่อื่นกำลังปฏิเสธ องค์ชายหกพูดด้วยรอยยิ้มว่า "สื่อเขียน
อีกครูเจ้าก็ต้องลงสนาม ลงเล่นกับน้องสาวข้าสักนัด ถือเป็นการช่วยข้า
ได้หรือไม่"

สวีฮองเฮาพูดด้วยรอยยิ้ม "หลานสาวของข้าผู้นี้แม้อายุน้อย
แต่ความสามารถถูกไม่ได้เลย ไม่มีทางเป็นตัวถ่วงเจ้าแน่นอน"

สวีอี้ซิงมองไปทางองค์หญิงใหญ่แล้วพูดด้วยเสียงอ่อนหวาน
"ถ้าซือจื่อไม่สะดวกก็ช่างเถอะพะคะ"

วันนี้หากเป็นผู้อื่น ลู่อื่นคงปฏิเสธไปนานแล้ว แต่คนตรงหน้าเขา
คนหนึ่งคือฮองเฮาองค์ปัจจุบัน คนหนึ่งคือเว่ยอ๋อง สองคนนี้เคยปาก
พร้อมกัน เขาจะปฏิเสธได้อย่างไร

ลู่อื่นพูดเสียงเบาว่า "ในเมื่อฮองเฮาและเว่ยอ๋องทรงเคยปาก
สื่อเขียนจะมีเหตุผลปฏิเสธได้หรือ" พูดจบเขาก็ลุกขึ้น

สวีฮองเฮาหางตาเต็มไปด้วยรอยยิ้ม "เช่นนั้นพวกเจ้าระวังตัวด้วย"

จบการแข่งขันขี่ม้าตีกอล์ฟหนึ่งนัด ลู่อื่นพลิกตัวลงจากม้า สวีอี้ซิง
โบกรางวัลแห่งชัยชนะในมือ พูดกับลู่อื่นด้วยรอยยิ้ม "วันนี้ขอบคุณมาก"

ที่ซื้อจื่อช่วยเหลือ"

"คุณหนูเจ็ดเกรงใจไปแล้ว"

คนสองคนที่ดูเหมาะสมกันยืนอยู่ด้วยกัน ย่อมดึงดูดสายตาคนมาได้ไม่น้อย

ฮูหยินชู่หนึ่งป้อที่อยู่มิได้ไกลออกไปพูดกับสวีฮูยินว่า "นั่นคือเจิ้นกั๋ววงซื้อจื่อกับซื้อเหียง* บ้านท่านหรือ"

"ไม่ใช่ซื้อเหียง นั่นคืออี่ซิง ซืเหียงของพวกเรา"

คุณหนูเจ็ดสกุลสวี...สวีอี่ซิง

สวีอี่ซิง

สวีอี่ซิงหรือ

ลู่เยียนก็ไม่ว่าเหตุใดพอตนเองได้ยินชื่อนี้ก็อยากจะไปให้ไกลถึงขั้นเกิดความรังเกียจที่ไร้สาเหตุเพิ่มขึ้นมา

ชั่วขณะนั้นภาพตรงหน้าเริ่มรางเลือน เขาปวดหัวแทบระเบิดทรวงอกเจ็บแปลบ และตื่นขึ้นมาจากความฝัน

ลู่เยียนลืมตาขึ้น เห็นเส้นเงินลูกนั่ง มองเขาขอบตาแดง รวากับว่าได้รับความเจ็บช้ำน้ำใจอย่างรุนแรง

ลู่เยียนคลั่งขมับ ผ่อนหายใจยาวหนึ่งที สุดท้ายก็แยกความฝันกับความจริงได้ชัดเจน

เขาไปกุมมือของเส้นเงิน พูดด้วยเสียงแหบแห้ง "นี่เจ้าเป็นอะไรไป" เส้นเงินก็ดริมฝีปาก คราวนี้นางได้รับรู้รสชาติของการที่ศักดิ์ศรีถูก

* ซื้อเหียง หมายถึงบุตรสาวลำดับที่สี่ของสกุล บางครั้งอาจเพิ่มแซ่หน้าเพื่อระบุให้ชัดเจน

เหยียบย่ำแล้วจริง ๆ

คนผู้นี้ บุรุษผู้นี้ เพิ่งทำเรื่องอย่างนั้นกับนางเสรีจก็เข้าสู่ความฝันไป
เรียกชื่อของสตรีอีกคนหนึ่งแล้ว และคนผู้นั้นยังเป็นสวี่อั้ง นางไม่เพียง
เคยพบ ยังคุ้นเคยมากอีกด้วย

น้ำตาของเส้นเงินไหลพรากลงมา ท่าทางร้องไห้ของนางคราญ
ทำให้ลู่เยียนลนลานไปหมด

เขากุมทรวงอก เจ็บจนแทบจะขาดใจ พุดเสียงแหบแห้งว่า "เส้นเงิน
เจ้าอย่าเพิ่งร้องไห้ บอกข้าก่อน เกิดอะไรขึ้นกันแน่"

เส้นเงินรู้ว่าตนเองเป็นเพียงภรรยาของผู้หนึ่งของเขา ไม่ว่าในใจเขา
จะมีใคร นางก็ไม่มีสิทธิ์จะร้องไห้

แต่ว่า...

ถูกเขากอดอยู่ในอ้อมกอด แต่กลับได้ยินเขาเรียกชื่อของสตรีอื่น
ความรู้สึกนี้มันยากจะรับไหวเกินไปแล้ว

ลู่เยียนใช้นิ้วโป้งขีดหางตาของนาง "เจ้าร้องไห้จนหัวใจชำ
แทบสลายแล้ว"

แทบจะสลายแล้วจริง ๆ...

เส้นเงินกลั้นแล้วกลั้นอีก ทว่าคำพุดที่นางอยากถามทำลายสติ
ของนางจนสิ้น

"คนที่อยู่ในใจได้เท่าคือสวี่อั้งหรือ" ในที่สุดเส้นเงินก็เอ่ยถาม
ออกมาจนได้

ลู่เยียนแหวตาเคร่งเครียด

"สวี่อั้ง เป็นนางหรือ"

ลู่อื่นเพ่งตื่น หัวยังรู้สึกปวดอยู่บ้าง ได้ยินคำพูดนี้ก็ขมวดคิ้วพูดว่า
"เจ้ารู้ได้อย่างไร"

สิ้นเสียงพูด น้ำตาของเสิ่นเจินก็หยุดลงทันที ตอนนี้อยู่ให้นาง
อยากร้องไห้ นางก็ร้องไม่ออกแล้ว

ปลายนิ้วขาวเนียนจิกลงกลางฝ่ามือ ความเจ็บทำให้ความรู้สึกว่าอุ่น
ในใจของนางค่อยๆ สงบลง

เป็นความผิดของนาง นางไม่ควรคิดมาก

เสิ่นเจินพยักหน้า พูดออกมาทีละคำ "เข้าใจแล้ว"

"เสิ่นเจิน เจ้าฟังข้าอธิบาย ไม่ได้เป็นอย่างที่เจ้าคิด" หัวใจลู่อื่น
ปีบรัดตัว ได้สติคืนมาโดยสิ้นเชิง เขาคว้าข้อมือของเสิ่นเจินเอาไว้
พลงเอ๋ย

59

"เส้นเงิน เจ้าฟ้างค์อธิบาย ไม่ได้เป็นอย่างที่เจ้าคิด"

รอบข้างสงบเงียบ เวลาราวกับหยุดเดิน

เส้นเงินดวงตาแดงเรื่อ ไม่รู้ว่าไปเอาแรงมาจากที่ใดจึงสลัด

หลุดจากมือของเขา

ไม่ได้เป็นอย่างที่นางคิดหรือ อย่างไรเล่า

ลู่เยียนขมวดคิ้ว สีหน้าเคร่งเครียดขึ้น ดวงตาที่ปกติมีความลึกล้ำ
ราวทะเลลึกคู่นั้น ในที่สุดก็ฉายความวุ่นขึ้นมาชั้นแล้วชั้นเล่า

ทั้งสองคนไม่ยอมอ่อนข้อให้กันเช่นนี้ ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าใด
เส้นเงินข้อนตาขึ้นซ้ำๆ ขยับริมฝีปากพูดว่า "ได้เท่า พຽນนี้ยังต้องเข้างาน
อีกไม่ใช่หรือ ธิบພັກຜ່ອນເຄື່ອ"

แสงจันทร์เยือกเย็นสาดส่องเข้ามาราวกับเข้าสู่ฤดูหนาวอีกครั้ง

รอบข้างราวกับมีลมหนาวพัดผ่าน พัดจนนางทั้งเหน็บหนาวและ

เจ็บปวด

แม้จะเสียใจ แต่ก็มีข้อดีอย่างหนึ่งก็คือนางได้สติรู้ตัวขึ้นมาไม่น้อย
อย่างฉับพลัน

ลู่อื่นลูกกระเดือกขยับ ลูกขึ้นจุดไฟ แสงเทียนที่เต็ยสว่างเต็ยมืด
ส่องแสงตรงหน้าพวกเขา ชายหนุ่มใช้มือบีบขมับและสูดหายใจเข้าลึก
ตอนที่ขยับมือออก สีหน้าก็กลับมาสงบดังเดิม

"นี่เป็นความเข้าใจผิด สองวันก่อนเกิดเรื่องขึ้นกับไทเฮาในวัง
ตอนนี้ยังคงหมดสติไม่ฟื้น ตอนนั้นสวีซีเหนียงก็อยู่ด้วย" ลู่อื่นกุมมือ
ของเส้นเงินอีกครั้ง "ที่ละเมอเรียกชื่อของนางก็เพราะสงสัยว่านางจะ
เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ไม่ได้เป็นอย่างที่เจ้าคิดเลย"

แววตาของชายหนุ่มเปล่งประกายไม่ได้หลบเลี่ยงแม้แต่น้อย

นี่เป็นเหตุผลที่น่าเชื่อถือข้อเดียวที่ลู่อื่นคิดได้จากการครุ่นคิด
อย่างหนักเมื่อครู่

อย่างไรเสียไทเฮาก็หมดสติไม่ฟื้นจริงๆ สวีซีเหนียงระยะนี้มา
ปรากฏตัวในวังก็ดูน่าสงสัยมาก...

เส้นเงินจ้องหน้าเขา มองชายหนุ่มตรงหน้าอย่างละเอียด

นางรู้มานานแล้วว่าไม่มีฐานะคุณหนูสามจวนอันหยางโหว
ระหว่างนางกับเขาไม่มีคำว่าเท่าเทียมกัน ก็เหมือนในตอนนี เขาพูดอะไร
ก็เป็นอย่างนั้น เขาบอกว่าไทเฮาประจวบก็คือประจวบ

หากเขาบอกว่าฟ้าข้างนอกถล่มแล้ว เช่นนั้นฟ้าข้างนอกก็ถล่มแล้ว

นางไม่อาจไปสงสัยเขาได้

เส้นเงินเคยเห็นท่าทางเขาตอนไปสืบคดีที่หยางโจว ใช้ฐานะ

บุตรชายพ่อค้าและใช้ภาษาจึงใจได้อย่างชัดเจนเพื่อเจรจาไกล่เกลี่ยกับขุนนางในเมืองหยางโจวด้วย

และเคยเห็นเขาแกล้งทำเป็นรักผู้มัน เรื่องโกหกทุกอย่างล้วนเหมือนจริงมาก

หากเขาคิดจะโกหกนางมันทำได้ง่ายดายมาก

จริงๆ เท็จๆ เท็จๆ จริงๆ นางสับสนกับเรื่องนี้ไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร ขนตาของเส้นเงินขยับ ผ่านไปครู่ใหญ่ นางจึงเงยหน้าขึ้น พลิกมือไปกุมฝ่ามือของเขา "ารู้แล้ว ข้าคิดมากไปเอง"

น้ำเสียงของนางราบเรียบ ฟังไม่ออกว่ารู้สึกโกรธแค้นน้อย

ลู่เยียนมองดวงตาของนาง เกลียดที่ตนเองไม่สามารถทะลวงเข้าไปในใจของนาง ไปดูสิ่งที่นางคิดอยู่ในใจได้

สี่ตาประสานกัน ลู่เยียนจัดผมให้นางแล้วพูดเสียงเบาว่า "เช่นนั้นอย่าร้องให้อีก"

"อืม" นางพยักหน้า

ลู่เยียนดับเทียน ดึงนางเข้ามาในอ้อมกอดและจุมพิตหน้าผากของนางเบาๆ ทว่ามือที่วางลงบนเอวของนางรัดแน่นกว่าปกติเล็กน้อย...

วันต่อมา ณ ที่ว่าการนครหลวง ห้างเอกสาร

ลู่เยียนเหม่อมองเอกสารในมือ เอกสารก็เขียนไปหยุดไป เช่นนี้เห็นได้ชัดว่าใจไม่อยู่กับตัว คนที่อยู่ข้างกายย่อมมองเห็น

ขุนขี้ขลาดไปดูเอกสารในมือของลู่เยียน หลังจากเห็นชัดเจนแล้วก็ได้แต่ขมวดคิ้ว

คติลักษณะที่ชัดเจนคติหนึ่ง เหตุใดจึงทำให้ได้ทำลู่เหม่อลอย
ได้ตลอดเข้า...

สายตาของขุนศรีค่อยๆ เลื่อนขึ้นบน พบว่าใต้ตาของเขายังมีรอยข้ำ
อยู่ด้วยจึงพูดว่า "ใต้ทำลู่ เมื่อวานไม่ได้พักผ่อนดีหรือ"

ลู่เยียนยังคงเหม่อลอย สิ่งที่อยู่ในหัวล้วนเป็นท่าทางของเลินเจิน
เข้าวันนี้

กินอาหาร เปลี่ยนเสื้อผ้า น้ำเสียงการพูดจาของนาง ล้วนไม่แตกต่าง
ไปจากที่ผ่านมา แต่มีบางอย่างผิดปกติ

ลู่เยียนสวดหายใจยาวหนึ่งเฮือก ครั้งนี้เขารู้สึกว่าตนเองราวกับ
ถูกใส่ร้ายจริงๆ ฝันไปก็ช่างเถอะ แต่กลับยังละเมอพูดอีก ช่างไม่ยุติธรรม
กับเขาเลย

พอคิดถึงตรงนี้ลู่เยียนก็โยนพู่กันชนหมาป่าในมือลงอย่างรำคาญใจ
ในตอนนี้อะไรก็พูดขึ้น "ใต้ทำลู่?"

ในที่สุดเสียงนี้ก็ลอยเข้าหู ลู่เยียนหันมามองเขา "มีอะไรหรือ"

ขุนศรียิ้มพลางพูดหยอกเย้าว่า "ท่าทางใต้ทำลู่วันนี้ดูเหมือน
กลัดกลุ้มเพราะความรักอยู่หลายส่วน"

มุมปากของลู่เยียนค่อยๆ ราบเป็นเส้นตรง จมอยู่ในความเงิบงัน
มีหลายครั้งที่ลู่เยียนอยากจะอดปากของเขาเสีย

"หรือว่า..." ขุนศรีสอสองคิ้วยกสูง "แม่นางอวีนคือโกรธท่านแล้ว?"

ลู่เยียนขยับลูกกระเดือกไม่ได้พูดจา เอาแต่คิดถึงคำว่า 'โกรธ'
ซ้ำไปมา

การหยอกล้อที่หางตาของขุนศรีปิดไม่มิดนานแล้ว เดิมทีเขาก็ไม่เชื่อ

อยู่แล้วว่าลูเยียนจะไม่ถูกความรักหญิงชายทำให้ลุ่มหลงแม้แต่หน่อย
ทุกคนล้วนมีเลือดเนื้อเช่นกัน อีกฝ่ายจะเป็นช้อยกเว้นได้อย่างไร
เรื่องทางด้านลูเยียนเขายังถามไม่ได้ความก็ได้ยินที่ปรึกษาหลู
ที่อยู่ด้านข้างถอนหายใจเอือกหนึ่ง

ไอ้ ถอนหายใจแบบมีเรื่องอีกคนหนึ่งแล้ว

"ที่ปรึกษาหลูเพิ่งแต่งงาน นี่เป็นอะไรไปหรือ"

ที่ปรึกษาทางเงาแซ่หลูเพิ่งแต่งภรรยาตอนอายุเลยสามสิบ
หลายวันก่อนลูเยียนกับซุนชวีเพิ่งไปดื่มสุรามงคลที่จวนสกุลหลูมา

ที่ปรึกษาหลูถอนหายใจอีกหนึ่งเอือก "ฮูหยินข้ากลับบ้านเกิดไปแล้ว
อีกครู่เลิกงานยังต้องไปรับคนที่จวนพ่อตา"

"ร้ายแรงอย่างนี้เสียหรือ" ซุนชวีเอ่ยถาม

ลูเยียนฟังพวกเขาพูดคุยกัน ทันใดนั้นก็รู้สึกว่ภาพตรงหน้า
ให้ความรู้สึกคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด

เขาใช้มือขวาเคาะที่รองถ้วยชาหลายที ความเร็วค่อยๆ เพิ่มขึ้น
ในดวงตาฉายความไม่สบายใจและหมดความอดทนออกมาหลายส่วน

พอพูดถึงฮูหยินของตนเอง ที่ปรึกษาหลูเป็นชายหนุ่มร่างกำยำ
หว่างคิ้วกลับขมวดเป็นอักษรตัว 'ซวน'* แล้ว

"ที่นี่มีเพียงพวกเราสามคน ที่ปรึกษาหลูลองเล่ามาดีหรือไม่"

ที่ปรึกษาหลูในใจลัดดลุ่ม ไม่มีใครให้พูดคุยกด้วยได้ เห็นซุนชวี
เอ่ยปากแล้วจึงพูดตามตรง "ข้างกายข้ามีสาวใช้ที่ปรนนิบัติมาตั้งแต่เด็ก
ติดตามข้ามาหลายปี เข้าวันนี้ข้าเรียกชื่อเล่นของนางแล้วถูกฮูหยิน

* อักษร 'ซวน' แปลว่าสายน้ำ ลักษณะคล้ายรอยย่นตรงหว่างคิ้ว

ได้ยินเข้า"

ขุนซวีเข้าใจทันทีจึงพูดปลอบว่า "ภรรยาท่านอายุยังน้อย ท่านอายุสามสิบกว่าแล้ว พูดปลอบสักนิดก็แล้วกัน"

ที่ปรึกษาหลูพยักหน้า "เรื่องนี้ข้าก็รู้ แต่ว่าเรื่องนี้..."

ขุนซวีพลิกมือแตะไหล่ของเขาพลางเอ่ย "เรื่องของท่านยังดี โชคดีที่ไม่ได้เรียกชื่อเล่นของนางโน่น"

ที่ปรึกษาหลูขมวดคิ้วพูดว่า "ได้เท่าขุน! เช่นนั้นทำร้ายจิตใจคนเกินไปสักหน่อยแล้ว แต่คิดเข้ายังไม่กล้าคิดเลย!"

สิ้นเสียงพูด สีหน้าของลู่เยียนก็มีดำราวกันหม้อ เขาที่ไม่เคยเชื่อเรื่องดวงชะตามาก่อนรู้สึกว่าการนครหลวงคงจะไม่เป็นมงคลกับชะตาของเขานักกระมัง

ลู่เยียนลุกขึ้นทันใด เขาขยับเอกสารในมือ "ได้เท่าขุน ข้ามีธุระต้องไปที่กรมอาญาสักนิด พวกท่านทำงานต่อไปเถอะ"

ขุนซวีกะพริบตาปริบๆ มองอีกฝ่าย

เวลาพลบค่ำ ลู่เยียนกลับมาจากกรมอาญาแล้วก็เลิกงานทันที เขายังคงไม่กลับจวนเงินกั้วกง

ก่อนเข้าประตูอุทยานเฉิงยว่น ลู่เยียนชะงักฝีเท้าไป หันมาพูดกับหยางจงว่า "จริงสิ เรือนที่ให้หาไปเป็นอย่างไรบ้างแล้ว"

"ที่เป่าหนึ่งฟางมีเรือนคั่นสาม* อยู่หลังหนึ่งชายอยู่ขอบ ดูแล้ว

* เรือนคั่นสาม เป็นรูปแบบหนึ่งของเรือนผ้านี่ด้าน (ชื่อเหอเยว่น) เป็นการจัดเรียงหมู่เรือนของชาวจีนที่มีส่วนลานกว้างตรงกลางล้อมรอบด้วยอาคารที่หันหน้าเข้าหาลานทั้งสี่ด้าน โดยมีเรือนอีกสองหลังคั่นลานกว้างตรงกลางออกเป็นสามลาน

เหมาะสมดี นอกจากนั้น...ที่หยงอันฟางก็มีหนึ่งหลัง แต่เล็กกว่าที่ซื่อจื่อต้องการนิดหน่อย ยังมีอีกหลังอยู่แถวแม่น้ำฉวีเจียง"

ลู่อื่นหันหน้าไป คิดว่าอีกไม่กี่เดือนเส้นหงก็จะต้องกลับมาที่เมืองหลวงแล้ว ก่อนจะพูดว่า "เช่นนั้นก็เอาที่เปาหนึ่งฟาง"

"ขอรับ" หยางจงตอบ

ตอนนี้ช่วงกลางวันค่อนข้างยาว กินอาหารเย็นแล้ว ท้องฟ้าข้างนอกยังสว่างอยู่

หลังวางตะเกียบลงแล้ว ลู่อื่นก็กระแอมเบาๆ ที่หนึ่งแล้วพูดกับเสินจินว่า "เดินมากเป็นหรือไม่"

เสินจินพยักหน้า "เป็นเล็กน้อย"

"เช่นนั้นเดินมากกับข้าสักกระดานได้หรือไม่" ลู่อื่นถาม

เสินจินมีสีหน้าลำบากใจ พูดกับเขาว่า "ได้เท่า...วันนี้ข้าร่างภาพงานเลี้ยงกลางคืน ตอนนี้ยังวาดไม่เสร็จเลย"

"ภาพงานเลี้ยงกลางคืน?" ลู่อื่นกระแอมอีกหนึ่งที่ "ให้ข้าดูสักนิดได้หรือไม่"

เสินจินพยักหน้า "อยู่ในห้องหนังสือ"

ทั้งสองเดินเข้าห้องหนังสือพร้อมกัน เสินจินหยิบภาพวาดมาให้เขาดู นางวาดภาพได้ครึ่งหนึ่งพอดี

"เช่นนั้นเจ้าวาดต่อเถอะ" ลู่อื่นพูด

เสินจินไม่มีความคิดใดอื่น ตั้งใจวาดภาพต่อ

ลู่อื่นนั่งอยู่ไม่ไกลออกไป มือถือเอกสาร แอบชำเลืองมองนาง

อยู่บ่อยครั้ง

ตะวันคล้อยไปทางตะวันตก ลูเอียนลุกขึ้นจุดตะเกียง เดินมาที่ข้างกายนาง กำลังเตรียมจะวางตะเกียงสองดวงไว้ตรงที่นางนั่ง กลับพบว่านางมีสีหน้าค่อนข้างซีดขาว มือซ้ายกุมท้องน้อย

ลูเอียนพูดเสียงเบาว่า "ระดูของเจ้ามาเร็วหรือ"

เสิ่นเจินพยักหน้าพลางส่งเสียงอึมตอบรับ

"แล้วยังมานั่งอยู่ตรงนี้อีกหรือ" ลูเอียนดึงตัวนางขึ้นมา อุ้มนางกลับไปห้องชั้นใน

เสิ่นเจินเดือนนี้ทั้งที่ ไม่ได้กินของเย็น แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดจึงรู้สึกเจ็บท้องกว่าเดือนที่แล้ว ยามนี้นางจึงมีเหงื่อผุดออกมามากทีเดียว

ลูเอียนไม่นับว่าเชี่ยวชาญอาการนี้นัก จึงฉวยโอกาสตอนยังไม่ถึงเวลาห้ามออกนอกเคสสถานยามวิกาลพูดกับหยางจวงว่า "ไปที่ร้านได้เสียนเชิณแม่นางไปมาที่นี่"

ร้านได้เสียนอยู่ไม่ไกลจากคฤหาสน์เจิ้งยวน ผ่านไปราวครึ่งชั่วโมง ฝูมันก็เดินเร็วๆ เข้ามาในเรือน

ฝูมันย่อตัวคำนับ "คารวะได้เท่า"

ลูเอียนขยับออกจากข้างกายเสิ่นเจิน พูดเสียงเข้มว่า "เจ้าช่วยตรวจชีพจรให้นางเถอะ"

ฝูมันพยักหน้า วางมือไว้บนข้อมือของเสิ่นเจิน ผ่านไปครู่หนึ่งจึงลูบท้องน้อยของนาง จากนั้นพูดว่า "คุณหนูเส้นทุกครั้งจะเจ็บรุนแรงอย่างนี้หรือ"

เสิ่นเจินส่ายหน้า "มีวันนี้รุนแรงเป็นพิเศษ เป็นเพราะมาเร็วกว่าปกติ

หรือไม่"

ผู้มันครุ่นคิด "มาเร็วไปก็วัน"

"สิบวัน"

ผู้มันพูดเสียงอ่อนโยน "ในตัวคุณหนูเส้นแม้อจะมีไอเย็น แต่ก็
ไม่หนักหนาอะไร จู๋ๆ เจ็บอย่างนี้อาจเป็นเพราะเหน็ดเหนื่อยเกินไป
หรืออาจเกิดจากมีความกดดันลุ่ม"

'เกิดจากมีความกดดันลุ่ม' คำพูดนี้ลอยมาเข้าหูของลูเอียน
เขาก็ตีความหมายทันทีว่านางโกรธจนระดมมาเร็วกว่าปกติ...

ผู้มันมองสีหน้าของลูเอียนไม่เข้าใจจึงพูดกับเส้นเงินต่อไปว่า
"คุณหนูเส้นไม่ต้องกังวล ไข้ยาปรับสภาพสักครึ่งเดือนก็หายแล้ว"
ผู้มันพูดพลางเขียนใบสั่งยามอบให้แก่ลูเอียน

"ขอบคุณมาก" ลูเอียนเอ่ย

"เรื่องเล็กน้อย ไม่กล้ารับคำขอบคุณหรอกเจ้าคะ" ผู้มันพูด

หลังจากผู้มันกลับไป ลูเอียนก็วางหมอนนิมรองหลังให้เส้นเงิน
มองดูใบหน้าเล็กของนางแล้วก็ยกมูปากยิ้มยอมรับชะตาในทันใด

เขาใช้ช้อนตักยาเบาๆ เป่าลมแล้วยื่นไปที่ข้างริมฝีปากของนาง

เส้นเงินยื่นมือออกมา "ได้เท่า ข้ากินเองได้"

นิ้วโป้งของลูเอียนจับถ้วยยาไว้แน่นแล้วยื่นให้นาง "เช่นนั้นเจ้า
ดื่มข้าหน่อย"

กว่าจะอุ่นว้ายกันเสร็จก็เป็นยามไ้แล้ว

หลังดื่บตะเกียงแล้วลูเอียนก็ขึ้นเตียง มองดูแผ่นหลังของนาง
แล้วก็ถอนหายใจเบาๆ

เดิมที่เขาคิดว่าเรื่องเมื่อวานหลังจากอธิบายแล้วนางคงจะดีขึ้นบ้าง เสียที่ที่เขาคิดว่าตนเองเก่งกว่าคนอื่น สุดท้ายแล้วคนเดียวที่เขารัก กลับไม่เชื่อใจเขาเลย

เขาใช้นิ้วชี้ฟันปลายผมของนาง

พูดกันว่าคนที่ผมนิ้มจะใจอ่อน เหตุใดเจ้าจึงเป็นคนชอบทรมานคน เช่นนี้ละ

ในความฝันเขามีชีวิตถึงอายุสี่สิบเจ็ดปีเท่านั้น พิษเหยานั้นก็ติดบาดแผลบนทรวงอกที่เกิดจากธนูนั้นก็ช่าง หากไม่เกิดอะไรผิดพลาด คงจะเป็นในรัชศกหยวนชิงปีที่สิบหกซึ่งก็คือปีนี้ มันจะเกิดขึ้นอีกครั้ง

เขาจะหลบพ้นมันไปได้หรือไม่ ทุกอย่างยังไม่อาจรู้ได้

ลู่อื่นนอนลงแนบติดตัวนาง กอดเอวนางเอาไว้ ลูกกระเดือก ขยับขึ้นลงไม่รู้กี่รอบก่อนจะเอื่อยปาก หนึ่งหัวรู้สึกชาวาบ ภาพตรงหน้า ชาวโพลนราวกับป่วยรุนแรง

"เงินเงิน" ชายหนุ่มจุ่มพิตตันคอของนางที่หนึ่ง พูดเสียงแหบแห้งว่า "ในใจข้ามีใคร เจ้ายังไม่รู้ชัดเจนอีกหรือ"

คำพูดนี้ออกมา ลู่อื่นคนที่ไม่เคยหน้าแดงมาเกือบสี่สิบปี ไม่เพียงแค่น้ำแดง แม้แต่ขนก็ยังลุกเป็นแผงอีกด้วย

เพื่อปลอบใจสตรีคนหนึ่ง วันนี้เขาถือได้ว่าทรมานสุดตัวแล้วจริงๆ

แต่ว่าคนล้วนเป็นเช่นนี้ ทุกเรื่องล้วนมีการเริ่มต้น ขอเพียง เดินก้าวแรกได้ ก้าวต่อไปก็ง่ายขึ้นมาก

เส้นเงินตกใจจนขมับเต้นตุบ นางไม่เคยคิดเลยว่าเขาจะพูดคำ เช่นนี้ออกมาได้จริงๆ

จุมูกที่โด่งเป็นสันของชายหนุ่มซุกเข้ามาที่ซอกคอของนาง พุด
เสียงเข้มน่า "ข้ายังคิดว่าข้าแสดงให้เห็นชัดเจนพอแล้วเสียอีก"

60

แสงจันทร์ลอดกระดานบางของหน้าต่างเข้ามา บนผนังข้างเตียง สะท้อนเงาร่างคนสองคนที่นอนแนบชิดกัน

น้ำเสียงของชายหนุ่มแผ่วแผ่วการหลอกให้ลุ่มหลง นางไม่อยากจะฟัง เขาพูดอะไรเลย

สวรรค์รู้ว่าเมื่อวานตอนที่นางถูกคำว่า 'สวีตซิ่ง' จากปากของเขา ทำให้ตกใจตื่น รู้สึกเจ็บช้ำน้ำใจเพียงใด จะพูดว่าหัวใจสลายก็ไม่เกินไป

ลู่อิเย่นมองดูหลังหัวของนางไม่ยอมหันมาเสียที ก็รู้ว่าในใจนาง ยังโกรธอยู่

พูดไปแล้ว นางยังไม่เคยแสดงอาการงอนเขาเช่นนี้มาก่อน

ความจริงแล้วเขาก็ใช้ว่าจะไม่เข้าใจ...

เขาลองคิดดูแล้ว หากเส้นเงินกล้าเรียกชื่อชายอื่นยามค่ำคืน เขาคงไม่ปล่อยนางไปง่ายดายอย่างนั้น

ลู่อื่นหันหลังตาลงราวกับทำการตัดสินใจครั้งยิ่งใหญ่

"เงินเงิน" ลมหายใจของชายหนุ่มแรงขึ้นทุกที "ยังโกรธอีกหรือ"

สิ้นเสียงพูด นิ้วเท้าราวกลีบดอกไม้ของเส้นเงินก็งอเข้าหากันทันที

ปลายจมูกแดงเล็กน้อย

ความไม่กล้าพูดและไม่กล้าโมโหมากมายล้วนระเบิดออกมาในชั่วครู่

ไม่อาจไม่พูดว่าด้วยหน้าตาของลู่อื่นคิดจะปลอมหญิงสาวสักคน เป็นเรื่องง่ายตายมาก แค่เพียงสายตาที่ไม่ได้ตั้งใจก็สามารถสะกิดใจคนให้ว่าวุ่นได้แล้ว

นับประสาอะไรกับการกระซิบอย่างอ่อนโยนด้วยความรักลึกซึ้งเช่นนี้

หัวใจของเส้นเงินจึงสั่นสะท้านอยู่บ้าง

"หือ?" ลมหายใจของเขาไล่จากหลังหูของนาง ค่อยๆ เลื่อนลงไปตามเรือนร่างที่งดงาม

จุมพิตกระตุกปีกสะบัดที่ขยับไม่หยุด

นับตั้งแต่เส้นเงินได้พบกับลู่อื่น เขาล้วนมีท่าทางวางอำนาจและเย็นชามาตลอด จะเคยปลอมนางเช่นนี้เสียเมื่อใด

"ไม่อย่างนั้นเจ้าหญิงข้าอีกสองสามทีดีหรือไม่" ลู่อื่นพูด

เส้นเงินกัดริมฝีปาก พึมพำเสียงเบาว่า "ข้าจะกล้าได้อย่างไร"

เสียงแผ่วความเจ็บช้ำใจนี้นับว่าได้เผยความในใจออกมาแล้ว

ลู่อื่นหัวเราะเบาๆ พลิกตัวนางกลับมา ประสานสายตากับนาง แล้วทาบฝ่ามือลงไปบนท้องน้อยของนาง "ยังเจ็บหรือไม่"

เส้นเงินดั่งเลอยู่ครู่ใหญ่ สุดทำยจึงขยับเข้าใกล้ตัวเขาพลางเอ่ย
"เจ็บ"

ลูเอียนมองท่าทางอดอ้อนของนาง ดมกลิ่นหอมบนผผของนาง
เส้นเลือดบนหลังมีอนุสูง ขณะที่มือเริ่มสั่นเทาตามลู่ได้

แย่แล้ว

เขาพ่ายแพ้แก่ใจตนเองในที่สุด

แสงแดดอ่อนๆ ลำหนึ่งสาดส่องเข้ามาในห้องชั้นใน ผ่านไปครู่หนึ่ง
เมฆดำเคลื่อนมา ข้างนอกมืดครึ้มไปทั่วอีกครั้ง

เส้นเงินค่อยๆ รู้สึกตัวตื่นลืมตาขึ้น

ชายหนุ่มที่อยู่ข้างเตียงแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว หน้าตาเคร่งขรึม

"ตื่นแล้วหรือ" น้ำเสียงของเขาราบเรียบ รวกับว่าคนเมื่อคืนไม่ใช่เขา
คนในวันนี้จึงจะเป็นเขา

"อืม" เส้นเงินยันตัวลุกขึ้นนั่ง ความเจ็บตรงท้องน้อยลดลงไปแล้ว

ลูเอียนเห็นนางตื่นแล้วจึงเอ่ยปากสั่งให้ถึงเยวียไปต้มยา "ล้างหน้า
แล้วดื่มยาก่อน ตอนนีเข้าฤดูร้อน พยายามรักษาร่างกายภายในให้สมดุล
ดีกว่า"

เส้นเงินพยักหน้ารับคำ

เขากระแอมเบาๆ หนึ่งที่ ทิ้งคำพูดว่า "เช่นนั้นเข้าไปก่อนละ"
แล้วหมุนตัวเดินจากไป

หลังปิดประตูแล้ว ฝ่ามือที่แข็งแกร่งของลูเอียนก็ค่อยๆ คลายออก

ลู่อื่นคันข้างแรมที่คฤหาสน์เจียงยวนต่อกันหลายวัน
 ดังนั้นชาวที่เขาไปค้างแรมที่ผิงคังฟางจึงลอบไปเข้าหูของ
 องค์หญิงใหญ่อีกครั้ง

ตอนที่ลู่อื่นกลับจวน เจอกับเจิ่นกั๋ววงที่กำลังจะออกนอกจวน
 พอดี ลู่เจินเหล่มองเขาแวบหนึ่งแล้วชะงักฝีเท้าพูดว่า "พอได้ยินว่า
 ระยะนี้เจ้าค่อนข้างใกล้ชิดกับรัชทายาทหรือ"

ลู่อื่นตอบว่า "ลูกรู้ความเหมาะสมดีขอรับ"

เขาแตะไหล่ของลู่อื่น ถึงแม้บุตรชายของตนเองผู้นี้จะเหลวไหล
 ในเรื่องของชายหญิงอยู่บ้าง แต่ในการรับราชการเป็นขุนนางแล้วทำให้
 คนวางใจได้มาก

ลู่เจินพูดด้วยรอยยิ้ม "แม่เจ้ารอเจ้าอยู่ข้างใน อย่าทำให้นางโกรธ
 ละ"

ไม่อาจไม่พูดว่าใจคนเปลี่ยนได้ง่าย คนอื่นเป็น ตัวเขาเองก็เป็น
 ลู่อื่นคนก่อนหน้านี้อหลายเดือนมองตนเองในตอนนี้อาจคิดว่าตนเอง
 เป็นบ้าไปแล้ว ก็เหมือนในตอนนั้นที่เขาต่ำสุดอ้อ

'เพื่อสตรีเพียงคนเดียว เจ้าต้องทำถึงเพียงนี้เสียหรือ'

'สตรีได้หล้านั้นคนใดบ้างไม่มีสองตาหนึ่งจมูกหนึ่งปาก ถ้าลืมไม่ได้
 จริงๆ ก็หาคนที่หน้าตาคล้ายกันสักคนก็ได้แล้วไม่ใช่หรือ'

แต่พอมาถึงตาเขาแล้ว ทั้งที่รู้ว่าทางข้างหน้าไม่ราบเรียบ กลับยัง
 คิดจะเดินหน้าต่อไป หันหลังกลับไม่ได้

ลู่อื่นค่อยๆ เดินเข้าไปที่ห้องชั้นใน องค์หญิงใหญ่ในมือถือพัดใบ
 ไผ่หนึ่งเล่ม พัดๆ หยดๆ หางตาก็ขึ้นเล็กน้อย ด้วยความเข้าใจที่เขา

มีต่อมารดา นี่เป็นสัญญาณว่า 'หมดความอดทนแล้ว'

ลู่อื่นเดินไปข้างโต๊ะหมากล้อม ยกมือขึ้นลูบจมูกแล้วพูดว่า "ลูก
ยังค้างเดินหมากกับท่านหนึ่งกระดาน ไม่รู้ว่าวันนี้ท่านแม่สนใจหรือไม่
ขอรับ"

องค์หญิงใหญ่เดินมาตรงหน้าเขา นั่งลงและยกมุมปากยิ้มเย็นชา
"ขอใจที่เจ้ายังจำได้"

ลู่อื่นนั่งลง หยิบหมากดำขึ้นมาแล้ววางลงเสียงดังตึก
องค์หญิงใหญ่วางหมากบีบทุกก้าว ลู่อื่นก็ตั้งใจอ่อนข้อให้
ไม่นานก็ได้เปรียบทุกทาง

องค์หญิงใหญ่โยนหมากในมือใส่กลับลงในตะกร้าตัวหมากแล้ว
เงยหน้าขึ้นมองสำรวจลู่อื่น

บุตรชายของตนเองผู้ไม่มีนิสัยเช่นใด นางเข้าใจดีที่สุด เดินหมาก
กับเขา นางไม่เคยมีโอกาสชนะเลย

นี่เพิ่งไปขลุ่ยอยู่กับสตรีในหอศุภนิภาเพียงไม่กี่วัน แม้แต่การเอาใจ
คนก็เรียนรู้จนเป็นแล้วหรือ

องค์หญิงใหญ่จึงอันพุดด้วยรอยยิ้ม "ครั้งก่อนเจ้าบอกว่าให้แม่
ให้เวลาเจ้าสักนิด ไม่รู้ว่าเป็นเวลานานเท่าใด"

ลู่อื่นรู้ว่าวันนี้หากไม่พูดอะไร เกรงว่าองค์หญิงใหญ่คงจะไม่ยอม
ปล่อยไปเช่นนี้แล้ว เขาชะงักไปครู่หนึ่งจึงพุดตามตรงว่า "สิ้นปีก็แล้วกัน"

องค์หญิงใหญ่จึงอันแปลกใจอย่างมาก สองตาหรี่ลง "นี่ไม่ใช่
แผนถ่วงเวลาใช่หรือไม่"

ลู่อื่นพุดด้วยรอยยิ้ม "ลูกไม่กล้า"

องค์หญิงใหญ่เหลือบมองดวงตาไร้ความรู้สึกของเขา รู้สึกว่าคนที่ผิงคังฟางผู้นั้นเป็นเพียงคนที่น่าสงสารผู้หนึ่ง จึงไม่ได้พูดเรื่องนี้ต่อไป

หลังจากจบการเดินทางมาหนึ่งกระดาน องค์หญิงใหญ่จึงพูดอีกว่า "จริงสิ วันที่เจ็ดเดือนหน้า สวีฮองเฮาจะจัดการแข่งขันขี่ม้าตีคิลินหนึ่ง"

ลู่เยียนสายตาดำจ้องเขม็ง

เดือนหน้า การแข่งขันขี่ม้าตีคิลิน...

เขาย้อนนึกถึงชื่อ 'สวีอี่ซิง' นี้ขึ้นมาทันใด

เขาในความฝันเดิมที่ก็ไม่มีความรู้สึกอันดีต่อชื่อนี้ หลังจากพลบใจเส้นเงินอยู่หลายวันแล้วยังไม่อยากแม้แต่จะได้ยินเลย

หลังจากครุ่นคิดแล้วลู่เยียนก็พูดตามตรงว่า "การแข่งขันขี่ม้าตีคิลินนั้นลูกเกรงว่าจะไปไม่ได้แล้ว"

"นี่เพราะเหตุใด" คิวเรียวขององค์หญิงใหญ่จึงอันขมวดเล็กน้อย "ฮองเฮายังทรงเจาะจงใส่ชื่อของเจ้าไว้ในใบรายชื่อการแข่งขันขี่ม้าตีคิลินอีกด้วย"

"เช่นนั้นยิ่งไปไม่ได้" ลู่เยียนชี้ไปที่หลังเวของตนเอง "ท่านแม่ล้มแล้วหรือว่าลูกได้รับบาดเจ็บที่หยางโจว"

องค์หญิงใหญ่ปรบมือหนึ่งที่ "เป็นความผิดของแม่เอง อีกครู่แม่จะส่งคนไปให้คำตอบในวัง"

เม็ดฝนเล็กๆ ตกลงมาจากฟ้า ค่อยๆ ขยายเป็นวงกว้าง ฝนเพิ่มความแรงขึ้น วังหลวงที่ใหญ่โตจมอยู่ท่ามกลางม่านหมอกสายฝน

ณ ด่านกั้นอันหว

สวี่ฮองเฮาถอดกำไลหยกงามบนข้อมือตนเองออกมาใส่ไว้บนข้อมือของสวี่อี่ซิงและพูดเสียงเบาว่า "เทียบเชิญร่วมแข่งขีม้าดีคดีเดือนหน้า ข้าส่งไปทุกบ้านแล้ว ถึงตอนนั้นพี่ชายเจ้าจะช่วยเจ้าเอง เจ้าฟังคำของข้าก็พอ"

สวี่อี่ซิงสองแก้มแดงเรื่อ แม้จะรู้ว่าท่านอาเตรียมการเช่นนี้ก็เพื่อใช้ประโยชน์จากนางให้ตั้งจวนเงินกั๊วกงเข้ามาเป็นพวก แต่สิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้ก็คือหากสามารถแลกกับการแต่งงานที่ดีเลิศนี้ได้ นางเองก็ยินดี

อีกอย่างหากวันหน้าองค์ชายหกทำการสำเร็จ ฐานะคุณหนูทุกคนในสกุลสวี่ล้วนต้องสูงขึ้นตามไปด้วย สกุลสวี่กับองค์ชายหกเดิมที่ก็อยู่บนเรือลำเดียวกันอยู่แล้ว

"วางใจได้เพคะ ซิงเออร์ไม่ว่าอะไรก็จะเชื่อฟังท่านอา วันหน้าก็เช่นกันเพคะ" สวี่อี่ซิงพูด

'วันหน้าก็เช่นกัน' คำพูดนี้ทำให้สวี่ฮองเฮาหรีตาลง นางรู้ดีว่าสวี่อี่ซิงเป็นคนที่ฉลาดที่สุดในจำนวนคุณหนูสกุลสวี่ทั้งหมด

ในตอนนี้อเองเสียดายเคาะประตูของชั้นที่กีดั้งขึ้นข้างนอก

สวี่ฮองเฮานั่งตัวตรง ยิ้มมองไปทางข้างนอกแวบหนึ่งแล้วพูดเสียงอ่อนโยนว่า "เข้ามาได้"

ชั้นที่ค่อยๆ เดินเข้ามา "เทียบตอบกลับขององค์หญิงใหญ่ให้คนส่งมาแล้วพะยะคะ"

สวี่ฮองเฮารับมา ค่อยๆ เปิดเทียบตอบกลับออก รอยยิ้มพลันกระด้างไป

"เกิดอะไรขึ้นหรือเพคะ" สวี่อี่ซิงรีบถาม

เรื่องของเขาคิดไม่ถึงเลยว่าเบ็ดตกปลาที่นางจัดวางไว้อย่างไม่ถนัดนัก
วางเหยื่อล่อไว้แล้ว แม้แต่คนตกปลาก็หาไว้พร้อมสรรพ แต่ปลากลับ
ไม่ยอมมา

วันที่ยี่สิบหกเดือนสี่ วันเกิดของเส้นเงิน

ตอนเช้าตรู่ถึงเยวียกตั้งตัวนางขึ้นมาแต่งหน้าแต่งตัวแล้ว

เส้นเงินหรีดว่า อ้าปากหาและพูดว่า "ใต้เท้าจะพาข้าไปที่ใดหรือ"

ถึงเยวียพูดเสียงเบาว่า "เรื่องนี้... บ่าวก็ไม่รู้เช่นกันเจ้าคะ"

เส้นเงินสวมหมวกม่านแพร ขึ้นรถม้า เดินทางล่องใต้มาถึงหอสุรา
ที่มีชื่อเสียงมาร้านหนึ่งของตลาดตะวันออก หอหม่านอี

แต่ฐานะของนางไม่เหมาะที่จะมาปรากฏตัวในตลาดตะวันออก
ของฉางอันที่มีผู้คนแออัดในตอนนี้

เส้นเงินขับหมวกตรงหน้าแล้วกระซิบพูดข้างหูถึงเยวียว่า "พวกเรา
จะเข้าไปเล่นนี่หรือ"

ถึงเยวียพูดว่า "คุณหนูวางใจได้ นี่เป็นหอสุราภายใต้ชื่อของชื่อจื่อ
ในนั้นไม่มีใคร"

เส้นเงินแบ่ปาก ดุสิ นางรู้อยู่แล้วว่าถึงเยวียต้องรู้เรื่องนี้

เส้นเงินเดินเข้าประตู ถูกเดินนำไปยังห้องส่วนตัวห้องหนึ่งบน
ชั้นสาม ข้างในมีเงาร่างคนผู้หนึ่ง นางมองเพียงแวบเดียวก็จำได้แล้ว

"พี่ใหญ่" เส้นเงินถอดหมวกม่านแพรออก เข้าไปกอดเส้นหรีด
เอาไว้

นี่เป็นสิ่งที่ลู่เยียนรู้ตัวดี เขารู้ว่าคนที่เส้นเงินให้ความสำคัญที่สุด

ก็คือคนไม่กี่คนในสกุลเส้นี้น ตอนแรกที่นางยอมลดฐานะตนเองอย่างรวดเร็วมาเอาใจเขาก็มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับการที่เขากุมหลักฐานความผิดของเส้นี้นหร่านเอาไว้

สภาพการณ์ในตอนนั้น อย่าว่าแต่เขาต้องการตัวเส้นี้นเงินเลย ต่อให้เป็นชีวิตของนาง คิดว่านางคงจะไม่ลังเลใจเช่นกัน

ก็เหมือนตอนที่พวกเขาพบกันครั้งแรกในชาติก่อน เขาบีบบังคับนางว่า ทะเบียนเรือนที่ออกนอกเมืองนางเอามาจากที่ใด นางยินยอมจะถูกโบยแต่ไม่ยอมพูดแม้แต่คำเดียว

เด็กสาวที่ตระกูลใหญ่เลี้ยงดูมา ไม่ว่าจะไร้เดียงสาหรือไม่ ล้วนรู้ถึงหลักการที่ว่าประโยชน์ของตระกูลสำคัญกว่าทุกอย่าง ความรู้สึกที่เส้นี้นเงินมีต่อเขา บอกว่าชื่นชมเลื่อมใสเขาก็ดี บอกว่าเป็นการพึงพาเขาก็ช่าง ล้วนเกิดขึ้นบนพื้นฐานที่เขาไม่เคยทำร้ายคนสกุลเส้นี้นมาก่อน

เขาไม่ได้คิดว่าตนเองยอดเยี่ยมอะไรอย่างนั้น และไม่ได้คิดว่าตนเองสำคัญกว่าเส้นี้นหร่าน

เส้นี้นหร่านโอบไหล่ของนางไว้ มองสำรวจเส้นี้นเงิน ในดวงตาฉายความเป็นห่วงออกมา เหตุผลไม่ใช่อื่นใด เป็นเพราะน้องสามของนางถูกชายหนุ่มผู้นั้นเลี้ยงดูดีเกินไปแล้ว...

เส้นี้นหร่านมองดูเส้นี้นเงินกินบะหมี่แล้วก็ดึงตัวนางอยู่พุดคุยกันครู่ใหญ่ จากนั้นจึงถามนางว่า "บอกพี่มาตามความจริง เขารังแกเจ้าหรือไม่"

เส้นี้นเงินส่ายหน้า ความจริงใจนี้ดวงตะวันจันทร์หาเป็นพยานได้

"เจ้าชอบเขาเพียงนั้นเชียวหรือ" เส้นี้นหร่านใช้นิ้วลูบปลายจมูกของนาง

เส้นเงินตกตะลึง ปากเล็กเผยอเล็กน้อย สัมผัสว่าจะตอบอย่างไรไป
ชั่วขณะ ในดวงตาเต็มไปด้วยความละอายใจ

นางกะพริบตาอย่างรู้สึกเศร้าใจก่อนจะพูดเสียงเบาว่า "ข้าทำเรื่อง
ผิดแล้ว พี่ใหญ่โกรธข้าหรือไม่"

ในความคิดของเส้นเงิน ชอบก็คือชอบ ไม่มีอะไรยอมรับไม่ได้

แต่นางไม่ควรชอบเขา นางก็รู้เช่นกัน

"นี่จะเป็นเรื่องผิดได้อย่างไร" เส้นห่านบีบใบหน้าเล็กของเส้นเงิน
"แต่ว่าเส้นเงิน เจ้าเคยคิดหรือไม่ วันหน้าถ้าเขาทำร้ายเจ้าเล่า เขาเป็น
ชื่อจื่อสกุล เป็นหลานชายสายเลือดใกล้ชิดของฮ่องเต้ มีเรื่องมากมาย
ไซ้ว่าเขาผู้เดียวจะตัดสินใจได้"

เส้นห่านเพราะเข้าใจเรื่องเหล่านี้ดี จึงไม่อาจเชื่อคำพูดที่ลู่อื่น
พูดกับนางได้

เส้นเงินกำมือ อยากจะเอ่ยปากพูด แต่ไม่รู้ว่าจะควรพูดอย่างไร
เพียงแต่พูดเสียงเบาว่า "พี่ใหญ่ สิ่งที่ไม่ควรทำข้าจะไม่ทำ สิ่งที่ไม่ควรพูด
ข้าก็จะไม่พูดเช่นกัน"

เส้นห่านเห็นท่าทางระวังตัวของเส้นเงินแล้วก็หัวเราะขึ้นมาทันใด
กลืนคำพูดที่ตนเองอยากจะเกลี้ยกล่อมนางกลับลงไปทั้งหมด

ความรักของชายหญิง ในความคิดของเส้นห่านตอนนี้เป็นสิ่งที่ไม่
ควรค่าในการพูดถึงที่สุดในโลกนี้จริงๆ

เส้นเงินอายุสิบหกปีได้พบกับลู่อื่น ซึ่งเป็นช่วงที่ชีวิตนางตกอับ
ที่สุด เป็นธรรมดาที่นางจะเกิดความรักในตัวลู่อื่น ก็เหมือนคนตกลง
กลางทะเลลึกแล้วคว้าขอนไม้ที่ลอยน้ำมาเอาไว้ตามสัญชาตญาณ

• นกเงือกมอญตัวหนึ่งนั่งฉวางอัน 2

แต่ใครจะรู้ว่าหลังจากขึ้นฝั่งแล้ว ยังจะกอดขอนไม้ท่อนนั้นไว้
ไม่ยอมปล่อยอยู่หรือไม่

61

ระหว่างการพูดคุย สายตาของเลิ่นเจินจะเหลือบมองไปยังที่ไม่ไกลออกไปเป็นครั้งคราว

เลิ่นหว่านรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังมองหาใครอยู่ นางมองผ่านสายตาของเลิ่นเจิน มองเห็นความบริสุทธิ์ใจและความกล้าหาญที่หญิงสาวเกิด ความหวั่นไหวในตอนแรก

ก็เหมือนตัวนางเองเมื่อหลายปีก่อน

หลี่ตี้ทำงานอยู่ทั้งวันทั้งคืน ตอนกลับจวนมาเหนื่อยจนหัวถึงหมอน ก็นอนหลับไป ระหว่างสะลึมสะลือ กลับยังไม่ลืมที่จะเรียกข้างหูนางว่า 'หว่านราน' แล้วสอดคมฝ่าเท้าให้นาง

นางในตอนนั้นคิดว่าตนเองได้พบสามีที่ดีในโลกนี้ ได้เจอสามีที่รักนางที่สุดแล้วจริงๆ

ในปีนั้นเลือดตัวกลางเลือดชั้นในของหลี่ตี้ล้วนมาจากฝีเข็มของนาง

เพราะคำพูดประโยคเดียวของเขาน้ำ 'น้ำแกงของฮูหยินรสเลิศที่สุด
ในใต้หล้า' นางถึงขั้นตั้งใจหาแม่ครัวแต่ละห้องที่เพื่อไปเรียนรู้ด้วย...

ใครบ้างไม่เคยโง่มาก่อน

ดังนั้นหลังจากที่นางหมางใจกับหลี่ตี้ มีหลายช่วงเวลามากที่นาง
ล้วนไม่กล้าเชื่อว่าคำพูดสกปรกที่ลอยมาเข้าหูเหล่านั้นล้วนเป็นความจริง
แต่สิ่งที่นางกุมอยู่ในมือกลับเป็นเรื่องโกหก

มาถึงวันนี้ ยากมากที่นางจะไปเชื่อใจใครได้อีก

ทว่านางไม่อยากใช้ความคิดของตนเองไปส่งผลกระทบต่อเสินจิน
เพราะชะตาชีวิตของแต่ละคนล้วนไม่เหมือนกัน บางทีความรักที่ลุ่มเยียน
มีต่อเสินจินอาจจะไม่ใช่บุปผาในคั่นช่อง จันทราในผืนน้ำ* ก็ได้

สิ่งที่นางทำได้ก็คือหาหลักฐานการทำความผิดของหลี่ตี้มาอยู่ในมือ
ให้ได้เร็วที่สุด อย่าให้เรื่องของสกุลหลี่มีโอกาสเป็นเรื่องเดือดร้อนของ
เสินจินได้

"พี่ใหญ่?" เสินจินเรียกนางอีกครั้ง

เสินหว่านดึงสติกลับมา แยมั้มแล้วกุมมือของนาง ทันใดนั้น
ก็นึกถึงคำพูดประโยคหนึ่งที่ลุ่มเยียนฝากนางมาบอกเสินจิน

"เงินเออร์ เจ้าสืบเรื่องไทเฮาด้วยเหตุใดหรือ" เสินหว่านถาม

"ไทเฮาหรือ" เสินจินกะพริบตาและพูดว่า "ข้าไม่ได้สอบถามเรื่อง
ไทเฮา..."

เสินหว่านขมวดคิ้วพูดว่า "แล้วเหตุใดเขาจึงอยากให้พี่บอกเจ้าว่า
ไทเฮาตอนนี้ยังคงหมดสติยังไม่ฟื้น"

* บุปผาในคั่นช่อง จันทราในผืนน้ำ คำเปรียบเปรยถึงสิ่งที่เปี่ยมภพมามา ไม่เที่ยงแท้

สิ้นเสียงพูด เส้นเงินก็เข้าใจถึงความหมายของคนผู้นั้นในทันที
ใบหน้าเล็กขี้นสีแดงเรื่อ พูดเสียงเบาว่า "ยังไม่พินหรือ"

เส้นหร่านพยักหน้า "ไทเฮาอายุมากแล้ว ครั่งนี้บาดเจ็บที่ส่วนหัว
จะไม่ใช่ไรได้อย่างไร ได้ยินว่าถ้าไม่มีสวี่ซีเหินยงของสกุลสวี่อยู่ เกรงว่า
คง..." คำพูดด้านหลังไม่ต้องพูด เส้นเงินก็รู้แล้ว

หลังครุ่นคิดสักครู่เส้นเงินก็ยกมือปิดหน้าตนเอง
ที่แท้สิ่งที่เขาพูดล้วนเป็นความจริง นางไม่ควรโกรธเขาเลย
เส้นหร่านเห็นท่าทางของเส้นเงินก็รู้ว่าตนเองคงจะเป็นสะพานเชื่อม
ให้ลู่เยียนอีกแล้ว

เวลาไม่เข้าแล้ว สองพี่น้องแยกกัน เส้นหร่านออกไปทางประตู
ด้านหลัง ส่วนเส้นเงินนั่งบนรถม้า เคลื่อนไปทางภูเขาหลี่ซาน

ท้องฟ้าค่อยๆ มืดลง เส้นเงินพลิกเปิดม่านรถม้าอย่างไม่ค่อย
สบายใจ นางมองออกไปข้างนอก

ถึงเยวี่ริบกระซิบพูดว่า "คุณหนูไม่ต้องกังวลเจ้าค่ะ อีกไม่ช้าได้ทำ
ก็จะตามมา"

คำพูดของถึงเยวี่ยออกมา เส้นเงินจึงรู้ว่าสิ่งที่ทำชัดเจนมากเกินไป
นางถึงได้รับหอคอยเข้ามา

เส้นเงินหลับตาลง พักผ่อนสักครู่ ตอนที่ลืมตาขึ้นก็มาถึงหมู่บ้าน
น้ำพุร้อนแล้ว

ในเวลานี้เองก็ได้ยินเสียงฝีเท้ามาดังลอยมาจากข้างหลัง
เส้นเงินหันหน้าไป เห็นลู่เยียนตั้งเชือกบังคับม้าพลิกตัวลงจาก
หลังม้าพอดี

นางยิ่นตะลึงนั่งอยู่กับที่ เขาเดินเข้าไปหาและเชกหัวนางทีหนึ่ง
"โตขึ้นหนึ่งปี แม้แต่คำทักทายก็ไม่มีแล้วหรือ"

เสิ่นเจินรีบเรียกเขาว่า "ได้เท่า"

ลู่เยียนกุมมือของนางแล้วพูดเสียงเบา "วันนี้พวกเราค้างแรมที่นี้
พรุ่งนี้ค่อยกลับไป"

"พรุ่งนี้ได้เท่าไม่เข้างานหรือ"

"ข้าได้วันหยุดพักผ่อนเจ็ดวันพอดี" ลู่เยียนพานางเดินเข้าไปข้างใน
หมู่บ้านน้ำพุร้อนแห่งนี้เห็นได้ว่าเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของลู่เยียน
พอซ่อนตามองไป ศาลาหอสูง ต้นหลิวเป็นแนว ทิวทัศน์งดงามมาก

หลังกินอาหารเย็น พวกเขาก็ผลัดเปิดประตูบานหนึ่ง น้ำพุร้อน
ขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นตรงหน้า

สระน้ำพุร้อนแบ่งเป็นสองชั้น ยาวสิบสี่เยะ ลึกสี่เยะ ยี่บันไดรอบข้าง
ล้วนก่อด้วยหินสีดำ เมื่อสังเกตจะพบว่าบนหินแต่ละก้อนล้วนมีลวดลาย
ดอกบัวรูปแบบแตกต่างกันไป

หมอกควันกระจายรอบข้าง ไอร้อนพวยพุ่ง แม้จะดูงดงาม แต่
ชายหนึ่งหญิงหนึ่งอยู่ด้วยกันในที่นี้ทำให้ดูงดงามยวนตาเพิ่มขึ้น

เสิ่นเจินแหย่น้ำมองเขา ลังเลอยู่นานจึงพูดว่า "ข้าเข้าใจผิดเอง"

ลู่เยียนจับหัวของเสิ่นเจินเอาไว้ กดเข้ามาในอ้อมอก "ฟังพี่ใหญ่เจ้า
พูดแล้วหรือ"

เสียงของชายหนุ่มแหบพร่า ในน้ำเสียงแฝงความสนใจของการ
ไม่ได้รับความเชื่อใจเอาไว้

ไม่อาจไม่พูดว่าแผนการในใจของลู่เยียนลึกกว่าสระน้ำพุร้อน

ตรงหน้านี้มาก

เขารู้ว่าเส้นเงินติดใจเรื่องในคืนวันนั้นมาก ต่อให้ปลอบใจไปแล้วก็
ยังคงมีหนามที่ไร้รูปลักษณะอันหนึ่งปักอยู่ หากเขาเดาไม่ผิด ก่อนหน้านี้
เส้นเงินกับสวี่ซี่เหนียงคงจะไม่ค่อยถูกกัน หนามนี้หากไม่ถอนให้หมดสิ้น
ไม่แน่ว่าวันใดอาจจะถูกสะกิดขึ้นมาก็เป็นได้

ทางนี้เส้นเงินก็ย้อนคิดว่าคนผู้นี้ระยะนี้พูดปลอบนางอย่างไร
ก็มีเหตุสุดออกมา

นางยื่นมือไปโอบเอวของเขาและเขย่งปลายเท้า จมพิตลูกกระเดือก
ของเขา ตอนแรกชายหนุ่มไม่ยอมก้มหน้าให้ความร่วมมือ นางจำต้อง
จับสาบคอเสื้อของเขาแล้วมองหน้าเขา

ลู่อื่นหลุบตามองกลับ เพียงแวบเดียวก็รู้สึกกรวกับนางเหยียบเข้ามา
ในหัวใจของเขา หัวใจบีบรัดตัว จึงก้มลงจมพิตนาง

เพื่อรักษาสติให้ยังอยู่ หลังจากลู่อื่นถอดชุดกระโปรงให้นางแล้ว
ตั้งใจเหลือเสื้อตัวกลางให้นาง อยากจะให้นางแช่น้ำนานสักหน่อยเพื่อ
ไล่ความเย็นในร่าง

ทว่าหลังจากลงไปในน้ำ เขาจึงได้รู้ว่าเขาคิดผิดไป เสื้อผ้าที่เปียกชุ่ม
แนบติดเรือนร่างทั้งดงามรังแต่จะทำให้คนสติแตกยิ่งขึ้น

ไข่มุกสีชมพูสองเม็ดนั้นไม่ยอมปล่อยเขาไปเลย...

อีกฟากหนึ่งเส้นหว่านกลับถึงจวนสกุลหลี่ พอเข้าไปที่ห้องชั้นใน
ก็เห็นหลี่ตั่งนั่งอยู่บนเตียง ในมือถือกล่องอาหารไว้กล่องหนึ่ง

"ท่านมาทำอะไร" เส้นหว่านมองหน้าเขาแล้วพูด

"นี่เป็นขนมเบี๊ยะกรอบที่เจ้าชอบกิน ข้าตั้งใจไปซื้อมาให้" หลีต้่อย
บนใบหน้าของเส้นหว่านไม่แสดงความรู้สึกใด รู้สึกเพียงว่าชายหนุ่ม
ตรงหน้าน่าชื่นเสียจริง ชาวฉางผิงโหวพຽ່ນนี้จะนำกองทหารเข้าเมืองหลวง
เพื่งกระจายออกมา เขาก็รีบมาปูทางให้ตนเองแล้วหรือ

"หว่านราน" หลีต้่อยเรียกนางอีกครั้ง "ไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เจ้าคิดเหล่านั้น
ข้าเพียงแค่มัวอยากจะจัดซื้อกับเจ้าอย่างนี้ต่อไป ในเมื่อต้องอยู่กันไปทั้งชีวิต
ต้องมีคนหนึ่งยอมก้มหัวก่อน ใช่หรือไม่เล่า"

เส้นหว่านไม่ได้พูดอะไร เพียงแค่มองเขาด้วยสายตาเย็นชา

ในความคิดของหลีต้่อย ด้วยนิสัยของเส้นหว่านควรจะไล่เขาออกไป
นานแล้ว ตอนนี้นักลับมองเขาเช่นนี้ ไม่น่าจะอาจจะเห็นภาพเก่าอะไร
เมื่อวันวานจากบนตัวของเขาก็ได้

ความอ่อนโยนและใจอ่อนของเส้นหว่าน เขาเคยเห็นมามากแล้ว
หลีต้่อยรู้ว่าบิบนางมากไปก็ไม่ดี จึงพูดเสียงปนสะอื้นว่า "ได้ๆ ข้าจะ
ออกไปก่อน"

หลังจากหลีต้่อยจากไป เส้นหว่านก็ตรึมฝิปากล่าง หัวเราะเยาะออกมา
แล้วพึมพำว่า "มิน่าเล่า เขาจึงยินดีส่งเหอห้วนหูจากไป แต่ไม่ยอมหย่า"

ซึ่งลิ้มขมดคิ้วพูดว่า "คุณหนู นี่หมายความว่าอย่างไรเจ้าคะ..."

"ฉางผิงโหว ชูเหิง พຽ່ນนี้ก็จะเข้าเมืองหลวงแล้ว"

หากชูเหิงยังยอมเห็นแก่ความผูกพันในอดีต ยืนอยู่ข้างองค์รัชทายาท
เช่นนั้นสภาพการณ์ของฉางอันก็จะมีเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง

ถึงตอนนั้นอำนาจขององค์รัชทายาทไม่พูดว่าสามารถเทียบเคียง
เป็นศัตรูกับองค์ชายhekได้ แต่ก็เพียงพอจะทำให้องค์ชายhekแค่นั่น

ค้นรากฟันได้เลยที่เดียว

บางครั้งเมื่อความรู้สึกจางหายไป สติก็จะกลับมา

เดินหรรณมองดูกล่องอาหารข้างมือ ทันใดนั้นก็คิดว่าในเมื่อหลัตี้
อยากจะแสดงละครกับนาง แล้วเหตุใดนางจะไม่ยอมให้ความร่วมมือ
กับเขาเล่า

เหวินซือก็คือมารดาของหลัตี้ ในเวลานี้กำลังตบโตะลูกยืนต่อหน้า
หลัตี้

"ทั้งที่เจ้ารู้ว่าขาของหฺรูเออร์ไม่ดี ยังบีบให้นางออกเดินทางอีกหรือ
หลัตี้! เจ้าลืมแล้วหรือว่าเจ้าเคยรับปากอะไรกับแม่ไว้"

หลัตี้พยักหน้า ยกนิ้วโป้งขึ้นแตะขมับและออกแรงนวดคลึง
"ท่านแม่ สภาพการณ์ตอนนี้ข้าเองก็จนปัญญาจะให้นางอยู่ในเมืองหลวง
ถ้าคนอื่นรู้เข้า ตำแหน่งขุนนางของบุตรชายท่านจะเป็นต่อได้หรือไม่"

เหวินซือถลึงตาจ้องเขาแล้วพูดว่า "เจ้าไม่ได้ทำเพื่อหญิงบาปผู้นั้น
จริงหรือ"

"เดินหรรณไม่ใช่หญิงบาป นั่นคือลูกสะใภ้ของท่าน" หลัตี้ตอบ

เหวินซือโกรธจนขว้างถ้วยชาลงบนพื้น "ลูกสะใภ้หรือ เจ้าเห็น
หรือไม่ว่านางทำให้ยายแก่อย่างแม่โกรธเพียงใด ถ้าไม่ใช่เพราะยายแก่
อย่างแม่ดวงแข็ง เจ้าคงได้ใส่ชุดไว้ทุกข์ไปแล้ว!"

"ท่านแม่ รอให้เรือร่าวสงบลอง ข้าจะรับหฺรูเออร์กลับมาเอง ทุกคน
ในครอบครัวสกุลเหอ ข้าจะดูแลทั้งหมด ไม่ยอมให้ท่านแม่ผิดคำสาบาน
ที่ให้ไว้กับพระโพธิสัตว์"

หลี่ตี้รู้ว่ามารดาของตนเองสนใจเรื่องอะไร เหนียวั้นหรรเคยช่วยชีวิตนางเอาไว้ นางเคยสาบานต่อหน้าพระโพธิสัตว์ บอกว่านับจากนี้ต่อไปจะดีต่อเหนียวั้นหรรราบกับบุตรสาวในไส้ของตนเอง

เหนียวั้นหรรยื่นมือขึ้นเช็ดน้ำตา "จำสิ่งที่เจ้าพูดเอาไว้ ออกไปเถอะ"

"เช่นนั้นลูกออกไปก่อน ท่านแม่พักผ่อนดีๆ"

น่าเสียดาย ละครการกลับเนื้อกลับตัวของหลี่ตี้เพิ่งแสดงผ่านไปคืนเดียวก็ถูกคนถอนเวทีละครเสียแล้ว

ห้องฟ้าเพิ่งเริ่มสว่าง ซิงลี่ก็พรวดเข้ามาในห้องชั้นในเพื่อปลุกเสิ่นหฺวาน "คุณหนู แยกแล้ว เกิดเรื่องใหญ่แล้วเจ้าคะ"

เสิ่นหฺวานลืมตาขึ้น

'เกิดเรื่องแล้ว เกิดเรื่องใหญ่แล้ว' คำไม่กี่คำนี้ได้ฟังตั้งแต่ปีที่แล้ว ถึงตอนนี้ มันเหมือนถูกน้ำเย็นเยียบอย่างหนึ่งราดชุ่มไปทั้งตัวจนรู้สึกแข็งชาแล้ว

"พูดมาเถอะ" เสิ่นหฺวานพูด

"แม่นางสกุลเหอผู้นั้นมาหาถึงที่นี่แล้วเจ้าคะ" ซิงลี่เอ่ย

เสิ่นหฺวานเลิกคิ้ว "เหนียวั้นหหรนะหรือ"

"เจ้าคะ" ซิงลี่พยักหน้าอย่างแรง มองนางแวบหนึ่งเหมือนอยากจะพูดแต่ก็เงียบไป

"ซิงลี่ มีอะไรพูดมาตามตรงได้เลย" หากในมือเหนียวั้นหหรไม่มีหมากอะไรเลยจะกลับมาที่นี้ด้วยเหตุใด

"นางตั้งครรภ์เจ้าคะ..." ตอนที่พูดคำนี้เสียงของซิงลี่สั่นเครือ

นายของตนเองอยากจะคลอดลูกสักคนให้ท่านชาย แต่ผ่านไปสี่ปียังไม่มี
ความเคลื่อนไหวใดเลย

เส้นห่านบากหน้าไปหาท่านหมอละยอมเสียเกียรติไปขอบุตร
จากเจ้าแม่กวนอิน แต่สุดท้ายได้คำพูดจากหลี่ตี้เพียงหนึ่งประโยคว่า
'วาสนายมาไม่ถึง'

ใครจะคิดว่านางในวันนี้จะรู้สึกโชครึ้นที่วาสนายของพวกเขา
ยังมาไม่ถึง

ซึ่งสี่ปีนั้นขอบตาแดงอยู่ด้านข้าง

เส้นห่านขยี้หัวของนาง "โง่ไปแล้วหรือ มีอะไรน่าร้องไห้กัน ลูกของ
เหอห้วนหฺนุมาได้จ้ะหะพอดีไป พวกเราไปด้วยกัน"

เส้นห่านเดินเข้าไปที่โถงลู่อัน

เหวินซือ เหอฮฺยอิน เหอห้วนหฺนุ หลี่ตี้ ทั้งสี่คนบนโบนั้มีสีหน้า
สีแบบ

หลี่ตี้ตะลึงอยู่ที่ไกลออกไป มือสองข้างสั่นเทาไปเล็กน้อย

เหอห้วนหฺนุรู้ว่าฮฺยอินของหลี่ตี้เป็นสาวงาม แต่ไม่รู้ว่าจะงดงาม
ได้ถึงเพียงนี้ นางก้มลงมองขาของตนเอง น้ำตาไหลพรากลงมา

เหอฮฺยอินตบหน้าตักร้องไห้อย่างขมขื่นใจ

ในตอนนี้องเหวินซือก็ลุกขึ้น กระแอมกั้วคอแล้วพูดว่า "เส้นซือ
เจ้ามาพอดีเลย ข้ามีเรื่องจะพูดกับเจ้า ในเมื่อหฺนุเออร์ตั้งครุภักแล้ว นางก็
คือลูกสะใภ้ที่แท้จริงของสกุลหลี่ของข้า จากไปไม่ได้แล้ว"

พูดจบเหวินซือก็กุมมือของเหอห้วนหฺนุ "หฺนุเออร์ เจ้าอยู่ที่นี้ ให้คนที่
ควรไปเสีย!"

"ท่านแม่!" หลี่ตี้พูดอย่างเคื่องไกรธ

เหอห้วนหรือร้องไห้ปานจะขาดใจ เลื่อนหร่านคิดภาพได้ว่าหากหลี่ตี้กล่าวพูดว่าไม่เอานาง ตอนนี้นางก็สามารถจะพุ่งใส่เสาเอาหัวชนจนตายได้เลย

เหอฮูหยินมองหลี่ตี้แวบหนึ่งแล้วร้องไห้ตามไปด้วย "हरुเออร์ของพวกเราชีวิตรันทต ไม่มีชะตาจะเข้าทำเนียบตระกูลของสกุลหลี่ได้"

นางอ้างถึงทำเนียบตระกูล นี่แสดงให้เห็นชัดเจนว่าไม่สนใจตำแหน่งอนุภรรยา

สีหน้าของหลี่ตี้เปลี่ยนจากขาวเป็นเขียว ทุกคนล้วนบีบบังคับเขาจริงๆ

เหวินซื่อรู้ว่าจะให้หย่าเลยทันทีที่เป็นไปไม่ได้ นางก็ไม่สามารถจะบีบบุตรชายตนเองให้เดินไปสู่ทางตายได้ จึงยอมถอยให้หนึ่งก้าวแล้วพูดว่า "เจ้าไม่ยอมหย่า เช่นนั้นก็ยกहरुเออร์ขึ้นเป็นภรรยาของก็แล้วกัน"

เลื่อนหร่านรู้ว่าขอเพียงตอนนี้นางก้าวขึ้นมาแสดงอำนาจในฐานะนายหญิง ในสัณฐานนี้ไม่ว่าใครก็ต้องอึดอัดใจกันไปหมด ตำแหน่งภรรยาของก็จะเป็นของเหอห้วนหรือในทันที

แต่ตอนนี้นางมีแผนการอื่นแล้ว

เลื่อนหร่านหันไปมองหลี่ตี้ บังคับตนเองให้บีบน้ำตาสองหยด พูดเสียงเบาว่า "นี่ก็คือสิ่งที่ท่านพูดว่า 'กัมหั่ว' หรือ" พูดจบก็หมุนตัวเดินจากไปทันที

"หร่านราน" หลี่ตี้ส่งเสียงเรียก

ภายในจวนสกุลหลี่วุ่นวายไปทั่ว

62

หลังจากนั่งเจิบไปพักหนึ่ง หลีตี้ขมวดคิ้วพูดกับเหอฮูหยินว่า
"ท่านแม่ยาย สุานะที่ข้าติดค้างหฺรูเออร์ วันหน้าต้องชดเชยให้แน่นอน"

หีไม่เช่นนั้นจะพูดว่าบุรุษไร้หัวใจหรือ เวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่วันข้าก็
เปลี่ยนความคิดเสียแล้ว

ให้สุานะภรรยาเอกแก่เหอหวันหฺรูไม่ได้ นี่ก็คือผลลัพธ์

เหวินซือโกรธจนมือสั่น "หฺรูเออร์จึงจะเป็นภรรยาคนแรกของเจ้านะ!
เหตุใดเจ้าจึง..."

"ท่านแม่! ในเมืองหลวงมีสายตามากเท่าใดกำลังจับจ้องข้า ข้าเลือก
ได้หรือ หากถูกข้าหลวงสืบสวนตรวจการร้องเรียนเรื่องความประพฤติ
ไปยั่วโมโหคนที่ไม่ควรยั่ว ชีวิตที่เป็นสุขนี้ใครก็ไม่ต้องมิกันแล้ว"

เหอฮูหยินไม่เคยผ่านประสบการณ์เช่นนี้ นางไม่รู้ว่าหลีตี้
อยู่ภายนอกยากลำบากเพียงใด นางรู้เพียงว่าภรรยาอนุภรรยามีความ

แตกต่างกัน หากหรูเออร์เป็นอนุภรรยา วันหน้าจะต่ำกว่าผู้หนึ่งระดับ
เหอฮูยินถอนหายใจยาวหนึ่งเฮือก "หรูเออร์ ตามแม่ไปเถอะ ที่นี้
ไม่มีที่ว่างให้เจ้า"

น้ำตาของเหอหวันหรูเปียกชุ่มผ้าเช็ดหน้าทั้งผืน
แต่เทียบกับน้ำตาของเส้นหว่านแล้ว น้ำตาของเหอหวันหรูดูไม่ค่อย
มีค่าสักอย่างเห็นได้ชัด อย่างไรก็ตามก็น้ำตาอาบหน้าทั้งวันอยู่แล้ว
ต่อให้หลี้ตีมีความรักต่อนางอยู่หลายส่วนจริงๆ ก็ทนการกัดกร่อนจิตใจ
เช่นนี้ไม่ไหวเช่นกัน

เหอหวันหรูมองออกถึงความรำคาญใจในดวงตาของหลี้ตี ในใจ
ค่อนข้างหวาดหวั่น

นางรู้ว่าเธอชอบความเชื่อฟังของนางมาตลอด อย่างไรก็ตามเสียคำพูด
ประโยคหนึ่งที่หลี้ตีชอบพูดที่สุดก็คือ 'เจ้าเชื่อฟัง ข้าก็จะดีกับเจ้าสักหน่อย'

เหอหวันหรูค่อยๆ หยดเสียงสะอื้นให้ พูดอย่างถอยให้หนึ่งก้าว
"เด็กผู้นี้ ท่านยังต้องการหรือไม่"

สี่ตาประสานกัน สายตาของหลี้ตีค่อยๆ เลื่อนลงไปหยุดที่ส่วนท้อง
ของนาง หัวใจพลันอ่อนลง "หรูเออร์ เจ้าดูแลร่างกายให้ดี คลอดลูก
ออกมา นี่เป็นลูกคนแรกของข้า ข้าไม่มีทางทำไม่ดีต่อเจ้าแน่นอน"

"ได้ ข้าฟังท่านทุกอย่าง" เหอหวันหรูกุมมือของเขเอาไว้

"หรูเออร์!" เหอฮูยินขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพูด

เหอหวันหรูส่ายหน้าให้มารดา

เหอฮูยินสีหน้าเคืองขุ่นที่บุตรสาวไม่ได้ตั้งใจ ซีน้าของเหอหวันหรู
และตะโกนว่า "เจ้ามาในฐานะภรรยาเอกแท้จริงของเขา ตอนนี้กลับยอม

เป็นเล็กกว่าหรือ"

สีหน้าของหลี่ตี้ด้ามืดขึ้นทุกที พุดตามความจริงแล้วเขาไม่ชอบความรู้สึกที่คนทั้งเรือนล้นมาตำหนิเขา

ผ่านไปครู่ใหญ่เขาก็หันตัวเดินออกมาแล้วไปที่ห้องของเสียนหฺร่าน
เสียนหฺร่านกอดเขานั่งก้มหน้าซุกกระหว่างสองเข่า มองดูแล้วนางยังคงเป็นสูญยนิสกุลหลี่ที่ทำอะไรเพื่อเขาจนหมดใจผู้้นั้น

สิ่งนี้ทำให้เขาารู้สึกอับจนใจตามไปด้วย

พุดถึงหลี่ตี้เหตุใดจึงได้จะต้องเหอหฺวันหฺรู ยังปล่อยให้นางตั้งครรภ์
อีกด้วย?

เรื่องชาติกำเนิดของเหอหฺวันหฺรูนั้นนางเป็นเพียงบุตรสาวพ่อค้า
ต่อให้พยายามเสแสร้งเพียงใด แต่บนตัวยังคงลบกลืนอายของคนตระกูลเล็ก
ที่มีไม่ได้ พุดถึงรูปร่างหน้าตา เหอหฺวันหฺรูแม้จะดูหมดจดงดงาม แต่
เทียบกับความงามที่หยาดเยิ้มบิ่บหัวใจคนของเสียนหฺร่านแล้วต่างกันไม่ใช่
แค่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ที่หลี่ตี้สามารถรับเหอหฺวันหฺรูกลับมาฉางอันได้ พุดอย่างชัดเจนแล้ว
ก็เพราะเขาแสดงการเป็นบุตรเขยสกุลเส้นที่ต่ำด้อยมาพอแล้ว

หลายปีมานี้ทั้งที่เขาได้เป็นขุนนางของฉางอันแล้ว ได้รับการชื่นชม
จากฮ่องเต้ แต่อยู่ต่อหน้าเสียนหฺร่าน กลับยังคงดูเหมือนเป็นลูกหลาน
ตระกูลต่ำด้อยที่มีชาติกำเนิดไม่โดดเด่นผู้้นั้น เทียบกับเหอหฺวันหฺรูแล้ว
ไม่เหมือนกัน ตอนหลี่ตี้อยู่กับนาง ยังไม่ต้องพุดถึงร่างกายมีความสุข
หรือไม่ แต่ในใจได้รับความพอใจอย่างมากจริงๆ

หลังจากสกุลเส้นล่ม เขาเห็นเสียนหฺร่านสติแตก เห็นนางโมโหรุนแรง

ขณะเดียวกับที่เขาข่มขืนนาง ก็แอบหวังเล็กๆ ว่านางจะเป็นเหมือนเช่น
ตอนนี้

น่าสงสารเล็กน้อย อ่อนแอเล็กน้อย ขอร้องเขา ร้องให้สักนิด บางที
เขาอาจจะใจอ่อนลงบ้าง

อย่างไรเสียกับเส้นหร่าน เขาก็เชื่อว่าจะไม่ชอบ

หลี่ตี้เดินเข้าไป วางมือลงบนแผ่นหลังของนางแล้วพูดเสียงอ่อนโยน
"หร่านราน"

เส้นหร่านเงยหน้าขึ้นมา ดวงตาแดง พูดเสียงส่ออื่นว่า "ท่านกับนาง
แม้แต่ลูกก็มีด้วยกันแล้วหรือ"

หัวใจหลี่ตี้บีบตัวแน่น เอยเสียงแหบแห้ง "หร่านราน พวกเราก็จะมี
ลูกเช่นกัน นั่นจะเป็นบุตรชายภรรยาเอกของข้า"

เส้นหร่านบีบฝ่ามือให้ตนเองอดทนเอาไว้ ฉวยโอกาสพูดว่า
"มีมาแล้ว เวลาข้าออกนอกเรือน ท่านต้องส่งคนไปจับตามดูข้า ท่านกลัวว่า
ข้าจะไปหาเรื่องนางใช่หรือไม่"

ทั้งที่เป็นคนร้องให้เหมือนกัน แต่มีเพียงน้ำตาของเส้นหร่านที่ทำให้
หัวใจของหลี่ตี้ร้อนขึ้นได้ เขาโอบไหล่ของเส้นหร่านเอาไว้

เส้นหร่านผลัดเขาออก "หลี่ตี้ ท่านเอาเรื่องของท่านพ่ามาข่มขู่ข้า
ข้าจะไปที่ไหนได้! เรื่องของท่าน ข้าจะไปพูดให้ใครฟังได้ ท่านยังคงระวัง
ข้าอีก!"

หลี่ตี้หันไปมองสภาพของนาง รู้สึกร้อนรนใจจึงรีบพูดว่า "ได้ๆ
ข้าจะไม่ส่งคนคอยตามเจ้าอีก พอใจหรือไม่"

เงิบไปพักหนึ่งหลี่ตี้จึงพูดอีกว่า "ให้นางพักที่เรือนนี้ให้หลับได้หรือไม่"

คำว่า 'นาง' นี้หมายถึงเหอห้วนหู
แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด หลีตี้ยืนต่อหน้าเส้นห่านกลับเรียกชื่อของ
เหอห้วนหูไม่ค่อยออก

เส้นห่านไม่พูดตอบอะไร

"นางตั้งครรรค์ข้าให้นางจากไปไม่ได้ แต่เจ้าวางใจได้ ข้าไม่ได้คิดถึง
เรื่องภรรยาจริง ข้ากับนางหย่ากันแล้ว เข้าจวนมาอีกครั้งก็ไม่มีทาง
อยู่เหนือกว่าเจ้า"

เส้นห่านมองดูดวงตาที่มีความรักลึกซึ้งของเขาแล้วจู่ๆ ก็รู้สึกเศร้า
สลดแทนบุตรสาวสกุลเหอขึ้นมา

ยอมเดินผ่านประตูยมโลกเพื่อคลอดลูกให้กับคนอย่างนี้ มันคุ้มค่า
จริงหรือ

"ข้ามีเงื่อนไขข้อหนึ่ง" เส้นห่านพูด

"เจ้าว่ามา" หลีตี้มีสีหน้าระแวงระวังอีกครั้ง

"นับตั้งแต่ตอนนี้ เหอชื่อห้ามก้าวเข้ามาในเรือนของข้าแม้เพียง
ครั้งก้าว"

หลีตี้โผล่อก "นี่เป็นเรื่องแน่นอนอยู่แล้ว"

เวลาพลบค่ำหลีตี้ก็จากไป เส้นห่านคำนวณเวลาดู นางควรจะไป
ที่ศาลต้าหลี่อีกครั้งแล้ว

วันต่อมา พ่ายังไม่สว่าง หลีตี้รีบร้อนออกจากเรือนไป ภาระนี้
กรมโยธาสร้างประตูเมือง เขาในฐานะรองเสนาบดีกรมโยธาไม่มีเวลา
เอาสมาริมาไว้ที่เรือนชั้นในของตนเองมากนัก

เส้นหร่านกุมมือของชิงลี่ "ตอนนี้พวกเราไปคุกศาลต้าหลี่กันเถอะ"
ชิงลี่พยักหน้า "ป่าวจะไปบอกให้คนเตรียมรถม้าเจ้าคะ"

ข้างนอกมีฝนตกมาทั้งคืน เส้นหร่านก้าวออกจากประตูบ้าน กำลังจะก้าวร่วม ฝนก็หยุดตก เมฆดำครึ้มถูกลมพัดกระจายตัวไป ความมืดครึ้มหายไป เผยให้เห็นท้องฟ้าสดใส

ล้อรถม้าค่อยๆ หมุนไป เคลื่อนผ่านถนนหลายสายมาจนถึงคุกศาลต้าหลี่

หลังจากแจ้งชื่อแซ่กับผู้คุมแล้ว นางก็เดินตามผู้คุมมาถึงสถานที่เหมือนในครั้งก่อน

"กุญแจของห้องขังนี้มีเพียงดอกเดียว อยู่ที่ได้หัวใจของพวกเรา ขอหลักฐานยืนยันรักครู่" ผู้คุมเอ่ย

เส้นหร่านขมวดคิ้วเล็กน้อย ค่อนข้างไม่เข้าใจ ในเมื่อองค์รัชทายาทขอสิทธิในการเข้าเยี่ยมท่านพ่อได้แล้ว เหตุใดในมือผู้คุมจึงยังไม่มีกุญแจอีก

ผ่านไปครู่ใหญ่ เกร่างสูงสง่าร่างหนึ่งก็มาปรากฏต่อหน้าเส้นหร่าน ใจชูอันเอ่ยปากพูดว่า "ที่เจ้าถืออยู่ในมือคืออะไร"

"ข้าเอรองเข้ามาให้ท่านพ่อ" พูดจบเส้นหร่านก็ยื่นของในมือไปให้ของที่จะเข้าไปในห้องขังล้วนต้องผ่านมือของผู้คุม นี่เป็นกฎระเบียบ ใจชูอันก้มลงกวาดตามองแวบหนึ่งแล้วพูดเสียงเข้ม "ไม่ต้องตรวจแล้ว เอาเข้าไปเลยก็แล้วกัน"

ผู้คุมที่อยู่ด้านข้างได้ยินน้ำเสียงเช่นนี้ก็เข้าใจในทันทีจึงโน้มตัวเดินถอยออกไป

เส้นหว่านมองตาค้าง นางมีความสัมพันธ์กับได้ทำให้ใจผู้นี้ถึงขั้น
ไม่ต้องตรวจค้นของตั้งแต่เมื่อใด

ใจชูอันหลบสายตาของนางแล้วหยิบกุญแจออกมา

ในตอนนีเส้นหว่านยืนอยู่หน้าประตูพอดี ใจชูอันเปิดกลอน
แขนบังเอิญแนบลงบนเอวของนาง

สองคนสัมผัสกัน เส้นหว่านรีบถอยหลังไปหนึ่งก้าวทันที ก่อนจะ
มองเขาอย่างระวังตัวแวบหนึ่ง

แต่ในดวงตาของใจชูอันมองไม่เห็นอะไรเลย ทั้งยังเป็นซามูไร
ราวกับว่าการกระทำเมื่อครู่เป็นเรื่องปกติ เพียงแค่ตำแหน่งที่นางยืนอยู่
ใกล้กับกลอนประตูเกินไปเท่านั้น

ทุกอย่างล้วนเป็นนางที่คิดมากเกินไป

เส้นหว่านเดินเข้าไปพูดคุยกับอวีนหางโหวอยู่นาน ระหว่างนั้น
นางเหล่มองออกไปข้างนอกอยู่บ่อยครั้ง

ผู้คุมไปแล้ว และไม่มีใครเตือนนางว่าถึงเวลาหนึ่งเค่อหรือยัง

"ท่านพ่อ ท่านว่าข้าเข้ามาครบหนึ่งเค่อหรือยัง"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3FVGhef>